

Den Skønneste Drøm

Lissen Seligmann

... 2000 – 2012...

Indhold

	Forord	3	
1.	Skumring	4	<i>Omvendte Proportioner</i>
2.	Mørkefald	8	<i>Gruen i Midten</i>
3.	Før daggry	14	<i>Guiden</i>
4.	Dæmring	18	<i>Svanen og Ravn</i>
5.	Fugl Fønix	22	<i>Hvor peberet Gror</i>
6.	Den nye tid	26	<i>Regntiden</i>
7.	Ovenover skyerne	30	<i>Helios</i>
8.	Vendepunkt	34	<i>Flodbølger</i>
9.	Befrielsen	40	<i>Eva samt Stjernen</i>
10.	Atlantis i genfødsel	46	<i>Livets Frue</i>
11.	Rodnettet projekteres	50	<i>Det forjættede Land</i>
12.	Den skønneste drøm	57	<i>Den skønneste Drøm</i>

FORORD

"En krage lander i et træ, og en kokusnød falder ned på den anden side jordkloden." Alt er indsat i en sammenhæng. Det gælder om at finde den, og det handler denne bog om: sammenhængen i mit univers. Jeg ser nøjagtig samme virke i andres – der er variationer, men den er der og virker. Nogle kan måske springe den over og bare leve. Ikke jeg. Jeg mistede lysten til livet dengang jeg ikke havde den. Nu, derimod! Nu kan jeg først rigtig leve fordi jeg bedre og bedre forstår en ”højere konstant kommunikation” end den gængse og trygt kan lade mig lede af dens højere formål gennem tykt og tyndt. ”Uforståelige hændelser” bliver forståelige, og jeg kan overgive mig til processen fordi jeg har fået tilstrækkelige beviser for en mening med alt bagom. Megen frygt – og ærgrelse – overflødiggøres, så forståelsen af den kommunikation vil jeg meget gerne give videre. Hvad den kræver? At vi gør op med fortiden, for SÅ kan vi leve i nuet og glæde os til fremtiden.

Det er et trend at takke Gud og hvermand for deltagelse i projektet. Deltager de ikke altid, især vore næreste, og takkes undervejs? Det er i alt fald hvad jeg har gjort. Altså anerkender jeg blot vor indbyrdes forbindelse, også med alle jeg evt. ikke fik takket, og hilser helheden med et kærligt nik.

Hilsen

Lissen

1. SKUMRING

Jeg frøs. Det var koldt og hårdt at ligge med nøgen ryg imod stenblokken, og jeg kunne ikke flytte mig eller skifte stilling for rebene om håndled og ankler. Det var begyndt at lysne. Snart ville de komme for at godte sig, hævne sig osv. De havde efterladt mig her alene i tronsalen på stenalteret foran forhøjningen med de syv hellige trin op til tronen for – *timer* siden. Jeg kunne se tronen hvis jeg drejede hovedet og kikkede op bagved mig; men det gjorde jeg ikke. Jeg vidste nøjagtig hvordan den så ud, havde set den fra jeg blev født og siddet der så tit siden, indtil i går. I nat var jeg blevet revet ud af min søvn, ud af min seng, ud af mit tøj, snart ud af mit liv. Jeg var faktisk knap nok til stede. De havde bundet mig fast her i denne ydmygende åbne stilling og ladet mig ene til dag gry for at give mig tid til at føle hjælpeløshed, ensomhed, sorg, forvirring og ikke mindst angst for hvad der måtte være i vente. Det behøvede jeg nu ikke spille tid på, deres onde ansigter sagde alt. Jeg ventede kun på døden. Ensom var jeg ikke, havde selskab nok i den åndelige verden jeg var trænet til færdsel i som ypperstepræstinde, hjælpeløs eller angst heller ikke, for de ville aldrig få fat i mig, kun min krop, det var nærmest en lettelse at det snart var slut... men sorg var der, at denne skam skulle overgå vort rige på Øst-Poseidonis, en af Atlantis', verdens mest ophøjede riges rester (i nærheden af Bermuda), og over at min gemal ville lade en sådan skygge falde over vores søn.

Vor race var i sandhed gået i forfald, som far havde sagt, dens/mit □ □ var dødt. Kulden bed, og jeg koncentrerede mig om at slippe kroppen. Det skulle jeg snart alligevel, den var ikke længere af betydning, intet havde betydning. Jeg ville svæve ovenover alteret sammen med mine åndelige fæller til de gale, forfaldne individer havde revet mit kødelige hus ned og gjort det ubeboeligt. Det var lidt underligt at være så ligeglad og ufølsom. Jeg var meget følsom fra starten af, min force som min ulykke; men de sidste års konstante sorg havde lært mig det. Jeg var blevet god til at ignorere mine følelser, egentlig leve delvis død, og det hjalp mig nu. De gale dyr ville have fat i mig, og det ville de lige netop ikke få. Og egentlig ville de jo slet ikke det. Jeg var bare symbolet på alt det der med forfaldet var blevet uopnåeligt: sand magt, rigdom, følelses- og åndsdybde. I nogle få timer ville de søge at eje alt dette, trænge ind i det, vildt prøve at integreres dermed, blot for at opnå det stik modsatte. Det ville blive dem fjernere end nogensinde, og derpå ville de mindst begrænsede føle skam og tomhed, de forhærdede blot utilfredsstillethed. Vi kan kun hævne os på kødet en vis tid, og det distancerer os fra Ånden. Der var sikkerhed og tryghed i denne vished. I den var jeg samlet; men når jeg tænkte på Liian spredtes mine tanker i stumper og stykker, skrig i hver sin tone, umulige at samle i harmoni. Jo, jeg vidste godt med ham, og kunne dog ikke fatte det...

Liian kom til hoffet i min fars regeringstid. Han var præst af 1. grad som alle i de øverste cirkler som minimum måtte være, mænd som kvinder, og 9 år ældre end jeg. En passende aldersforskel i et ægteskab, da alle jo vidste at mænd var længere om at modnes følelsesmæssigt end kvinder. Kvinder havde en medfødt identifikation med Moderen som mænd måtte bruge længere tid på at optræne og aldrig blev helt så fortrolige med. Til gengæld havde unge kvinder gerne sværere ved den fysiske verden, dér var mændene sikrere, om ikke altid klogere. Der var sket et sært skred i kønnene siden den sidste store katastrofe for 1½ tusinde år siden, som om begge var blevet tungere, mere extreme, selviske... jeg forstod ikke dybt nok dengang, så ung. Liian kom til hoffet, syntes værdig som gemal, og jeg elskede ham fra det nu jeg så ham. Så smuk, så kvik, intelligent og charmerende, og som præst af 1. grad havde han den dannelse der ville skabe et sikkert rygstød i et kongeligt ægteskab. Far brød sig ikke helt om ham, der ”manglede noget i Liians personlighed”, ”for glat”. Men hans arbejde var i orden, og Liian var en formidabel danser og selskabsløve! Jeg elskede ham med al en 16-årigs sindssyge forgudelse – et klassisk eksempel på at unge kvinder i høj

grad er bytte for lavere emotioner der udelukker al fornuft. Hans vej ind lettedes nok af min moderløshed. Hun døde da jeg var lille af en lungesygdom. Jeg ”dræbte min mor”:

hun kom aldrig helt over min fødsel, og havgusen triggede en sarthed i hendes luftveje. Jeg huskede hende svagt, et livligt, smilende væsen, mørke, spillende øjne, en sorgens skygge over min første barndom, og "den moderløse stakkel" blev grundigt spoleret af hele den horde der altid følger et royalt barn, for slet ikke at tale om af far. Jeg lignede mor, og far må have elsket mor højt; havde han været reserveret før, blev han det ikke mindre efter. Jeg ville muligvis være faldet for en type som far havde skæbnen været mildere, men Liian triggede vel mors minde, livlig så det gjorde noget, og med sit slående udseende – stærktblå lattermilde øjne, løvemanke, et kongeligt væsen – lignede han en helt! Jeg plagede far til han lovede at gå Liian nærmere efter i sømmene. Jeg var ikke nervøs. Det var en formalitet, der ville ikke være noget at komme efter. Var han ikke min drømmehelt... og desuden præst af 1. grad? Et halvt år efter bad far mig indfinde mig på hans studereværelse. Noget i vort formelle liv skulle åbenbart drøftes; men der kunne kun være én anledning... far lod mig utvetydigt forstå at det ægteskab ikke var hvad han helst så. Liians afstamning var god nok, og han havde ikke kunnet finde noget specielt bortset fra tegn på en usømmelig hang til unge præstinder, en svaghed i hans karakter som evt. kunne volde problemer. Det kunne han selvfølgelig modne sig fra, han var jo da ung endnu.

Min far var imidlertid forholdsvis synsk og havde nogle ubehagelige anelser omkring Liian. Hans advarede ham imod ham, derfor havde han også et alternativt forslag, en anden ung præst, og han priste han i høje toner. Integritet, etik, personlighed – jeg hørte dårligt efter men opfattede dog at han hed Halû og forskede i energiveje til samfundsformål. Far stillede nogle krav. Jeg skulle vente 2 år så vi kunne se hvordan tingene udviklede sig. For det første skulle jeg fuldende min træning til ypperstepræstinde, et ufravigeligt krav til kongefamilien selvom der var evt. mere åndeligt disponerede i blodlinjen, og desuden forpligtede far mig til at lære Halû at kende. Derefter ville vi tage sagen op til fornyet overvejelse. Min fars kølige holdning var en kende nedslående. For mig var Liian perfekt... det med de unge præstinder ville da ophøre når han blev min trolovede, så det ville jeg slet ikke tænke på, det eksisterede ikke. 2 år! I mit unge liv var det lang tid; men det var trods alt ikke en uendelighed, og skønt min fornuft var sat grundigt til vægs af mine følelser kunne jeg godt se en vis ræson igennem min emotionelle tåge. Sådan da. Godt forsøgt af far, men jeg arbejdede kun halvt med. Hans kommentarer om Liian gjorde ham en forfulgt uskyldighed og lidt fare øgede kun hans tiltrækningskraft. Han sparede sig nu heller ingen anstrengelser for at gøre indtryk på mig. Jeg tror faktisk stadig på at han forelskede sig i mig.

Jeg lærte Halû at kende som far ønskede, og han var bestemt et dygtigt og fint menneske, endda også høj, mørk og køn; men han var ingen stor danser, sanger eller midtpunkt i et festligt lag. Altid taktfuld og respektfuld gad han ikke diskussion for diskussionens skyld skønt han nemt kunne have scoret her, og til trods for at han havde megen humor gjorde han sig ikke umage for at være charmerende eller vittig, nærmest pinligt ved hoffet, hvor indpakningen pr. definition var lige så vigtig, ja, vigtigere end indholdet. Han gik ikke ind i nogen rolle, og det gjorde ham en særling. Der var et flow i overfladen via dem, uden stoppede det. Det gjorde andre utrygge, de vidste ikke hvor de havde én. Jeg havde Halû mistænkt for lige netop at ønske det sådan, men det var jo upraktisk? Af og til sagde han imidlertid noget klogt, enkelt fremlagt og usædvanligt klartseende, og så blev alle lidt forvirrede fordi han ikke i øvrigt gjorde noget væsen af sig. Hans udtalelser blev skyndsomst lagt bag, også fordi han havde en ubehagelig tendens til at få ret. De huskedes dog når der skete det han havde forudset. Konsekventielt huskedes også han, men som eftertanke. Imod Liian var Halû altså som en ravn imod en strålende solfugl, og skønt jeg kom til at holde meget af

ham stod det ikke mål med den brusende bølge Liian rejste i mig. Da de 2 år var gået valgte jeg ham, og vi blev gift med al den pomp og pragt der ledsager en kongelig begivenhed.

Her på blokken funderede jeg lidt over kærlighed. Hvad var det, udover energi-kredsløb? Det havde føltes stærkt og uafviseligt mellem Liian og mig, ikke nødvendigvis trygt, men uhyre nærværende, mens det havde føltes varmt og trygt med Halû, som at være i en sikker havn, men ikke uafviseligt, langt mere underliggende. Det var som det ikke bandt, sådan som Liians og mit gjorde. I overfladen bindes der sammen. Det synes at være nødvendigt når alt er adskilt, modsat i lagene bag hvor alt flyder i en konstant sammenhæng, og som unge er vi jo generelt mere identificerede med overfladen. Dog kunne jeg ikke sige at der ikke var dybde i min kærlighed til Liian. Det var sandsynligvis bare kun mig der var dybden. Det voldte jo tydeligvis ikke ham det store besvær at afskære sig fra mig, da det kom dertil. Energikredsløb i overfladen er altid kortere end underliggende. Altså bliver de hurtigere rutine, gentagelser, og Liian havde fra starten båret præg af flygtighed med sine affærer med de unge præstinder. Samtidig var hoffet også et overfladisk domæne, skulle jo netop styre den fysiske overflade, landet. Styrken i kredsløbet *måtte* have betydning foruden dybden. Der syntes da at ligge et vink fra Moderen deri?

97.01.0205

OMVENDTE PROPORTIONER

Skal vi da ha' den igen og igen
"Hvorfor er kvinder ikke som mænd?
De vælger omsorg og ikke teknik
Det er besværligt de ikke har pik!"

Hvad nu hvis kvinderne var ovenpå
Så gav det status at passe de små
gamle og hjemmet og at skabe kunst
Healing og synskhed nød samfundets gunst

Nede i bunden lå teknologien
lønnen ret dårligt på trods af værdien
Vigtige poster sad kvinderne på
Hvordan sku' alting dog ellers ku' gå

Fra 20 til 40 forventedes der
et barn eller flere fremfor karriere
En højgravid kvinde var fejret idol
Den ensomme hævner ku' varme en stol

Modne mø'r sås med purunge mænd
i stramme trikot'er og veltrimmet lænd
som dyrkede sport, matematik og kemi
Den slags kun drenge jo ser noget i

Såd'n ka' vi lege med tankernes spind
Det letter så dejligt at slippe en vind
Men tænk hvis det skete - farvel Patriarkat
Blev det så bedre - med Matriarkat

2. MØRKEFALD

Liian var omsorgsfuld, betænksom, romantisk og en vidunderlig elsker, og de første 3 år var vi lykkelige, bortset fra en vag uro omkring at magten altså tilfaldt mig når far engang døde, ikke ham, skønt hans ord ville veje tungt som dronningens ledsager. Min far levede imidlertid i bedste velgående og sad fast på tronen, så det kunne ikke for alvor ødelægge noget imellem os. Vores søn kom allerede det første år, og vi nød livet, ham og hinanden. Halû rejste fra hoffet. Han tog imod en post i en fjern landsdel, god og spændende og svarende til hans kvalifikationer, men fjern. Det var jeg meget ked af, og jeg forelagde ham at der var andre, tilsvarende udfordringer nærmere hoffet. Til det svarede han på sin stilfærdige måde at det passede ham netop storartet at komme væk fra hoffets stråleglans som han passede så skidt ind i. Det kunne jeg ikke sige særlig meget til, for det var jo sandt nok. Jeg tænkte ikke dengang over det; men det stak lidt i □ **Da** han sagde det, for *jeg* var jo ved hoffet. Jeg overvejede en ordre via far, men... det stak endnu mere da han rejste. Gad vide om ikke jeg elskede ham allerede dengang for hans dybde og forvekslede mine følelser for Liian med dybde, når det i stedet var emotioner, illusioner, projektioner? Liian blev kun lettet, anede med garanti en trussel. "Så er vi da af med den dødbider", sagde han.

Kulden fra den isnende stenblok trængte ind til bevidstheden som en forlængelse af den kølige bemærkning fra Liian dengang. Alteret var én kæmpemæssig, sort sten der var kommet ned fra himlen i katastrofen for længe siden, omhyggeligt tilpasset og poleret spejlblank. Metalårer i den fik den til at synes præcis så levende som den jo var. På den var der gennem tiden blevet ofret mange, nogle gange (men det var meget længe siden) herskere, som havde givet sig selv hen til Moderen som formildelsesofre i svære tider. Nu var det som regel nøje udvalgte unge, endnu sexuel uindviiede mænd, typisk ved misvæxt. Jeg havde aldrig kunnet lide det, det forekom mig ikke rigtigt skønt familierne blev belønnede; men det hørte til de religiøse pligter, jeg lærte at acceptere det og ikke være lavpandet sentimental. Moderen var ikke, det sås jo tydeligt i naturen, så skulle vi heller ikke være det. Nu funderede jeg igen over det. Måske *var* det virkelig forkert? Skulle det ikke snarere altid være et fuldt frivilligt, bevidst offer? Hvis mit □ **Havde** haft ret i dette havde vi altså forbrudt os. Som jeg lå der med ryggen klæbet mod stenen fik jeg en vision. Jeg ville blive ofret her på dette alter som konsekvens af ikke blot mine og Liians handlinger, men som led i en større plan der skulle forløbe over tusinder af år, mange liv hvor vi ville vandre omkring hinanden som skytler i et sindrigt vævet skæbnetæppe.

Vore valg indtil nu havde sænket os gradvis dybere ned imod et mørke som vi *skulle* gennemvandre for at forstå os selv og guddommeligheden til bunds, vi ville det faktisk selv, og nu var vi dér hvor bevidsthedens lys skulle gå endeligt ud i dykket ned i mørket. Det havde altid været planen, og vi havde ikke *kunnet* træffe valg der havde hindret det, f.x. udeladt de *evt.* vrangle ofre. "Men", sagde min begrænsede vanetænkning – "er det da ikke sandt at ret afbøder og uret bringer ulykke? Og hvordan kan det være rigtigt, som Liian gør, at vende det vi alle ved er rigtigt ryggen?" Maahr, den store Moder, svarede at der er små kredsløb og større og at vi må fare vild i urskoven før den er lært at kende. "Der findes ingen ulykker, kun mørk, smertende konsekvens og lys- og glædesfyldt. Valg afhænger af hvor godt skoven kendes, ingen kan springe mørkevejene over, for det er dem der læres af. Desuden ved du jo at alle kosmiske tegn har indikeret afgørende ændringer. Du kunne med lige så stor ret spørge dig selv hvorfor du helt alene skulle stritte imod når hele tilværelsen tydeligvis trak den anden vej, og hvorfor tiltrak Liian dig mon? Han har været bedre til at høre efter og følge med end du har." Sandt nok, skønt alt indeni mig stejlede: hvorfor skulle årtusinders

dybe visdom fejtes af bordet for mørke... men det var altså Maahrs plan, ergo blev bordet usentimentalt ryddet. Vi kunne kun følge Moderen i lyst og nød.

Jeg lå altså her som et knap givet startsignal, et punkt på et kredsløb fuldført engang i fremtiden hvor de mørke vildveje var slut. Min svaghed havde altid været emotionerne, at beherske, kontrollere hm... ”forfaldsmørket”. Jeg havde behøvet megen træning med ånder, kontakten var nem nok, især den højere, men jeg måtte have jern-disciplin med de lavere så de ikke ”skred ud”. Liian ligeså – skønt meget mere en fisk i den sociale sfære end de højere havde han altid undgået konfrontationer der, kaldt det overbærende hvor det snarere var konfliktsky – og var så alligevel endt i de lavere emotioners vold, for ånderne bag bar det sociale, *dem* kunne man ikke snyde for disciplin med, de afstængte *minimum* de højere uden. Halû kunne, men undgik helst lavere, især offentligt. Vi tre ville komme til at ledsage og hjælpe hinanden på godt og ondt og kunne ikke have valgt anderledes. Vi skulle mestre de lavere emotioner ved fuldt at *integrere* ånderne i os, og det betød direkte leve alle deres facetter, altså slut med kun kontrol, i stedet lade dem føre... så logisk i teorien, så aldeles afskyvækkende hvis jeg prøvede at forestille mig det: blive dyrisk, nærmest... om så en nødvendig, klog proces. Først efter ville jeg for alvor kunne sige at mine valg var bevidste – Moderen og jeg ét. En lang, mørk strækning lå foran mig i mange liv; dog trods alt med dette ophøjede formål som jeg endda havde fået et nådigt indblik i.

Som jeg lå dér, klar til ofring og i fred med det, tænkte jeg om jeg mon ville savne Liian i Ånderigerne? Det hed sig jo at de der elskede hinanden højest var de der påtog sig de hårdeste fælles opgaver i inkarnation... det ville snart vise sig. Liian ville tage sig godt af vores søn, det tvivlede jeg ikke på, når lige sås bort fra den skygge han nu lod falde på ham. Det var jo under alle omstændigheder ude af mine hænder; men Halû, ham ville jeg nok savne... gisninger. Kun få levende ånder kunne nu som fortidens mestre også færdes i de højere ånderiger hvor alt, også tid var anderledes. Som jeg lå og tænkte på ham forstod jeg pludselig noget andet. Han rejste så langt væk netop fordi jeg var ved hoffet, gift med en anden. Halû havde aldrig giftet sig. Hvorfor havde jeg aldrig tænkt over det? Vel fordi der ikke havde været ressourcer eller det havde været irrelevant til nu, hvor jeg var ved at forlade det hele og lod alt passere forbi for mit indre blik. Alle normer og regler var ophævede her, nu. Jeg var ikke længere gift med Liian, ikke længere dronning, forpligtet til at være en institution, kunne blot være et menneske med frie følelser og tanker. Hvordan ville livet mon have været med Halû? I hvert fald ville dette aldrig være sket... vrøvl, vrøvl. Højere kredsløbskræfter end Halû og jeg ville have haft en finger med i spillet, som med Liian og mig. Det var spild af tid at spekulere over. Jeg blev gift med Liian, punktum.

Og nu lå jeg altså her. Hvordan ville Halû tage nyheden om min død? Sikkert som han tog alle tildragelser i livet: med oprejst pande. Det var nok netop dette der gjorde at jeg som purung ikke havde bemærket ham rigtigt som jeg havde bemærket Liian. Halû havde irriteret mig med sin distance som jeg havde tolket som følelseskulde. Han viste yderst sjældent affekt, og da slet ikke offentligt, altid værdig. Det havde på samme tid imponeret og afskrækket mig. Han syntes gammel nok til at være min far. Mindede faktisk om ham nu jeg tænkte over det. Man kunne stole fuldt og helt på ham; men han var *kold*. At kalde ham ”Dødbider” var nu uretfærdigt, for der *var* liv i Halû, det var bare ikke... synligt nok for mig. Der var endda masser, og netop derfor var Halû så god til afstand. Han passede på sig selv, fandt det fordelagtigt at folk vidste så lidt som muligt om ham. Grebet om hans egen følelsesrigdom var ikke alt for godt, så han slørede den, ville bearbejde og forstå for sig selv til alt var på plads før han udtalte sig. Faktum var vist at han var den af os der var mest i balance. Klog og kedelig, delte ikke ud af sig selv til højre og venstre – en marionet i én snor

danser knap så godt som en i 10 at hive i, netop fordelene, uafhængig... men så kølig ensomhed var ikke mig dengang.

Liian derimod, han var spændende. Jo tak, med tiden fandt jeg ud af nøjagtig hvor meget. Han kunne slet ikke beherske, kun lade som om og manipulere, og det blev støt tydeligere med tiden, nøjagtig som min far havde anet. Han havde håbet at Liian, som egentlig var et godt og kærligt menneske, ville lære dybde af livet, men anet at han ikke ville fordi han ikke virkelig kendte eller ønskede at kende sine rige indre dybder. De skræmte ham trods al træning, han foretrak at flygte ud i de lavere ydre strukturer og regler, ritualer hvor han færdedes så godt, spillede så godt komedie at han med tiden troede mere på deres flod end på sit højere selv og lod sig trække ned. "Fake it till you make it" var altså lykkedes ham, både synd og skam, for hvad kunne han ikke have udrettet med så store evner? Men er vi bange, så er vi, og så gør vi gerne sådan, de højere ånder svækkes, kan ikke holde de lavere på plads og de vil forårsage alle mulige ulykker svarende til frygten. Vi beder dem selv om det! Reglernes tremmer kan så ikke i længden tæmme vor inderste identitet, høj eller lav selve Åndens gnist der tænder emotionerne, som uopholdeligt vil bryde dem... præcis hvad der var sket. Lavånder overtog ham, oprettede et mørkt kredsløb... forstærkede en dyrisk svaghed, den som vi altså skulle leve os fri af i de næste knap 12 årtusinder i kosmos' halve kredsløb...

Det første alvorlige brud kom 5 år efter brylluppet da far døde tidligt og uventet. Mon han døde af naturlige årsager? Menigmand skulle helst tro at hoffet levede ulasteligt. Svært, når sandheden var at det kunne være en *ormegård* hvor ingen var sikker, slet ikke den kongelige familie. Sæderne var mere i forfald end far kunne have forberedt mig på. Jeg gjorde mit bedste for at rette op på det, men til ingen nytte. Mine tiltag blev forvanskede og udnyttede i den forkerte ånd af korrupte embedsmænd overalt lige fra starten af min regeringstid, og jeg fik skylden ude i befolkningen som inde i regeringsbyen, godt hjulpet på vej af Liian og hans kumpaner. Da far døde havde jeg ingen mistanker haft, men de kom snart. Hans død var et led i en tilsyneladende vel tilrettelagt plan om at vælte styret. Jeg havde knap nok taget afsked med min far før Liian begyndte at presse på for at få mig til at overdrage ham regeringsmagten. Det ville jeg ikke. Det var min fødselspligt at påtage mig den, og jeg var trænet til ikke at svigte den, mit □ □ Han blev støt mere tvær og fjern, han som, det var jeg dog ret sikker på, havde elsket mig. Jeg tiggede og bad ham respektere loven, forstå at jeg ikke kunne. Hvad betød det dog, hvem der udstedte ordrerne? Vi rådførte os jo med hinanden inden, han var med i de intimeste beslutningsprocesser, ét med mig, min gemal; men lige lidt hjalp det, og jeg måtte hurtigt sande at far havde haft ret i sine onde anelser.

Jeg begyndte at høre at han forlystede sig med andre kvinder og konfronterede ham med rygterne. Han afviste dem leende, og jeg troede ham i starten. Snart troede jeg ham ikke længere. Mit □ □ blev tungere, koldere, mørkere og mere tomt efter det ene slag efter det andet mod vort intime kredsløb indtil ny rygter ikke tillagde mere smerteligt mørke. Det blev vane. Jeg havde vigtige forpligtelser der ikke måtte påvirkes af mine personlige problemer, og jeg kanaliserede alle kræfter over i arbejdet. Først forlod Liian ægtesengen, nu forlod han min side i rådet. Han brugte al sin vid og charme på at få rådet vendt imod mig og for ham, hvert eneste møde i rådet blev en magtkamp imellem mine og hans støtter, der voksede i antal. Jeg skulle have fået ham arresteret mens jeg kunne; men jeg kunne ikke få mig til det. Min egen søns far? Min mand? Jeg elskede ham og håbede han kom til fornuft. Jeg kunne ikke tro hans magtsyge ville sejre over hans □ □ Jeg vidste hvor meget hensynsfuldhed og kærlighed han rummede – og nu brat slet ingen? Det faldt mig ikke ind at han aldrig havde evnet □ □ det tilhørte jo de frygtede dybder, kun spillet komedie som han jo var så god til med sin overfladiske natur. Men helt ind i det intimeste? Liian havde vendt alle regler for ordentlig, sund opførsel på hovedet i et snuoptag og afsløret min svaghed.

Jeg måtte forstå via □ ðetik, var den sat ud af kraft var jeg sat ud af spillet. Jeg blev totalt konfus, det kunne man simpelthen ikke... bare følge sine laveste instinkter var jo sygt, det måtte forsvinde hvis bare jeg holdt ud, så jeg klamrede mig til det eneste jeg kendte: etiske regler, kontrol. Som hans hustru og dronning, institution var jeg stærk nok til at modstå ham, tænkte jeg. Skulle jeg måske have bøjet mig i stedet, som min indre stemme havde hvisket til mig i ubevogtede øjeblikke, ladet ham knække halsen på opgaven eller køre riget i sæk sammen med sine korruperte fæller? Nej, det var utænkeligt sådan at overlade mit ansvar til tilfældet. "Tilfældet?" indskød Maahr. "Jeg er tilfældet. Har du ikke altid søgt råd her, præstinde? Oraklets stemme *er* dit □ □ Hvorfor gik du helt i kontrol, nægtede at lytte? Fordi du ikke lige har kapacitet til at se udfaldet af noget kan det jo sagtens være det rette på sigt. Du fulgte endnu mindre dine dybder end Liian. Har det aldrig slået dig at Moderen og Faderen burde stå lige? Moderens tid viger nu for Faderens." Åh. Så meget havde jeg aldrig turdet give mig, det havde føltes som en fejl i min karakter, ikke højere visdom. Strengt taget var jeg vel bare Liians modstykke, kunne ikke slippe, surt eller ej. Jeg modstod ham fortsat i rådet, det gav mig en vis, morbide tilfredsstillelse ovenpå hans forræderi. Havde han været sur før begyndte han nu at hade mig, men "pænt" underspillet.

Liian blev løgnens mester. Han ville have kaldt det strategi, politik; men han syntes at trives med det, ubegribeligt nok. Jeg *så* at han var svag og måtte være nr. 1 for at føle han var noget, Maahr havde ret, mændene var "for feminine", behøvede træning i Faderen. Hvor det i starten havde været nok at være den kommende dronnings gemal var det ikke længer. Han havde distanceret sig fra □ □ i ét væk, lavere ånd havde besat vacuum, og min □ styrke, ubevidst elsket i starten fordi den gjorde ham komplet, hadede han nu foruden min tilhørende bedre disciplin, stopklodser på hans vej til magtens tinde. Han havde troet at jeg, der forgudede ham sådan, ville være nem, og nu det viste sig anderledes ville han bare af med mig. Min hverdag blev et stadig tungere læs jeg trak videre skønt jeg havde mest lyst til at slippe, og hvad havde det så bragt mig? Men sådan kunne, måtte jeg ikke tænke. En dronning var en guddommelig funktion, ikke fri til at gøre som hun ville, og Maahr talte overordnet plan, jeg kunne vel ikke engang have reddet livet – en født dødsproces, årsag i mors død – kunne ikke have levet med den skam at have givet efter for pres. Slippe?! Alt i mig havde stejlet, om jeg så skulle have bekæmpet Moderen selv... som jeg så havde gjort. Nu måtte jeg bare udholde de sidste timer, dø som en dronning. Moderen skulle dø. Roller var mysteriespil i levende live, på hverdagens scene.

Min dreng. Dette ville forfølge ham hele hans liv. Også han ville nu have "dræbt sin mor". Hvad ville det bringe ham? "Det er ikke dit bord", sagde Maahr. "Slip, nu sker det." Jeg hørte fodtrin nærme sig. Det var næsten helt lyst, lyst nok til skændselsdåd. Jeg forsvandt ud af kroppen. Salen fyldtes, der var højrostedede stemmer, tumulter, hænder på min krops intime steder, kroppe imod min, det sidste intime kredsløb Liian-Moderen-mig blev brudt op i den ene indtrængen efter den anden, men jeg var væk, lå livløs hen, slap. Hvor var Liian? Han var ikke i mængden. Nåenej, det havde han helt klart ikke format til at deltage i eller overvære, den kujon. "Faderens tid". Godt jeg ikke skulle se mere af dens start. Med det jeg kendte til mænd nu generelt ville det bare betyde at den stærkeste tog hvad han ville og de svagere uanset ret, især kvinder og børn, fik en lang næse. Jeg så dem slå på mig og registrerede et knusende slag imod mit hovede... "Gudskelov", tænkte jeg, "så er jeg snart helt væk..." jeg svævede højere og højere op, væk fra mit blodige, mishandlede legeme, gennem taget ud i solskinnets over den hellige by som jeg hang lidt over som jeg så tit havde gjort før, blot med den forskel at nu havde jeg ikke mere en forankret sølvsnor efter mig, den var bristet. Jeg havde fulgt □ □ hele mit liv. Sådan da, også jeg var jo formørket i kampen, skulle leve

formindsket, få lys ud i mørkestumper i de ynkelige liv der kom nu, hvis kvinde altid bag, berøvet, taber, og hvis mand, kunne Faderen så give andet livsindhold end røveri, vold, krig uden Moderen...

Jeg ville tage afsked med Halû, fløj til hans fjerne kystpost og fandt ham i morgenlyset højt oppe på en tagterrasse, spejdende ind imod landet og den hellige by med rynket pande. Selvfølgelig – han havde jo altid som far været forholdsvis synsk, og han så mig nu og råbte mit navn i vantro og rædsel over min fremtoning. Jeg så vel også forfærdelig ud... jeg smilede sørgmodigt til ham og sagde: "Nu ved du det. Farvel, min ven." Han hvislede: "Liian!" og lige før jeg drog bort, svarede jeg: "Ja." Så svævede jeg op imod Maahrs vældige, hjemlige gyldne lys der åbnede sig for at modtage mig...

96.09.0110

GRUEN I MIDTEN

Vindene klager om krig i det fjerne
Nazister marcherer skræmmende nær
Jeg krymper mig under støvlernes trampen
der vækker min slumrende spøgelseshær

Engang har jeg levet i midten af gruen
set den og følt den og sat den i vej
Gruen forsvandt blot fra periferien
og blev arkiveret som gruen midt i mig

Derfra styrer den muskler og knogler
og slettes kun langsomt af tidens fordriv
Isnende skygger og hule fantområb
fornægtet, fortrængt i forgangne liv

Men disse spøgelsers slagskygger truer
fremtiden med påfund fra angstsyge sind
Jeg opgi'r min modstand og gennemgår gruen
så livet og lyset kan flytte herind

3. FØR DAGGRY

"Ku' du ikke køre mig derind, så får vi begge to set hvad det er for noget og det vil være dejlig nemt for mig." Min veninde var arbejdsløs og havde meldt sig til et kursus hvor de fik indblik i en masse alternative muligheder. Der havde hun hørt om et center oprettet af en organisation med forbindelse til en indisk vismand, Sai Baba. Jeg så en række orangeklædte, ragede fugleskræmsler i lotusstilling for mig, messende "A-o-o-u-m..." Jeg havde altid syntes den slags var lidt... nå ja, vi gik jo her på Jorden for at lære af *den*, ikke, og vi boede i DK... realitetsfjernt og farisæisk var nok de ord jeg ville grave op af min gudskelov tilbagelagte, lettere missionske opvæxt og ungdom. Dengang opgav jeg i usikkerhed at synge på dansk, engelsk var lige sagen for en friere fantasi... og man kunne måske vende alt om og sige de bare var tro mod sig selv, mens vi andre stak af fra nogle realiteter? det er dumt at dømme om ting vi ikke ved et pip om, så jeg kørte os derind. Min veninde havde altid haft let ved at lade sig begejstre. "H-o-o-o-ld da op, sikke energier der er her," henåndede hun da vi kom ind, det fik mig ikke til at føle mig mindre ironisk. Erfaring havde lært mig at en masse nøgterne, armerede forsvarsværker at beskytte min bløde kerne bag var klogt, også i det alternative. Ulempen er at det afbøder *alle* signaler.

Jeg kunne altså ikke dengang umiddelbart føle hvad hun snakkede om, og jeg ville i *hvert* fald ikke lige købe det her uden at snuse grundigt til det først. Der var så meget svup og findel omkring usynlige værdier. Det virkede nu OK på trods af en lidt studs mand – hvilket spejlbillede! – vi stødte på i gangen, men han blev hurtigt tilrettevist af andre: interesserede skulle da ikke afvises – og hjemme igen strakte jeg mig til at sige at det havde været interessant og at jeg mente at Sai Baba var ægte, men ikke følte at jeg behøvede f.x. at rejse helt til Indien for at få beviser. Sandheden skulle jo alligevel findes indeni, ikke udenfor. Det var vi rørende enige om. Alligevel – før nattesøvnen sendte jeg lige en forespørgsel op til bestyrelsen: "Jeg har nu flere gange "tilfældigvis" fået oplysninger om Sai Baba ind i min privatsfære, så hvis det er hensigtsmæssigt at rejse derned vil jeg gerne have direkte besked om det i nat." Drømmene vidste jeg i alt fald gik udenom mine skjoldmure og fortalte mig sandheden. Næste morgen vågnede jeg op med den forbløffende indsigt at jeg *skulle* rejse. Hvorfor? Jeg ringede straks til min veninde som havde erkendt det samme, og vi kom til den konklusion at når der gik en Jesus spillevende omkring på Jorden var det måske nok smart at udnytte en sådan chance og komme derhen! Vi meldte os sammen på en tur dertil i '98.

Det var ikke just sådan at det alternative var mig fremmed. Jeg var bredspektret uddannet alternativ terapeut og havde desuden været i psykoterapi nogle år, gik i en drømme/meditationsgruppe og arbejdede med klarsyn; men spirituelle mestre og guruer var jeg ret mistroisk overfor, så op til rejsen havde jeg det sært. Det lignede ikke helt hende den fatalistiske her. I en hverdag med 3 børn kan det være svært at få plads til andet end praktiske gøremål, fatalisme er tit smart. Sagt uden bitterhed, jeg havde jo selv valgt sådan, med div. konsekvenser. Jeg elskede min gode mand og når jeg mærkede utilfredshed så jeg på den og fik den af vejen hvis muligt, og hvis ikke – nåja, vi kan jo ikke bare rende fra det hele. Så må vi leve med situationen til den finder en løsning. Det trøstede jeg mig med og afstod fra andet end at ane at utilfredsheden var akkumuleret til noget vistnok lidt mere omfattende. Desuden var jeg allerede i gang med mine fremtidsudsigter. Jeg malede, digtede, sang og tog på helsemesser med det hele, også klarsyn. Det havde været noget af et gennembrud for mig at turde stole på dette som alle mennesker og dyr godt nok har, men er ret svært at forklare og ikke lige fatalistisk. Det havde i den grad åbnet mit univers. "Jeg kan dårligt have et mere fuldendt liv", sagde jeg til mig selv når uroen kom, og så bad jeg målrettet om en løsning og lod ellers problemerne være... vi skal passe på, hvad vi beder om. Det kan gå i opfyldelse.

I månederne før rejsen bad jeg målrettet om at få øget min kærlighedsevne og selvstændighed som jeg syntes lod noget tilbage at ønske. Til svar kom Sai Baba i drømme med følgende besked: "Hvis der skulle ske dig en ulykke er det det ikke nødvendigvis på langt sigt." Øh, nej..? Og: "Du skal være åben og tage imod alt, hvad der kommer til dig." Øh, jo..? Afrejsen kom. Jeg drog afsted, svævende lykkelig ½ m over Jorden på en lille, lyserød sky ud igennem en dør, lyset strømmede ind ad – åben, parat til at tage imod alt – for jeg var jo beskyttet, usårlig, på vej til Gud! Før den første uge var omme blev Sai Babas besked vished. Jeg mødte en mand der passede som hånd i handske ind i det utilfredse krater der *gabte* i mig uden jeg anede det. Jeg kunne ikke begribe det kunne ske, ej heller min tiltrækning til manden, for trods den nydelige overflade – tilsyneladende omsorgsfuldhed, charme, tjenstvillighed og de helt rigtige synspunkter foruden en stærk tro, *det* var tydeligt – var det også klart at der var nogle gevaldige huller i hans psykologi. Hvad skulle jeg dog med det? Jeg var skræmt og fortvivlet og uden min gode ægteviiede. Genialt arrangeret. Manden var sød og syntes meget seriøs – men trak sig så pludselig totalt og blev moralsk. Jeg græd mig igennem de næste to uger, og den ene erkendelse dukkede op efter den anden. Jeg forstod at jeg var nødt til at blive skilt. Dette var alt, alt for stærkt at bakse med, ville ikke være rimeligt overfor nogen af os. Hvad det hele ville ende med var så i øvrigt irrelevant.

Det var noget af en besked at komme hjem med; men 14 dage efter fortalte min mand at han nu også havde erkendt det, altså var vi to om det. Alt gik sin stille gang med hensyntagen til børnene der snart opdagede de ikke behøvede at være bange og så kunne tage det forholdsvis roligt. Efter ¾ år var alt skilt ad, og min nu ex og jeg elskede hinanden lige meget. Det havde intet at gøre med de stærke emotioner jeg havde ude på den anden, for det havde jeg; men som tiden gik forstod jeg at det ikke handlede om at danne par med ham, det var ikke nødvendigt, pyha. Det handlede alene om for mig at finde ud af hvorfor dog jeg var blevet tiltrukket af en så overfladisk fyr. Havde jeg da en sådan mangel på overflade at selv sådanne karaktertræk var ønskværdige? Selve følelsen af emotionerne blev aktuel, de var faktisk ikke engang behagelige, der var væmmelse i dem. Der var angst og endda afvisning, hvilket mit underliv tydeligt viste mig med "skrub-af-katar." Og alligevel! Der findes en talemåde: "Hvis du tager ét skridt hen imod Gud, så tager Gud 10 hen imod dig." Skilsmissemis er ikke den eneste, tjaa, gevinst, af rejsen. "Når eleven er klar, kommer mesteren", er en anden talemåde. Jeg var åbenbart klar, og jeg har været koblet på Sai Baba lige siden. Noget frygteligt vås har været sagt om ham, og han sagde der ikke skulle ofres energi på det, for uden energiforsyning dør alt ud, løgne da især da de ingen dybde har.

Desuden går ingen energi i lige linje. Alt bevæger sig i cirkler, cykler, så "post ikke modtaget går retur til afsender" og rammer denne lige i nakken. Sai Baba udnyttede det, og det passede ham også fint at bagvaskelsen kom. Det var ved at blive et trend for alle og enhver at tage ned at se giraffen, nu blev useriøse siet fra. Men følg alligevel denne tankerække: et væsen er så lysfyldt og rent at han på super-vis har uindskrænket magt over alle væsener og elementer, tiden samt kan gribe ind i folks karma, liv og død. SÅ omnipotent *kan* ingen være formørket med personatemaer som pædofili, det kan slet ikke hænge på. Overgreb, foretaget for evt. at fremme en proces er *også* umuligt. Avatarer (indisk begreb, Guds-inkarnation – bevisligt – der ikke skal lære, kun hjælpe, være eksempel) gebærder sig ubetinget etisk på alle planer. De er graderet Kristuskraft efter behov. For 5000 år siden (Krishna, 100%, som Sai Baba) kunne en krig føres af gode vs. onde for at udrydde dem. Menneskenes ubalance er for generel i dag, den går ikke mere... nogen tid efter rejsen, før jeg var flyttet, sad jeg i bilen og brast pludselig i latter da det gik op for mig at alle mine bønner var ved at blive opfyldte. Det var bare ikke faldet mig ind at det kunne kræve skilsmisse! For at få må vi ofre, eller måske er et bedre ord simpelthen *slippe*...

for kærligheden var intakt, kun bindingen var i vejen. I sidste ende er det sådan med alle reelle ofre – og det er meget vigtigt: kun benspænd ofres. Min mand var min tryghed og jordforbindelse og ikke mindst økonomien i forholdet. Dette lå i tasmørke hos mig, og så længe han var der og udfyldte den plads ville jeg ikke selv fyldestgørende kunne skaffe mig det udfra *mine* evner og talenter, som han. Omvendt var jeg hans æstetiske sans, bevidste forståelse af følelser samt spiritualitet og i vejen for *hans* fyldestgørende udvikling og jordforbindelse af disse, i tasmørke hos ham. Vi skal gennem mørket for at belyse det, mørke er også Gud, bare ”forældet/forvrænget”. Lyset opstår i omformningen af det. Den anden mand spejlede på grellere vis end min ægteviede kunne noget mørke i mig og beskyttede mig imod det. Intet kan springes over, jeg var som altid forud, men nu blevet styrket af psykoterapien og min gode mands stærke jordforbindelse til selv at takle det, klar til ombygning til lys som forudfølt ved afrejsen: jeg havde mærket nye døre åbnes og glædet mig – NU skulle underet ske. Javel – i gang med trækvognen "at trække projektioner hjem", "integrere" - eller rent ud "æde sit eget l...". Jeg troede jeg var meget mere færdig med det, og så var jeg nærmest kun lige begyndt. Og mon jeg kunne have fået en bedre vejviser til lyset end den mand der så usentimentalt blev smidt ind gennem den åbning jeg lydigt havde skabt i mig på opfordring af Sai Baba.

05.08.0376

GUIDEN

Der er en laaangt, langt herfra der lever i mit □ □
og overalt og altid er der når jeg ber om råd
hvis jeg tvivler på mig selv så livet volder smerte
En viis og venlig lods ved roret i min lille båd

Kærligheden *kunne* være navnet på min fælle
for intet andet ord beskriver bedre denne Ånd
Alle Jordens gaver, sejre, sorger, visdom, vælde
Dem deler vi på lige fod i livets hule hånd

Tænk at ha' en hjælper der kan rumme fryd og pine
for alle universer og for Jorden på et fad
Mild og modig myndighed med barnets åbne mine
en lysets guide ja, levende og ligetil og glad

4. DÆMRING

Fra starten anede jeg at min smertensmand og jeg var tvillingsjæle, dog var vi som extreme modsætninger, men da jeg havde hørt at når man møder sin tvillingsjæl så er det idel lykke, man har fundet den rette osv. holdt jeg fast alt for masochistisk længe. Jeg ræsonnerede med ham og... goddag mand, økseskaft. Jeg bad ham tage hensyn til mine følelser og kunne lige så godt have talt til en dør. Og jo mere jeg viste ham af mit sind, jo mere trak han sig. Dør var faktisk et nøgleord. Jeg følte det som om en tung, tung mørkedør i mit sind ubønhørligt blev skubbet ind imellem mig og det fremtidens lys jeg havde set et glimt af før jeg rejste til Indien. Da jeg omsider havde fået luget alle andre tanker end mine egne ud kom jeg til følgende facit: det er ikke altid tvillingsjæle skal noget sammen videre frem; men da de spejler hverandre så godt kan de være hinandens mest udsøgte hjælpere. Det betyder ikke at hjælpen er rar, men at indtrykkene går lige ind via □ □ I den universelle plans navn kan de på denne vis i det ene liv efter det andet sættes til at mishandle hinanden – i guddommelig kærligheds lag på lag – indtil nok tid er gået med at proppe hinandens persona fuld af div. og de ikke kan tage mere, er ved at løbe over og vil lyse det væk. Fint, gensyn med mørke, modpart og i gang. Efter processen skal de måske *så* udgøre en enhed, eller også er det endeligt og uigenkaldeligt farVEL, som her.

Han var hyper-maskulin i sin opførsel, kun jordforbundet med sin dog fuldendte *m/k* overflade færdedes han som en fisk også i den udenfor: instinktiv, forstod at bruge sin seksualitet, kvik, spændende, charmerende, stort behov for accept, omskiftelig, godt greb om teknik og mekanik, selvstændigt erhvervsdrivende, gift – og fik let affærer med □ Kvinder i gang, vi lod os narre af den behagelige overflade og det ”trygge” forum (spirituelt), og tog det *ikke* let. Jeg var ikke den første, men gik mere ind end ellers så vidt jeg kunne bedømme og kom enormt ubelejligt. Det var jo ikke så godt, så han flygtede *ansvarsbevidst* – havde for travlt, nemt nok, det hørte til mønsteret, flugt fra egne dybder – ingen løfter holdt vand undtagen i forretninger, for *de* var vigtige! Ellers sagde han bare det mest belejlige, undgik evt. konflikt, håbede vist jeg ”regnede det ud”, et svar på *os* var umuligt at få. Når han var til stede var han det meget, når ikke var der fuldstændig tomt. Der var noget sært umodent over ham, som en psykopat der godt nok vidste dybere ret og forkert, bare ikke kunne, dog prøvede – mest muligt. Som i alle ubalancerede forhold dominerede han altså det *han* kunne, og det han *ikke* kunne fik modparten lov at sidde med: hans kolde, triste □ Vacuum. Således røvede han □ Energi overalt fra til at føle sig godt tilpas. Havde han siddet stille havde det jo indhentet ham. Grundigt mix af min far og xx – ham før min x.

Jeg har aldrig følt mig så fortvivlet. Han spillede sorgløs, men □ Løs var rette ord. Det undrede mig ikke at han havde haft kræft, men hvorfor havde Sai Baba helbredt ham? Han måtte jo være klar? Hm, hans overflade var både m og k og reel, men følelserne uregerlige, han var klar til at *lære* konstant dybere □ Løg viede derefter al tid til spirituelt arbejde modsat før – mens jeg var på vej *ud* til en ny, selvstændig overflade. Tvillingsjæle er én ting. Sjælevenner noget helt andet. De støtter hinanden, ofte i liv efter liv. Min x var en sjæleven, og han, jeg og min tvillingsjæl havde danset vores indviklede pas de trois ind og ud imellem hinanden i tusinder af år, så som den stivnakkede □ Fisk jeg er tog det mig lang tid at komme over ham da det endelig sev ind at vi ikke skulle noget. Jeg følte mig værdiløs, tilsyneladende alt jeg havde fået ud af den psykospirituelte kirurgiske operation, og det bliver let til hævntanker, så jeg stred med mig selv. Jeg måtte modstræbende indrømme ovf., at jeg ikke selv kunne styre følelserne, nu helt frisat i terapi og håbede at jeg havde rokket lidt ved hans □ □ Følelser er værdifulde pegepinde til dybe sandheder, Åndens redskaber, jeg havde bare troet jeg var forbi det værste, kunne styre dem nu. Ha!

Var den virkelig *så* gal med min jordforbindelse? En veninde fik mig listet til at sige: "Han gjorde sådan, og hvad så?" Javel; men samtidig måtte jeg jo give min smerte den tid der behøvedes, ellers ville jeg aldrig komme fri af den. At hun så var ved at brække sig over mig var ikke mit problem. Jeg begyndte altså for alvor at arbejde med den, gennemgik alt hvad der havde været imellem os, lavede en oversigt over alle positive og negative ting jeg vidste om ham og sammenlignede med mig selv. Jeg mediterede. Jeg trak kort. Og så begyndte jeg at gå ned i tid, få flash-backs om liv med ham. Jeg havde gjort den slags før, reinkarnation var hurtigt blevet et faktum for mig. Når 4 forskellige terapeuter, du selv samt et andet familiemedlem over en periode på 10 år uafhængigt af hinanden kan fortælle detaljer fra samme fælles inkarnation på fire forskellige tidspunkter bliver det hele ret realistisk. Det kan sikkert kaldes andet, synskhed, dagdrømme, jeg er ligeglad, det virker. Jeg havde haft mange liv med ham, og i umindelige tider havde de været ulykkelige for mig. Temaet var altid det samme: han snakkede m, jeg k, og vi evnede ikke at tilegne os forstand på hverandre. Omsider fandt jeg et liv i Atlantis' allersidste tid 9.600 år fvt., en ren åbenbaring.

Jeg genkendte, forstod – bl.a. de underlivs- og sex-problemer jeg havde haft i alle liv siden – *så* udviklingen i de følgende årtusinders liv for Halû, Liian og mig, gik længere tilbage og fik en fornemmelse af udvikling fra intet til noget os imellem, ikke i et dyrisk miljø, og dog – mere barnligt enkelt. Lemuria? Men Atlantis-livet battede virkelig. Jeg er næppe alene derom med de mange udsagn om "en tid, hvor Atlantis dukker op af havet igen," om ikke selve landet, så bevidstheden der blev opslugt af ubevidsthedens mørke hav da den civilisation endegyldigt overskyldes af havet i vulkanudbrud og jordskælv hvor alt brød sammen. Atlantis var iflg. esoterikken oprindelig et kæmpekontinent som befolkedes for ca. 1 mio. år siden fra et tidligere, Lemurien, der gik under i ildkatastrofer efter. Stedfæstelsen er mere usikker; men jeg tvivler ikke om at Atlantis *var*, lige så lidt som esoterikken, f.x. W. Scott Elliott's "Atlantis og Lemurien", sandsynligvis kanaliseringer af C. W. Leadbeater, "Atlantis' Historie" (Teosofisk Forlag 1902), "Den usynlige Virkelighed" og "Kulturriiget Atlantis" 1997 af religionshistoriker Carsten Skaarup der stiftede "Atlantisforeningen" – foruden oldtidsberetninger (ikke kun Solon/Platon fra den ægyptiske præst). Atlantis gik under i 3 større katastrofer. I tredie for ca. 11.600 år siden døde 64 mio. mennesker i 10 riger på et par dage, og luft- og satellitfotos viser spor fra enorme flodbølger i Amerika som andre steder.

Skrøner er sjældent *så* sejlivede og deles af *så* mange kulturer Ø og V for Atlanten. Og hvor fik Atlanterhavet sit navn fra? Atlantis var givet en søfarende verdenscivilisation med knudepunkter overalt, vel især i Afrika (Atlasbjergene) og Amerika. Godt, så. Alle har en m og en k side. Mange virker stadig mest i denne enkle 2-deling, men der er faktisk i os 5 (7) bevidsthedslag dennesides, det fysisk/æteriske, astrale, mentale/højere mentale, buddhiske og atmiske, og alt efter person kan det ene lag, eller 2, eller 3, 4, 5 være stærkere accentueret end de andre. Jo højere udviklet, jo mere vil alle være accentueret og jo mindre *enkel* er personen, jo dybere. Paradoxalt nok føles vedkommende så mere enkel, hel end de enkle... det kan hurtigt blive meget kompliceret at rode med, da der også kan tales om + og ∕ energier hvor de højere er ∕, og dog + ift. dem under. I vor extreme tid arbejder mange hårdt for at blive færdige med kønsteaer. Fælles facit er forvirring og besvær – lærerigt! De 5 lag står bag kirkens sakramenter, Indiens chakrasystem, den mere vestlige Kabbalah/Tarot, Østens I Ching, Tao, shamanistiske, alle højere udviklingssystemer til vore mange liv. Mit nuværende havde været en mere ydmyg gentagelse af det atlantiske drama – trods alle omvæltninger dog ikke endt i utimelig rædselsdød.

Et karmisk bombenedslag bliver med tid og lærevillighed en snebold i nakken. "Halû-nu" var kommet til og havde givet mig det pusterum der skulle til for at afdække øverste lag af mine dybt begravede sår på vej til en helbredelse. Først da kunne de mørke Atlantis-døre åbnes, og det blev de ved mødet med "Liian-nu", for det havde vækket alle minder foruden ofringen, faktisk, når jeg overvejede de ledsagende følelser, væmmelse, angst og grænseoverskridelse midt i tiltrækningen. Den store forskel var at denne gang kunne det ikke falde Liian ind at begå eller iscenesætte mord som dengang, for *det* mørke, ånderne, var integreret, nu havde *Ånden* ifa. Sai Baba så invaderet og løftet hans mest overfladiske side, men ikke emotionerne bag, det psykologiske oprydningsarbejde var hans at skulle begynde på, han myrdede stadig sig selv og ydre k'r psykologisk, stjal □ □ men han havde fået en gevaldig □ □ åbner. Mig valgte han nu fra, såvel som jeg ham endelig, vi var trods alt begge blevet klogere i polariteter i årtusinderne, de gamle minder skulle ikke længere bruges. Vi havde være udsat for alle aspekter af dem, lys, mørke, først da kan vi fravælge, og derved havde vi vundet så meget uafhængighed som muligt af hinanden – det *kræver* at slippe sin tvillingsjæl...

det hele var jo ikke emotioner. Bag lå der noget jeg kun kunne elske og dog måtte slippe... men så kom det interessanteste: efter syntes mit liv at gå baglæns igen over Atlantis' læst. Hvor det dér begyndte med magt, lykke og *Ånd* og endte i afmagt, ulykke og mørke var det sådan set her begyndt med mørke, ulykke og afmagt og var ved at blive magt, lykke og *Ånd*. Jorden var på vej ud af mørketiden, jeg med. For hvert af de mørketræk min tvillingsjæl havde spejlet for mig og som jeg belyste kom jeg et skridt nærmere mine ønskers opfyldelse. Ikke dårligt! Jeg havde altså meget at takke ham for, selv om det måtte foregå på et andet plan end det jordiske – jeg var ved at blive uafhængig regent, og i stedet for at regere andres liv (og omvendt!) kunne jeg nu regere mit eget og hente mit underhold i indre potentialer, ikke ydre jeg var født ind i; men det *var* en operation. Jeg vågnede hver nat med angstfuld □ □ galop og måtte græde den væk over et par timer i nogle år. Samtidig udvikledes især mit klarsyn exponentielt, eller *det* følte virkelig markant ift. alt andet fordi jeg først fra '90 for alvor var begyndt at blive bevidst om disse evner. Atlantis havde været et vaklende matriarkat der blev væltet af et spirende patriarkat, mænd der var trætte af at være i underlegen position. Atlantis-katastrofen var signalet til et endeligt vendepunkt i tiden, som år 2000 var et, skønt det ikke umiddelbart følte så stærkt, var jo længst undervejs, intet helt brat skift.

I dag var det altså patriarkatets forberedte fald vi overværede. Nu dukkede ikke kun de k sider frem igen i lyset efter mørkets storvask for at finde at de var intakte og blot blevet udvidede, nu var m vokset stor og stærk til alle tiders støtte skønt den så også var vokset noget ud over sig selv... der var ubalancer i begge køn at tage sig af oven på processen før de ville finde deres rette nye plads i ordentlig balance i sig selv og med hinanden. Lige nu så vi en voldsomt udfordrende tidsproces i overgangen hvor al gammel karma blev spulet ud i en slags langsom gentagelse af Atlantis-katastrofens drage (kometen m.flgr.) der jo på vej udefra-og-ind blev begravet i underbevidstheden men nu kom *ud* igen, tsunamier, jordskælv, vulkanudbrud, krige (efter '20 Rusland/Ukraine), dog mildere trods alt, en harmonisering... og det hele afspejledes i *den* grad i mine malerier som det gradvis faldt på plads.

02.00.0278

SVANEN OG RAVNEN

I vildfarenhedens sortladne skov
mødtes to fugle engang
Slog følge igennem det filtrede krat
for at finde den sollyse vang

De havde så meget at tale om
forsømte og ene to
så mens de kortlagde skovens stier
fæsted' de fælles bo

Endelig fandt de skovens grønne bryn
hvor lyset tog dem i favn
Han så H. C. Andersens svane så hvid
og hun Odins vise ravn

og selvom de agted' hinanden højt
og følte vemod og savn
så måtte de skilles, han for at finde
sin svane og hun sin ravn

5. FUGL FØNIX

For at kunne slippe og tilgive er det ikke nok at sige fra. Vi må også forstå, evne at sætte os i den andens sted, føle med. Omsider kunne jeg føle med Liian. I Atlantis havde han været præget af mange liv som m på matriarkaters nåde, nødt til at udøve sig på k præmisser. Omsorg, yngelpleje, samarbejde og ESP var givet afgørende i et hårdt jordeliv, hvorfor de første menneskeagtige samfund overvejende blev matriarkater. Det var han nu trænet godt nok i helt fra en obskur fortid (Esoterikken hævder at vi først blev delt i 2 definitive køn på Lemuria for ca. 18 mio år siden i en langt mere æterisk tilstand, samtidig med de første menneskeabers opståen). Det betød bare ikke at det var det han bedst trivedes med, var id med, det var bare de daværende betingelser – som nu kunne ændres i et mere sikkert liv, og han var ambitiøs, ville til fadet. Ifm. en højere åndelig plan, seedet 1.500 år før (komet + periodisk meteorregn i 1.200 år med resulterende traumer), brød den nu modne nok m power igennem i det fysiske med *eftertryk* fra lang underordning og låste k af, og det var godt, for ekstrem k betyder kvælende fællesskab fremfor individuel udvikling, følelsestyranni ved en begrænset elite fremfor nøgternhed... hm, noget ret lignende ender ekstrem m også i, halvvejs i alle livscirkler går det ene over i det andet. Kønnene er jo dog ét, set klart i fostre.

Individualiseringen tog fart med 2 køn, støt mere forskellige først, så støt mindre, og sidste kønsfase indledtes med 3. Atlantis-katastrofe. Liian var dengang dens stævn **udad**, perfekt til det, ekstrem overflade som han – stadig var. I dag brugte Ånden ham så stik modsat, som stævn for nedtoning af denne nu gamle tid med al sin vindende charme og vid, medførende et enormt kombineret potentiale overfladen skulle rejse **ind** med, tilpasse en ny tid af mere ånd. Altså var jeg nu i den situation Liian havde stået i, havde måttet leve på modsatkøns præmisser, OK som *nyt* kønsvæsen, men senere betyder det stort set kun lige væren til stede i det *forkerte* køn. Med min paratviden om hvor frustrerende *det* er anede jeg hvordan det måtte have været for ham. I dag arbejdede *jeg* som brækjern for mere fælles bevidsthed, udad mod ham fra □ □ For at koble lagene sammen, *vi* kunne blot ikke være sammenkoblingen mere. Alt var løftet til et højere plan. Vi er skakbrikker i universets spil. Oppe i skyerne, fjernt fra kaos er det hele så enkelt at kun et ufatteligt geni kan have udpønset det. For fuldt at udvikle og beånde den ene side må den anden afvente. Derefter omvendt... vi kan ikke engang skælde Ånden ud for det. Vi *er* den. Via os gøres arbejdet, og lønnen er guddommelighed. (for mig er Gud = upersonlig Ånd)

"Atlantis vender tilbage". Med hvilke karakteristika? De oprindelige var ledernes evne til at kontakte Ånd/ånder direkte, det misbruges støt mere via følelser/sex (+ død) til styrkelse af det bestående. Sex er i det fysiske Ådens primære urkraft, det nærmer sig hovmod at tro at den kan styres, alt ender brat i det lumre mudder eller det kolde klokkeårn uden visdom til balance nok (psykoterapi!). Da de sidste katastrofer kom *var* en ny, mere intellektuel mennesketype skabt som ikke var så suggestiv uden forudgående træning, og kontakten gled derfor som følge af intellektets udvikling (integration af "ånder") støt mere i baggrunden indtil et højt nok stade ville nås hvor den ville melde sig igen af sig selv. Og i dag er menigmand begyndt at snakke med "bestyrelsen", leve efter □ □ som Jesus med liv og død signalerede. □ □ Er ikke kun mentalt, også et højere sexuel niveau. Jeg mindes en gammel dansk ørehænger: "Når jeg bli'r en stor pi', så vil jeg giftes, giftes med farmand..." (glem lige al pædo-fili, ikke) For børn er forældre guder. For unge kæresten/idoler, for modne Gud. For at "forankre" Atlantis, "giftes med Gud" igen må vi først hele alene. Derfor måtte x og jeg adskilles, som mange jævn gode partnere i dag, så gode på de nu gamle præmisser at de ikke mere kan udvikle sig sammen. Liv er fri udvikling, ikke et praktisk fængsel.

Tilbage at bearbejde var de gamle skrækscenarier dybt i vore psyker. Halû havde i bitterhed og selvløse over at have ladet mig ubeskyttet tilbage vendt følelser og Ånd ryggen og deltaget i uetiske eksperimenter, kort sagt gjort lige hvad han skulle, gået ned i mørket... han var den af os i dag der havde haft mest med ultimativ ydre magt at gøre. Besynderligt, da han hverken var særlig interesseret i magt i Atlantis eller nu og dog fik tilbudt en høj position begge steder. Allerede da vidste han ambitioner skulle være blottet for agenda for en dybere succes, men det havde ikke været stærkt nok til at klare at tabe til Liian som han ikke brød sig særlig om og se noget han af □ □ inderligt ønskede gå sin næse forbi – indpas for mørke. Oveni havde katastrofen efterladt et ar i hans sjæl. Også han skulle have genoptrænet sin overfladiske åndelighed, og skønt han i høj grad beherskede sit mørke kunne også *hans* følelser bruge mere disciplin. I alle senere liv jeg huskede med ham havde han været rygdækning, aldrig i forgrunden. Det nærmeste var i dag. Han udgjorde ankermand i trio'en, mindre ekstrem end Liian og mig der var gode til at få hinanden til at flytte sig behøvede han nogle som os til at flytte sig. "Følsommeren, intellekteren og *fornufterens*" □ *Proces*.

Min tvillingsjæl havde fulgt tangenten ud totalt, nær disintegration, men Sai Baba tog ham under sine vinger og brugte ham som eksempel for ligedanne og brækjern for modsatte (k), han brød mange op til ny jordforbindelse... jeg var noget ømfindtlig overfor m overflade efter ham, skønt han havde fået mig til at indse at ustadighed, hensynsløshed, udnyttelse, løgn, politik vendt positivt blev impulsivitet, flexibilitet, handlekraft, diplomati, at udnytte muligheder... og at han bare havde *til opgave* at bryde op nu som da. Min bearbejdning havde vist mange grunde til den stærke tiltrækning, mange døre at åbne, og alle lovede liv og lys og kontakt udad. Selve manifestationen af det ventede på et eller andet signal, men min x og jeg forekom mig at være fremragende støtter for hinanden med disse ting. Jeg ventede faktisk halvt om halvt på at han skulle blive klar igen, for vi var blevet skilt for at blive hele til noget nyt, og skønt vi stadig holdtes fra hinanden af "tilfælde", blev vi også holdt sammen af "tilfælde". Skuede jeg fremad, var mine muligheder for at komme ud tilsyneladende forbundet med ham længe endnu. Nok skal begge køn være lige mennesker der kan det hele, men der kræves samarbejde mellem dem, også i den nye tid. Eneboertvangen er kun en overgang, vort "ægteskab med Gud" skal "bare" være helt konsumeret.

"Stol ultimativt på Gud, lev i nuet, tilgiv, giv slip og hold så lige op at "spille m", vær din egen k." JaVEL! Så efter endnu et vink ("Dråberne") opsagde jeg mit arbejde som lønslave fordi det nu skadede mig, væsensfjernt, hvor pengene så skulle komme fra, min alternative uddannelse og kunst skulle til at bære. Penge er OK, overfladens frugter af en målrettet jordforbindelse, samlet indsats eller individuel, m energi i yderste konsekvens; men i patriarkatets udvikling kunne de høstes uden □ *Etik* (moral er flygtigere). Fremover vil vi ikke kunne høste penge uden etik, understreget af alle de korrupte tiltag der afsløres og fratages dem. Etik bliver nødvendig for god indtjening, for □ *Etik* leveregler er k. "Med lov skal land bygges." Det tog 10 år med angsten åndende i nakken at få økonomien til at hænge sammen. Effektivt til at opdage at vi ikke dør af at lade Gud vejlede, men bliver stærke og ubekymrede af at overgive os, og hvordan skal nyt ellers entre hænder hvis de ikke er tomme, som da vi startede unge? Til hjælp i en sådan proces er der typisk *ét* følsomt barn at støtte der kun kan være tro imod □ □ Prøvede Eva at "spille m", *nå* Jorden lidt længere ud, faldt hammeren – epileptisk anfald. Det var en *opgave* at forstå og acceptere. Ses ikke mange forældre med "problembørn" i tiden? Ny modi må indarbejdes sagte, men grundigt.

"Halû-nu" havde en næsten traumefri opvæxt med megen menneskelig kontakt, havde skuldret meget "Atlantis", "tabte" nu med glans og uden at svinge mig/sit □ □ Straks jeg var flyttet sad han i et fly til Indien hvor han ellers ikke havde været til at inddrage i det mere direkte spirituelle mens vi var sammen (jeg kunne have kvalt ham!). Vore to meget følsomme □ *Etik* endte "tilfældigvis"

en tid hos ham, hans fremtid fsv., og i de følgende år drog meget dårligt (Atlantis-)humør igennem ham ifm. at ende alle ydre bånd etisk, ejendom, job: m sætter deres indre verden på plads vha. den ydre, k omvendt (typisk set – i vor tid ses extremer). Islam havde ret i den gamle tid, i den indre verden er kvinden aktiv, hun tiltrækker manden sexuel når hun er klar, at han skal være aktiv her er vrøvl da han, Solen, konstanten, ikke har hendes Måne-rytme der dikterer parathed. Hendes indre m hersker over hans indre k. Det gør det nu ikke rimeligt at give kvinden skylden for al voldtægt, selv når hun fra top til tå er iklædt et gråt/sort telt, og vi har en ny tid med mere udviklede mennesker... al ny tid indvarsles gennem k, bl.a. gennem de børn de får. Fra revolution til evolution indefra-og ud, alle nuets frustrationer, de indre, de ydre, vil uundgåeligt dø ud i takt hermed.

I løbet af disse år blev det mere og mere realitet for mig at vi forlod en gammel tid og skulle gå ind i en ny. Første gang jeg rigtig hørte om det var med musical'en Aquarius som teen. Da jeg læste naturmedicin fortalte nogle jordstrålemålere at Jordens magnetfelt havde pulseret gradvis højere siden '60'erne af den grund. Da jeg gik i psyko-, senere drømme- og meditationsterapi kom der fortsat hints, og? Da Sai Baba kom ind i billedet hørte jeg at når en så høj avatar inkarnerer er det altid i skrappe brydningstider, og? Alle kilder, gamle, nye, hævdede at vi gik ind i en velsignet tid. ”Når Atlantis omsider er oppe i lyset igen har individet "ordet skrevet på □ □ og vil bidrage til fællesskabet på sin måde i respekt for at andre har samme ret.” Men overgangens urolige mørkedør blev mer og mer nærværende i en slags død... alt det gamle måtte dø, slettes i os så det ikke forstyrrede det ny, og det gør ondt at dø levende, kan føles som konstant depression – endda blive kronisk sygdom eller udbrændthed. Bedste, reelt eneste løsning når vi gennemgår dens dybere lag er at være alene og meget meditativ. Så identificerer vi os med fremtiden i fødsel ud af lyset indeni. Kun dér er fred og håb... til processen er kørt til ende. Og hvad ville der mon ske i den proces?

00.04.0281

HVOR PEBERET GROR

**Når sandheden sløjfer glorien
om et tilbedt idol
bli'r vi tit lidt for nøgne
under den klare sol**

**Idolet sveg vor forventning
sin uofficielle mission
At dyrke sin dyrker til gengæld
en rent kommerciel transaktion**

**Men - sådan gør livet ikke
Det færdes hvor peberet gror
Sandheden triv's ikke særlig
på trygge, lineære spor**

**Der står vi så alt for sande
Kærligheden tog fat
Slukkede nødens løgne
i den usikre nat**

**Tænk hvis vi nu ku' blive
opfyldt af ægte lys
Farvel til den stakkede varme
og frygten for kolde gys**

6. DEN NYE TID

Vi er på vej op – til en ny tid, et gensyn med gammelt der skal bruges på en ny måde... skal vi så også igennem en katastrofe af dimensioner som kometen, den atlantiske? Nej, for de for mange lave energier *integreres*, vil ikke forblive en stærk, *undertrykt* magnet i det underbevidste. Det sker i dag, støt mere omfattende, ikke helt nok endnu. Det giver hikke. Der strittes imod, som i Atlantistid, men udvikles. Så hvad vil der ske globalt? Hvem vil ikke gerne have lidt tjek på fremtiden, som om vi overhovedet har tjek på noget... Jorden vil ikke gå under eller en global civilisation oversvømmes i et dommedagsscenario; men der vil være mange naturkatastrofer foruden ulykker som krige og skrækkelig forurening. Nogle mener samtlige omvæltninger er resultater af *vor* □ *løshed*. Njah, vor storesøster Jorden og kosmos har egne faser og årstider, men alt er i større sammenhæng. Vi har været i den mest materialistiske periode i menneskehedens, Jordens og vort store, kosmiske væsens samlede historie og er lige ved at dukke op igen. Intet nyt kommer gratis, slet ikke når det er så omfattende. I 2004 forsøgte jeg at lave en systematisk oversigt fra 2005 og frem over hvad vi kunne forvente kort- og langsigtet. Den har vist sig at komme til at passe udmærket foreløbig.

Nu er al forudsigtelse jo farlig fordi fremtiden nede på vort detaljerede plan ikke ligger fastere end den såkaldte frie vilje. Der er en overordnet plan for udviklingen, og *den* er fast. Går vi nu ind i "menuen" under vort lille tidsspand i planen ligger det også fast hvad vi skal igennem af opgaver, men jo dybere ned i detaljen vi går, jo mere flydende bliver den. Den afhænger af så mange ting, og det hele skal gå op, så fleksibilitet er vigtig. Det kan vel ikke komme bag på nogen, det gælder jo al planlægning, ville være urimeligt andet. Vi kan bruge vor frie vilje til at træffe et valg før eller efter beregnet i vores personlige plan eller vælge mere eller mindre smart ift. anslået før vi kom herved. Mindre smart (mørkere) kan betyde forsinkelse af vores personlige udvikling og sinke andre omkring os, og er vi mange "sinker" samlet på ét sted kan det betyde meget ubehagelige konsekvenser. Naturen (Gud) vil afspejle og reagere overfor det ved f.x. at lave en lille rask lokal katastrofe for at fjerne benspænd så den større plan overholdes... eller omvendt: hvis mange "flinker" er samlet et sted hvor en katastrofe ellers var overhængende kan den mildnes, forsinkes, endda udeblive. Det amerikanske medie Edgar Cayce forudsagde at Manhattan ville synke i havet, ikke usandsynligt da der er en brudzone mellem øen og resten af New York og Amerika bevæger sig væk fra Afrika, angav endda et årstal.

Det skulle være sket før 2000, men skete ikke. Hvorfor ikke? New York er lige så lidt englens by som Los Angeles... risikoen er ikke ovre. Jeg ser stadig synet for mig af en by med skyskrabere hvor havet brøler ind, og jeg får angivet Amerikas østkyst. (New York blev meget oversvømmet i '12 under "Sandy", men var det mon alt?) Et andet sted med optræk er hele det SØ-asiatiske område, hvilket næppe heller kan overraske. Det bedste vi kan gøre for at gardere os er at være tro imod os selv, dvs. opføre os etisk. Jeg kender et eksempel på en mand der havde arbejdet målrettet på 100% harmoni og stilhed i sit liv i en årrække. Så kom der en orkan. Den nat den kom sov han som en baby, og da han vågnede var stormen gået uden om hans hus, der kun havde fået nogle ubetydelige skrammer. Han så sig forbløffet omkring – alt på den anden side skellet på alle fire sider lå i ruiner. Historien blev fortalt af Serge King (Hawaiiansk spiritualitet) på et Ka-Huna kursus i København. Manden var en personlig bekendt af ham. Nu hvor jeg altså har garderet mig bedst muligt imod bombardement med rådne æg og tomater præsenteres mit resultat:

NATUREN (alt revideret '22)

oversvømmelser af alle slags – set 2 måneder før tsunamien i SØ-asien dec. '04 – i ca. 100 år (en Åndens storvask). Det smeltede vand fra polerne hæver havoverfladen – det fordampede vand danner skylag der giver kraftig regn (når det ikke afskygger solen og giver kulde og tørke), i øvrigt mere ekstremt klima som dog gradvis udjævnes igen overalt. Nyt land kan begynde at hæve sig i Atlanterhavets sydlige del, hvilket yderligere får havoverfladen til at hæves.

jord, fysisk struktur	fase 1) jordskælvsomvæltninger, vulkanudbrud, nye giftige mineralske kombinationer, gamle aftager fase 2) nyt land (i Atlanten), nye, gavnlige mineralkombinationer, de gamle forsvinder, ny planeter opdages, som f.x. med Chiron – ny egenskaber i øvrigt
vand, planteliv	fase 1) oversvømmelse/tørke/brande fra ekstremt vejr, artsdød/-væxt af problematisk karakter, alger/bakterier/vira fase 2) forøgelse/udjævning i energier/vand – ny planteegenskaber
tungere gasser, dyr	fase 1) artsdød/-væxt – få!, aggressive/invasive dyr, epidemier fase 2) ny ressourcer/energikilder, evt. ny dyretyper domesticering af organismer – færre (vilde, oprindelige) dyr
luft, os	fase 1) luftforurening, ☐ Øshed, mental ulave, ekstremt vejr fase 2) luftrensning, øget intellekt/forståelse, Ånd faktum, vejrstyring

MENNESKENE

Den hvide race (nordlig, teknisk, koldt intellekt) udfolder stadig sit potentiale og blandes samtidig mere og mere op. De mørke racer er lige så extreme som de lyse, bare modsatte. De havde tæten i starten på jorden. Bemærk hvor stor betydning de mørke har haft indenfor kunst, dans og musik bare de sidste hundrede år. (Kunst er mere direkte Ånd, fortid – og løftet fremtid)

jord, krop, fys.	fase 1) medfødte misdannelser, destruktive overgangsextremer i enhver fysisk henseende, køn, fedme/magerhed fase 2) nye mennesketyper, højere, finere, extra ånds- og kropsevner minimalt fødebehov f.x.
vand, instinkter	fase 1) løbsk/tabt energi, umulig at administrere, sygdomme deraf, selv- og stofmisbrug, seksuelle abnormer, folkevandringer fase 2) nye talenter tæmmes/udnyttes, genialitet, også følelsesmæssig, "magisk" healing, synskhed, mirakler af indad-type
gasser, power, emotioner	fase 1) sindssyge, terrorisme, kriminalitet, grænseproblematikker, krig, destruktion, folkevandringer (krig Rusland-Ukraine, oprør Iran) fase 2) kloge ledere, grænseforståelse, produktudvikling, forandrings-evner, "magisk" healing, synskhed, mirakler udad
luft (/ild), mental	fase 1) ☐ Øshed, afstumpethed, viden/tek uden etik, mørk religions-

- udøvelse, "omv." filosofi og decideret djævletilbedelse
 fase 2) global omsorg og viden, etik, religionsfri Åndsviden/filosofi, helhedsforstand - "overgang" uden død, direkte Åndskontakt, universel synskhed, "magisk" □ Healing

BEGREBER, UDADRETTEDE STRUKTURER

jord, bygge- og anlæg
finans, administration	fase 1) natur inddrages, kun oaser tilbage, hensynsløse kæmpelandbrug, korrupsion, skandaler i bygge- og anlægssektor, egoistiske tiltag og videnskab, boligskandaler, magtmisbrugende familier
fase 2) trafikale forbindelser af ukendte dimensioner, enorme miljøvenlige landbrugs- og bosamfund, naturgenopretning, etisk finans og videnskab, familiestrukturer med høj grad af individuel frihed
vand, kommunikation,
industri, landbrug	fase 1) selv-, stof- og sexmisbrugssyge/kommercielt personmisbrug, uetisk tekstil- og fødevareproduktion, fiskerimisbrug af have
fase 2) lavinstinkter forstås og trænes til positivt samarbejde af enhver slags, også over grænser, gode miljøtiltag mht. føde, tekstiler og sundhed, procesorientering, stof/-fri rejser indad, ny videnskaber indenfor det elektronisk-bio-energetiske felt
gasser, energi, handel
lyd, lys	fase 1) krigsfirmaer, voldelige syndikater, terror, hård porno, pædofili, hensynsløshed i energi- og brændstofsektor, kynisk videnskab, negativ techno/rap og filmpropaganda, reklame
fase 2) respektfuld samhandel, miljøvenligt maskinel, ny "elektroniske" energikilder og (intelligent) teknologi, sport med mere respekt, ny transport/rejseformer, positiv techno/rap, mere balancerede tema-"film" (også ny teknik)
luft(/ild), filosofi/tro,
kunst, omsorg, pleje	fase 1) opbrud og vranglærer ifm. religion og filosofi, skyttegravskrig i sundheds- og plejesektor mod naturlige, billige, gavnlige midler og behandlinger, □ Løshed, også i kunst og musik
fase 2) religion bliver □ Viden og forbindes med filosofi, global og kosmisk forstand, integration af sunde metoder i sundheds- og omsorgssektor, ny spirituel kunst og musik

(Revisionen '22, alt i parentes, har ikke ændret meget på hvad jeg så i '12.)

Da jeg var barn ('60'rne) sparede folk generelt fornuftigt op, og der var en vis, bred etik, men så ændrede det sig støt til "brug det du ikke har" frem til '12. Det ryddede dæleme op – de sidste 15 år var den kollektive nedbrydning så stor at alle begyndte at mærke træthed og livslede, mange helt ud i sygdom eller udbrændthed (fortsætter stadig – '22). Visse søger nu at vende strømmen, men den er også en højere læreproces der skal løbe ud i folk. Glem det opsving alle ævler om kommer i går. Det kommer ikke igen som da vi bare frådsede løs. Slag på tasken: det letter tidligst fra '15 (noget startede, men nej, '24), men der kommer allerede nu ny ideer til den fremtid som forudsagdes velsignet. Set fra Ånden er *det* dog at folk erkender, og det er aldrig gået let... længere frem konstaterer jeg kun at vi er underlagt konstant forandring på vejen. De indvarsles særligt når et nyt stjernetegn tager fat, og der er stjernetegnskredsløb af både små og store tidsspan, som de ca. totusindårige. Lige nu er ∞ i entré (endeligt i gang fra 21.12.20).

99.03.0262

REGNTIDEN

Når regnen kommer til ørk'nens sand
og dybtørre dyndpøle stive
løser den op for torkens bånd
og vækker af dvale til live
Hvad vintertørken fik hobet op
bli'r opløst og omsat af vårflor
og alt som undgår vandets ånd
bli'r lagt til i fjor og forfjor

En regntid, en over tiders tid
er kommet med sukkende søle
Alt det gamle omsættes nu
sindigt men uden at nøle
Dårlige dunster stiger op
bobler brister som bylder
arløst i sort og svovlgult dynd
et sydende stinkende mylder

Med våren fulgte der nye frø
som lovede rigdom og lykke
og mens det vilde kaos tager af
planlægger de deres smykke
Jeg længes mod vårens blomsterflor
af gamle velkendte arter
Endnu mer mod de ny på vej
ad livsglædens færgefarter

7. OVENOVER SKYERNE

Hvad kan vi jordisk få ud af at *erkende*? Under "MENNESKENE" i sidste kapitel står der under jord, fysisk, fase 2 noget om "minimalt fødebehov f.x." Jo, jeg mener det. Hør lige argumenterne før du kasserer bogen, jeg ved godt en af de største fornøjelser på Jorden er at æde... vort sprog er alle tiders til at fortælle os det vi ikke aner at vi ved. "Fordøje indtrykkene" indikerer at fordøjelse er et meget videre begreb end som så, omfatter syns-, lyd-, mentale og følelsesmæssige indtryk – ikke at forglemme åndedrættet som jeg en nat fik at vide var "nærende brød" for mig – snarere er hele vor væren fordøjelsen. Eksempel: en k blev tvungen voksen ansvarsfuld længe før færdig med at være en lille pige. Hun fik ikke "færdigfordøjet barnets rette udvikling", livets sødme blev stjålet fra hende. Det resulterer ofte i "voksent barn" og overforbrug af sødt eller alkohol, for *nogen* erstatning må der altså have (sukker/alkohol = ren, fysisk Ånd). Hun bearbejdede ikke hvordan den blev stjålet, og ansvarsbetændelse blev en livsstil... i alt ender det tit med overvægt, sukkersyge, skrumpeliver osv. osv. for Ånd, uanset form, vil altid nedbryde stof, især blokeret, den laveste måde at løfte det på. Fik hun nu vendt adfærden om *i tide* kunne det søde lige så stille modereres, stof bevidst løftes, megen lidelse spares – fornøjelsen forblive, ikke mindst.

Nu tager vi den lidt videre. Jo mere integreret, jo mindre behov for føde. Vi består af en masse byggesten-stoffer indsat i div. lag, men alt er basalt energi. Den langsomste holdes til stadighed på plads af en energistruktur, opretholdt af Åndsenergi. Hvad der er den vigtigste energikilde afhænger af den enkelte person. En formørket ånd (også en lys, der tror sig *for* udviklet) kræver meget energi fra luft og fødevarer. Jo mere ekstremt, jo mere af det tungere – kød som det tungeste, frugt det letteste... det kan nu variere en del hvis det er under personlig udvikling. Men uhæmmet gennemstrømmet af Åndens energi, hvorfor skulle vi så kræve andre energikilder end Prana inde-og udefra? Det kræver selvfølgelig at vi er ret færdige med Jorden. Integration af de små detaljers verden er meget sket fyldest om os, ellers var viden om næringsstoffer ikke jordforbundet. Der kommer nye opdagelser hele tiden, ja, men den basale forskning er gjort, og når en dag denne viden, "lav-ånd-energi" er integreret i de enkelte så både instinkt, intellekt og intuition samarbejder om at fortælle hvad vi skal/ikke skal for at holde os sunde, hvad er så næste skridt? At springe hele grossistledet over og leve af energien direkte fra kilden (eller stoppe at inkarnere). Det betyder ikke at vi ikke kan nyde frugter, evt. nødder af og til, men tungere vil ikke behøves, eller *begæres*.

Nogle lever rent faktisk i dag uden at spise eller endda drikke, og jeg taler ikke anorexi tilfælde. De har integreret og altså forfinet deres system så meget at de ikke behøver det mere. Tænk, hvor mange ressourcer det ville frigive, hvor mange problemer det ville løse! Du kan f.x. ikke både være kriminel og leve af Gud... ja, der er lang vej endnu. Ikke desto mindre ville bare en *mere* åndelig holdning hjælpe svært. Jeg læste engang nogle beretninger fra WWII, en fra en KZ-lejr, en anden et børnehjem. Den fra KZ-lejren var skrevet af Corrie Ten Boom, stærkt troende. Hun kom igennem uden de mangelsygdomme mange andre ikke-åndelige døjede med, lidt af et mirakel. På børnehjemmet var en barak ledet af en stærkt troende kvinde. Børnene dér havde langt færre sultlidelser end de i de andre... i '03 prøvede jeg en 21-dages kur for at lære at leve uden at spise. Jeg er ikke helt idiot, jeg tjekkede med "bestyrelsen" om det var OK og etablerede en "dødemandsknap" med min ex. Kuren lykkedes – næsten, jeg tabte mig meget. Det havde jeg ikke gjort hvis jeg var helt klar. Noget efter fik jeg i natnyt utvetydigt besked om, troede jeg først, at værs'go' spise igen... "Livingonlight" krævede *fortsat* målrettet daglig meditationsdisciplin for at komme det sidste til livs, så dedikeret var jeg ikke, samfundets totale usamklang med Ånden indvirkede for meget – jeg skulle en anden vej (som snart viste sig).

Jeg begyndte så sagte at spise igen, nød sansenydelsen i det mere end ventet og indså, evnen mest var et yogisk trick for mig her og nu. Måske ville det komme senere, i så fald skulle det ske af sig selv. Men *over en uge* uden vand, og uden tørst? Vi siges at dø efter 3 dage uden vand og 21 dage uden mad. Der er mere mellem himmel og jord, og siden har jeg ikke haft særligt behov for vand. Jeg vil dog ikke anbefale andre kuren. Man skal føle sig helt sikker på at det er hvad man vil, så det kræver et godt selvkendskab. Jeg var sikker *nok*. De danske ord for lidelse og lidenskab har samme stamme – do døje og fordøje. Lignende med nære sprog. Tanker der kom op engang efter en snak med min yngste, der var meget bitter på livet som mange 17-årige. Fra vi fødes og til vi er rimeligt voksne som ca. 30-årige får vi gerne det ene hug efter det andet, det vi vil får vi ofte ikke lov til, det omvendte tit rigeligt af: behov. Jordisk og åndelig kærlighed er sjældent samme. Med sine lige da 2½ 7-års perioder var han meget vred på en Gud der ubarmhjertigt pinte sine skabninger istf. at stryge dem med hårene. Sagde jeg at det lærer vi intet af blev han rasende. Så milde (mente jeg) lidelserne end havde været, for hypersensitive ham var de for tæt på, han havde aldeles ret og kun brug for accept. Resten skal jeg nok selv klare, mor!

For mig er det blevet logik at liv = lidelse. Vi drives vha. lys, nedtransformeret til lyd og synligt lys, elektrisk energi. I meditation kan opleves masser af lys og lyd. ”Lyse idéer” og tanker, spændinger har lyde, smerte er elektriske spændinger. Vort energistof er bygget ind i et elektrisk energinet med overlevelsestrategi som holder fast i det trygge, sikre af hensyn til det langsomme stof; men det modarbejder væxt og vi ønsker inderst inde at vokse, fra det enkleste mineral der bygger til i en drypstenshule og til det intelligenteste/kreativeste menneske. Ånd vil udvikling, vi afbilder. Som min søn var jeg meget bitter som ung, frugten af de ”uretfærdige” benspænd det ikke var muligt at undgå eller overvinde. Bitterhed blev til resignation, jeg bøjede mig, så ingen anden udvej. Uden jeg vidste det, føjede jeg min livsplan. Efter år med det kom forløsningen, en periode med endevending, fordøjelse af den gamle smerte som viste sig at have været vigtig for temaer og kim til specifikke træk langsigtet. Kimplanterne var nu klar til at plantes ud til høst, selv vreden. Den var bare opdæmmed handlekraft der skulle udløses til det jeg fra start ville og kunne men ikke kunne administrere da jeg ikke var klar. En optræning fulgte nu, igen fulgt af smerte, jeg kunne ikke søsætte det helt. Stadig ikke. Tiden var ikke klar, set i bakspejlet. Måske ved at være det nu, efter otte 7-års perioder (nu over 9, men nærmere).

Ikke alle skal være så længe undervejs, men *jeg* skulle altså. Lidelse er OK nu for mit vedkommende. Jeg kan blive irriteret, ja, men kronisk vred (bitter)? Nej. Jeg ved jo nu meningen med den og kan faktisk ikke se nogen anden måde at vokse på – og fri mig fra tanken om at gå i stå... gab. *Det* ender i øvrigt med langt mere ubehagelig lidelse, for ingen får i realiteten lov til det. Vi er ikke i tvivl om forskellen på de to typer. Den der ledsager accept og medarbejden er forløsende, men nogle når aldrig til den (lad venligst være med at sammenligne med fødselsveer, selvom det er fristende. Jeg har fået 3 børn og lagt øre til pladder fra div. autoriteter, især m, om at veer glemmes hurtigt!). De sidder fast i den tid min søn dengang sad i og som jeg selv var nødt til at sidde i. Lidelsen bliver via persona til en slags martyri – bitterheden plejes så længe at den bliver til hævnerrighed, og der er kun to muligheder for at hævne sig på Gud: tæve de andre eller sig selv. Det er der en vis ræson i, og da intet går til spilde udnytter Gud også det. Jeg gider bare ikke bruge kræfter på det mere, for det ender i knuder. Det kan meget bedre betale sig at bøje sig igen, denne gang med modsat fortegn, gå lidelsen i møde og ofre/høste den persona-energi skidtet sidder i. Derved opdagede jeg at Guds vilje og min i sidste ende ikke er to forskellige ting.

Den faktor jeg ikke begreb fra starten af var *proces*, langsigtet, altomfattende, meget nedvurderet i vor tid, omfatter nemlig en – feminin – hvile- og modningsfaktor, og hvem er ikke opdraget til ene og alene overfladisk resultatorienteret m? Jeg har i dag tilgivet mormor. Hun søgte efter bedste evne at lære mig kristelig ydmyghed; det blev i stedet ukristeligt mindreværd, for hendes metoder var ikke lige de mest psykologiske – eller? Hun var ambitiøs, men undertrykt, kunstnerisk, hjemmet blev ambitionen og det nød de svage om hende godt af, først hendes døtre, så mig, barnebarnet. Hun knuste vore □ □ hævlede os ned under gulvbrædderne med kritik så hun selv kunne føle sig bedre end os i det mindste, totalt ubevidst. Jeg husker hvordan hun strålede som en lille sol når hun havde fået mig til at føle mig som Jordens elendigste orm. Intet lammer så totalt som skam. Ligegyldigt hvad vi har med af guddommelige talenter vil vi sabotere os selv. Men så vidt jeg kan se var hun alligevel en god lærermester, for da jeg havde fået retvendt det knuste □ □ var kristelig ydmyghed da netop resultatet. Kunne *jeg* mon have fået sået det frø på anden vis? Hele bogen er om lidelsens drøm og hvad den bragte med sig langsigtet. Vi kan "lide" og "ikke lide = én lidelse er lettere fordøjelig end en anden. Selve vort sprog, ikke kun vise autoriteter siger at al jordisk lidenskab er afhængighed som en dag må ofres for fred.

På den anden side af den jordiske lidenskab er den himmelske. Ved gradvis som vi vokser at ofre det jordiske begær efter at blive strøget med hårene, slippe det begrænsede og støt mindre tilfredsstillende sus accept udefra giver – efterhånden ofte fra nogle vi ikke gad få det fra – og sluttelig bare gøre hvad vi er gode til fordi det i sig selv er rart og tilføje visheden om en god høst (Guds vej har vist sig at være en ubetinget fordel trods lidelsen) får vi et ganske andet, udvidende, jublende et. At arbejde med den enorme, grænseoverskridende passion som er Guds energi løbende igennem sig, førende alle ens bevægelser giver ét eneste uendeligt sus. Clitoris-orgasmens lille disintegrative nys imod den altomfattende, (tantrisk er det nærmeste) integrative i det fysiske. Må jeg bede om det sidste, tak. **Lidelse er simpelthen omvendt himmelsk passion.** Vend lidelsen om til offervilje via erkendelse, og vejen er banet for guddommeligheden over □ □ Sære ting sker både personligt og professionelt når Gud kører bilen. - For nogle år siden åbnede jeg en pakke Gajol. På flappen stod der et udsagn af Søren Kierkegaard, et billede på lidelse hele sit liv: "Livet må leves forfra, men kan kun forstås bagfra." Der *er* en vidunderlig gevinst at hente – når vi endelig begynder at forstå højere, at *erkende*.

12.02.0451

HELIOS

**På vejen tilbage til os selv
kommer der typisk en tid
hvor vi føler os klar til anelsen om
en grænseløs fryd vi kan nå**

**Når den begynder er den en død
kamp mod et giftigt bid
At sku' lukke de kendte lykkerum
er ikke hvad vi forudså**

**Trods bønner og modstand lukkes de
sjælens nat kommer grum
Men mørke er lysets syerske af
den grænseløshed vi fornam**

**Natten er tom til gryet former
det storladne nye rum
og lykken troet os nægtet gives
hørte blot til den ny ham**

**Når alle kræfter er rettet ind
i handling såvel som ro
og ☐ styres hvad der skal ske
da kommer Ånden til os**

**Alting bli'r koordineret i
en lysfossers strålebro
som baner vejen ud for det hellige
i os, for Helios**

8. VENDEPUNKT

Vendepunktet, løftet indvarsledes indtil slut kap. 6, nu forlænges kapitelkredsløbene lidt... jordisk viden er vigtig, et udviklingsredskab som dog også kan blive yderligere persona, en klods om benet for den virkelige opgave: erhvervelse af visdom... "HJÆLP! Vi er i hænderne på ingeniører!" Jeg ville dog nødig krydse en bro lavet af totalt ukyndige... vi ved bare *så* MEGET, ikke? Uendelig lidt, så er det sagt. Vi aner nye indstrømninger, men ingen ved før erfaret. Det enkelte atom i Gud er lissom ret hæmmet mht. guddommeligt overblik. Jamen, hvis atomet realiserer sin enhed med Gud, har det så ikke tilgang til det hele? JO. Men Gud ville være en slem idiot hvis det ikke krævede absolut *hele* atomet at få det. Der er ikke plads til falsknere, hver har en helt personlig livsopgave der bunder i vores universelle karma og kan få os bragt henad eller helt hen til realisation, Jorden er eneste sted i universet hvor det kan lade sig gøre iflg. esoterik og Sai Baba. Intellectets udvikling er sidste milepæl, nu er alle veje åbne for den enkelte, det er uhyre tæt på. Det er en cadeau at have fået mulighed for at inkarnere her *i denne tid* hvor de allerbedste muligheder er til stede, men hårdt arbejde – vi løfter Jorden til hellig planet som andre i vort solsystem – ikke Måne, Pluto, Mars og evt. Merkur. Hvorfor ikke? Merkur skønt sendebud har tit blakket ry, måner er begyndere, Mars udad og blodrus – Solen brænder stof af, men har næppe nået hellighed i *sin* inkarnation...

Vort liv har 3 livsafsnit: barn, ung/voksen, og moden/gammel. I barndommen baseres livsopgaven. Ung/voksen videreudvikles og indøves de redskaber vi skal bruge til at klare os i tiden vi lever i. De faser rummer i regelen en hel del kamp og skuffelser. Som moden/gammel skulle vi gerne være forbi dem, for så kommer den virkelige opgave, signaleret i barndommen. Nu skal der ikke længere kæmpes, men overgives. Efter så megen kamp og skuffelser kan det være virkelig svært at overgive sig helt, "blive barn påny", stole fuldt og helt på Guds autoritet igennem os selv, hvor meget vi så end *tror*, vi *ved*... generelt kun noget om tiden vi forlader. For en del år siden søgte jeg at få udgivet digte. De kom retur fra samtlige forlag med flg. lakoniske skrivelse: "...har muligvis haft betydning i en periode med personlig udvikling, men uden kommerciel interesse." En veninde lo og sagde at hendes og veninders afslag havde samme ordlyd. "Det er umuligt at udgive digte i DK." Hvorfor ville ingen udgive den type? Mange skrev dem, så måtte de da have interesse? Mine bøger fik samme sang (i bakspejlet behøvede de også en kritiker). Var malerierne ikke blevet udstillet på helsemesser havde de lidt samme skæbne. I det etablerede blev de prompte sorteret fra uanset faglig kvalitet. *Tiden var endnu den gamle.*

Mit blev simpelthen ikke forstået, dommerne var ikke samme sted, og jeg havde ikke noget *navn* (nok *gammel* overflade). Der skete et skred siden. Der kom internet-fora for digte, nogle forlag vejrede penge: "der er måske *dog* kommerciel værdi i personlig udvikling?" Forretningslivet i øvrigt: "Vi kan jo starte med at omdøbe det til Jorden – hvad med coaching og mindfulness?" Hidtil har alt skullet assimileres af det gamle system, og for højt hævet over dette, for nyt hører det til væxtlaget, Livets Træ. Uf, det indebærer besvær, skal bevise sig, modne. Først NOK udviklet, *kollektivt* jordforbundet, kommer det på det nu forholdsvis sikre Kundskabens Træ – en god udvikling ift. Syndefaldet! Vi er ved at være der, men det bliver knap så meget *assimilering*. Der er en hel "batch" af mennesker som har indvarslet et nyt kapitel i Jordens historie og ikke har kunnet vinde genklang, kun hos de få højere udviklede, der var ikke kollektive strukturer til ekko. Vi skal skabe dem, vi gamle atlantider der kan se dybere end som så. Og hvilken kamp – at skabe dem ifm. at hale sig selv op af årtusinders glemsel. Strukturerne til de mere ydmyge af os kom med helsemesserne. Her kom det stigende antal der søgte mere Ånd til kødet. Fra ca '92 og indtil '09 slog jeg altså mine folder dér, bare støt mere udmarvende. "Gud, hvor går din opbakning hen?"

Jeg havde nem bil, tak, men var meget alene om al resten og skulle være *på* hele tiden... pengene strakte også kun lige. At lave penge har aldrig været et talent eller mål for mig. Målet var mit □ □ igennem al modstand, og i nøjsomhed er der en vigtig lektie: □ □ tilfredshed med *nok*. Spirituelle svømmer sjældent i penge med mindre de har mange tiltag at bruge ressourcer på. Ellers er det jo ophobning, og tidens energi er endnu i alt det materielle. Jeg sad med mini-klarsyn, salg af malerier og printede kort af dem, og desuden kørte jeg på de større messer et anstrengende billed- og musikshow som var noget af et smertensbarn – det trak aldrig rigtig. Jeg havde også lavet et kursus, men det trak slet ingen. Mine ting var så vidt jeg kunne se gode nok, jeg var god nok, nåja, alle kan jo blive bedre, og jeg sled for det, men det blev det faktisk værre af (jeg blev *alt* for avanceret). Jeg blev dødtæt af kampen for hele tiden at være klar med mine shows og så bare stå med en tom sal når de skulle fyres af. Fandt jeg muligheder andetsteds var der især de sidste år altid et eller andet der gik galt så folk ikke kom – ved en fejl var det ikke blevet annonceret eller var lige samme dato som osv. osv. Jeg vidste det var rigtigt for mig, Ånden sagde det, men hvorfor blev der så konstant spændt ben – hvordan spændte jeg selv ben? – har vi lært at tænke når noget ikke vil udad.

Stemmen begyndte at svigte, typisk ½ gennem showet. Svigt, hæshed havde meldt sig allerede da jeg var 12, men havde før kunnet overvindes. I '08 var tegn på at jeg skulle stoppe med messerne tydelige – sygdom og sære forhindringer som ovf. Jeg stoppede i '09 og plejede min stress, drømte så jan '10 at Sai Baba tilbød mig at "komme på det store anlæg" via en uspecifik skægget mand istf. det lille transportable jeg havde (i drømmen), samtidig sagde han at han (jeg) var udmattet, behøvede omsorg. Da jeg prøvede at holde showet ved lige fik jeg en drøm hvor han (jeg!) ligeud sagde "det lyder ikke godt og du vil ikke få succes med det!" Jeg stoppede straks alt, også maleri, orkede ikke mere. Så havde jeg kun klarsynsseancer tilbage, økonomien hang knap sammen. Jeg fik hjælp af min altid kæreste ven, x – som også var blevet støt fjernere de senere år. Alt blev ligesom taget fra mig, selv håbet om genoptagelse af forholdet. Jeg begreb ikke et suk, havde arbejdet med mig selv i 20 år, mediteret daglig, gjort hvad jeg skulle, brugt alle mine talenter... hvis jeg brugte mig selv korrekt, hvorfor gik jeg så ned? Og var jeg ikke blevet tilbudt at komme på det store anlæg? Og jeg måtte da ud for at blive set, og, og... men ligefrem at få besked om at slippe kampen var en stor lettelse. Måske skulle alle mine ting bare overhovedet ikke noget i overfladen.

En astrolog havde sagt at jeg ville tænke dette om nogle år, at det ikke var korrekt og at jeg skulle noget med alle disse ting. Nå, og? Hvis ville jeg nok få det at vide af mesteren eller min oversjæl, den eneste stemme det i sidste ende er værd at lytte til. De to skulle helst sige det samme. Whatever. Jeg følte mig nærmest klar til at dø, uden *voldsom* fortrydelse, bare knapt med livslyst, især til samfundet. Det havde jeg heller ikke haft meget af siden barndommens første skuffelser over det. Da jeg blev teen mistede jeg støt lysten til al den kunst der ellers havde fyldt mit liv, og hvad andet angik tænkte jeg en dag: "hvis jeg arbejder intenst med A kan jeg opnå B, og hvad så? Så er der vel bare C osv. osv." Intet jeg hidtil var stødt på ud over min "afdøde" kunst føltes værd at have ambitioner med; men leve skulle jeg jo, polerede min ordenssans i en kontoruddannelse, tog et job, stiftede familie... med en underliggende voksende depression. Da jeg endelig gik i terapi i mit andet ægteskabs start havde mine første 2 børn i 8 og 5 år haft en dybt kontrolleret mor der selvfølgelig var sammen med en m der havde brug for at jeg havde styr på alt men holdt mig omme i baggrunden som mormor så *han* kunne fylde med sine kunstneriske sider til bifald i forholdsvis lukkede fora – både- og eksempel til efterfølgelse!

Sagt uden nag, blot i sig selv en spådom om at revne en dag. I terapi opdagede jeg hvor stor indflydelse min barndoms sorger havde haft på mig og mine børn. Det ville være fristende at påstå

årsagen til de nuværende problemer lå her, men det gjorde den ikke. Påvirkningen havde været redskab til genopfriskning af urkarma og kunne aldrig gøres ugjort; men jeg havde arbejdet hårdt på at kortslutte dens indflydelse på min måde at takle tilværelsen på, genoptaget alle mine talenter, krøb ikke udenom mere, mine børn havde nu en ægte mor i stedet for den regelrytter jeg havde været fordi vi jo må klamre os til en eller anden struktur når vor personlige har mangler – alt det var gjort op med. Og så alligevel stress... fordi jeg søgte at gøre alt det jeg skulle og få lidt succes med det?! "Gud, hvad vil du egentlig med mig? Alt er dit. Og udtrykkes det ikke via mig gør det ikke noget mere, ærligt talt. Der er et par mia. andre du kan vælge i stedet, og jeg er så træt." Resten af '09, '10 og '11 gik med i støt højere grad at hjælpe min datter. Hun var "ikke skabt til Jorden", men det var hun nu, og nu beskriver jeg hende nærmere, for hun var/blev instrumental.

Eva blev født normalt, men med måsen først, og det tegnede hele hendes liv: jordforbindelse var den primære opgave, *hun* ville bare ikke ud i den, dvs. i Jordens *humant* skabte strukturer, ville "gå i mor igen", tilsyneladende irrationelt og helt uforholdsmæssigt bange for dem, altså under konstant stress. *Alt* skulle hun *tvinges* til at lære, og det NU hun var ude af systemets første tvungne 10 års basisuddannelse gik hun langsomt, men sikkert i stå. Jeg arbejdede fra hendes teen-tids spæde start meget på at bearbejde angster med hende ud fra den tese at de kunne stamme fra hendes tidlige opvæxt hvor jeg havde været alt for streng; men skønt hun forsøgte (lidt), brugte hun mest mine tilbud om at få etableret en funktionel jordforbindelse på at klamre sig til mig, ville eller turde ikke virkelig gøre op med dem. Drillerier i skolen kom selvfølgelig til... Eva var psykisk så avanceret at hun fra 11-12-års alderen – forbløffende samtidig med at jeg gik i terapi og tog mine talenter op igen – begyndte at få epileptiske anfald af sin krig, og de tiltog som hun blev voksen, snart ikke kunne være *ansvarsløst* barn mere – jo tungere hendes ladning og power og forankring blev, blev modstanden mod dem. Hun (og hendes far) kunne kun være sande overfor deres væsen, og harmonerede det ikke med tidens trend, tjah... stress.

De kunne ikke tåle at lave det mindste de ikke havde *lyst* til, i.e. □ □... fint, ikke? Bare ret umuligt at leve med, en partner der smækker stængerne i vejret hvis han skal gøre noget han ikke lige har lyst til – og med 2 børn. Jeg følte mig misbrugt og kunne ikke engang brokke mig. Det kalder jeg avanceret. Og så er det i sidste ende ret ligegyldigt at vedkommende i øvrigt er sød – et "skalkeskjul i misbrug". "Jamen han gjorde det jo ikke med vilje"... der foregår altså spil helt ind i underbevidstheden som få har en anelse om før de går ind i at se nærmere på det... men ja, der er spil og der er *nødværge*. Senere så jeg at min spirituelle xx spejlede at jeg var ved at gå i dørken af styring, men det var netop *senere*. Jeg havde samlet *mange* "rabatmærker" da jeg ville skilles og husker tydeligt hvor grimt jeg bandede da Eva fik de første anfald. Her var jeg lige sluppet af med faderen... ikke helt retfærdigt da moster også var epileptiker. I de år studerede jeg det i alle de jeg mødte, alle sensitive typer hvor CNS' kapacitet blev overtrumpet enten efter traumatiske hændelser eller fordi det kneb at tilpasse sig samfundets Ånds- og følelsesamputerede konventionspres og -ræs, og jeg mindedes tidligere tiders udtalelser om epilepsi: "the Touch of God".

Jeg var inde om fejlplaceret deva og den slags, men intet sker tilfældigt, Eva var menneskelig, bare enormt instinktivt viljestærk i sin modstand = spirituel. Fødselsskade? Næppe. Hos hendes far heller ikke, det kom efter urimelig stress i erhvervspraktik da han var 16 (hos moster som 35-årig da hun ikke kunne gemme sig længer i hjemmet) – hospitalsprøver viste godt nok "noget", en *impuls-anomali*, men ikke entydig (= hypersensitivitet), der kunne kun tilbydes sløvende medicinering. I starten kom anfaldene sjældent, så jeg prøvede *alt* for at få den hysteriske reaktion ned – massage, kiropraktik, diæt, vitaminer, urter, kinesiologi, zoneterapi, healing, homøopati, psykoterapi, til slut meditation og regression – hvis grundlaget lå længere tilbage end nuværende liv var det måske nok

svært at gendrive, men ikke umuligt. Jeg mente principielt alt kunne kureres hvis tiden var inde, viljen var der og... men tiden var ikke inde, ville ikke samarbejde. Til hun blev 17 holdt jeg hende medicinfri, det ville hun i alt fald overfladisk også helst (det fastholdt også mit fokus), men anfaldene blev værre, hyppigere. Medicin mildnede kun. De var praktiske: det passede store, udødelige indre Eva godt at have dem, skønt lille, dødelige ydre fik tæv, præcis hvad verden gav sensitive som os. Hvorfor stoppe noget der så fremragende tjener et formål?

De lettede alt pres, hindrede ethvert arbejdsliv, kunne – hvis jeg havde være mere tilbøjelig til at lade mig dominere – have fået mig til at sørge for hende i et og alt, den jordforbindelse hun manglede. Men jeg havde måttet kyle mig ud i verden med lukkede øjne i skræk selv for at lære at håndtere samfundslivet, det skulle *man* jo, og nu jeg endelig turde drage ud på egne præmisser, skulle hun så binde mig hjemme istf. som jeg havde måttet at håndtere sine traumer? Bl.a. i et nært tidligere liv tævet ihjel som 10-årig af sin far bare fordi hun var til og han trængte til at afreagere, og dødeligt involveret i sort magi som medium fra endnu før... til sidst lagde jeg lidt afstand fordi hun konstant søgte at få mig til at påtage mig ansvaret for hende. Det ville jeg ikke, det lærte hun intet af og hun var begavet nok, kunstnerisk i særdeleshed, men også i øvrigt. Vi sendte hende på kunsthøjskoler hvor hun syntes lige ved at gå i gang og ville have fået al den støtte hun behøvede, og så veg hun udenom. Dybt frustrerende at være tilskuer til, endsige deltage i. Senere sendte kommunen hende i div. dumme jobtilbud, men som tidligere kom hun også nu bl.a. med div. anfald udenom alt hvor hun kunne bidrage til samfundet. At flytte hende hjemmefra var lidt af et projekt! Hun stak af – ind i eventyr og -film, sære kæresteforhold og anfald, ”døde”. Hvorfor!? Besked: ”Jeg/du vil ikke, jeg/du skal og kan ikke!!!”

Og det var faktisk ikke galt, for meget i samfundet som vi kender det skal dø og nyt opstå af dets ruiner hvis Atlantis skal genopstå, og Eva var et konkret eksempel på at det var ved at ske, et tidligt signal til mig nu hvor hendes far ikke mere var det. Hun var en af de der virkede som brækjern i systemet bare ved at være, et □ barn, en kunstnerisk alf der kun kunne være sig selv tro. Systemet kalder dem ADHD, Azperger, autister... jeg høj-spirituelle (= ”autist”). De er enten helt ny sjæle uden erfaring eller har frygtelige traumer fra tidligere med, flygter, hypersensitive, angste... kan næppe leve i verden som den er trods al hjælp, og de kommer herved i denne tid da den er perfekt for dem til at afhjælpe verdens formørkelse, hhv. få skovlen under deres egen. Den konstante flugt kostede Eva langt mere energi end jordforbindelse ville have gjort. Havde hun tids nok sat sin vilje ind på stille og roligt et skridt ad gangen at få fødderne ned på Jorden fremfor at færdes ½ m over den konstant kunne hun måske... hvis vi lige glemmer at hun *ikke* skulle bidrage til det nuværende, ”karmisk oversvømmet”. Jeg har tit tænkt at jeg måske skulle have bøjet mig og bare haft hende hjemme, men nej, der var en proces... Eva fik førtidspension som 30-årig i '09, endelig fri. Igen forbløffende samtidig med at jeg opgav med stress. Og med at hun forstod at al flugt var slut. Besked: ”Mor, nu skal kampen reelt stoppe – inde bag alt og helt ud.”

Et udmattende forhold hvor hendes jordforbundne kæreste sagde stort set hvad jeg altid havde sagt – en tand mere negativt, da han angreb hendes spirituelle id – havde fået hende til at forstå. Han var ikke ond, men til det gamle, analytiske persona-system hvis pres altså var rykket helt ind i Evas □ □ Han ville gerne have hendes skib, men på *sine* betingelser som han mente eneste *rette*... fik hun ikke sat foden grundigt ned ville han overtage, styre hendes skib som det passede ham, ikke som hun selv følte dybest for, og hun ville dø af det, sagde hendes drømme. Jeg sad ofte med en ulykkelig datter den sidste tid og sagde det og så hende gå tilbage til ham... i '12 fyrede hun endelig med stort besvær og hjælp fra os kæresten som hun virkelig havde elsket og satset på, men omsider erkendt hun ikke kunne leve med. □ □kræver ALT af os. Han var som fac(e)it, punktum i proces mikro

som makro. Slut med at svigte sig selv for samfundet, holde sig nede eller slås... slut med det gamle. Eva (min fremtid) var ingen nasserøv, samfundet investerede med hende i en ny tid efter selv at have nasset. Pengene fosser ud af teknologien og ind i alle slags overførselsindkomster p.t. Det er grangivelig som samfundet også tilbagebetaler karmisk gæld... før hvad? Det vil jo vise sig.

Epilepsi er lidt af en guddommelig terapi: klask, en på kassen. Nå, har du fattet at persona ikke skal styre det hele? Sjask, én til – har du nu, så? Mon en gradueret øretæve er så forkeret *med det rette formål*? Gud bruger metoden temmelig konsekvent, men er selvfølgelig også *Gud*. Eva opgav kærester, besluttede at gå i terapi udover hvad vi havde gjort selv, begyndte endelig på et nyt maleri, fandt en interesse, astronomi – det var et tiltagende problem at hun ikke fandt nogetsomhelst jordisk interessant, det gør det svært at finde samtaleemner – gik på skrump og rygestop, tog naturmedicin og begyndte rimelig målrettet at dyrke motion og meditere. Alt gjorde godt og tegnede omsider lyst. Vi havde det også bedre indbyrdes, dels hjalp jeg hende nu hvor jeg havde tillid til hendes motiver, dels havde hun det selv godt med de rene linjer (der var 0 manipulation mere, jo heller ingen gale krav!). Omsider gik vi nu begge *fremad*, for Sai Baba var kommet i starten af '12 (efter sin død påskelørdag '11) til mig i drøm efter at jeg havde bedt og bedt ham tage styringen i mit liv og vist mig at det havde han allerede. Han rakte venstre hånd ud *indefra* mig og viste en *kun* lysfyldt håndflade, ren, bud om mere lys, min egen venstre var *lidt* mørkere og mindre... jeg genstartede forsigtigt musik og kunst, rart nok. '12 tegnede til at blive året.

06.02.0386

FLODBØLGER (Muhammed-krisen '06)

**Engang hvor matriarkater regerede verden
kom det til en forandring i men'skenes færden
Alle de følelser der indefra formede normen
var størknet til indre vold, tyrannisk for formen
Så fødtes erobringskrigene, formernes oprør
med ydre vold bragtes den indre udad til ophør**

**I årtusinder nedskrev patriarker nu regler
om alt fra almene skikke til fredning af hvaler
men nu er der atter forandrings vindere i verden
Alle de ydre lovbud som bandt vores færden
er stumpende trøjer om svulmende indre riger
der baner sig vej ud i form af en fredelig kriger**

**For hvem er i længden tjent med at rå magt regerer
Det gavner ingen og græmmer uendeligt flere
Foragt for følelser og kvinder gi'r lovløse masser
frådende bølger der terroriserer og nasser
som de der scorer fortjeneste på det med smører
om fine værdier de frygter igen at berøre**

9. BEFRIELSEN

Fredag 29. juni '12 var vi begge hos en healer. Vejen hjem var lidt drøj, så da vi omsider stod i Ishøjcenteret og Eva lige skulle hæve og på wc ville jeg hjem, vi tog kærligt afsked. Lørdag kl. 13 ringede to betjente på min dør – morgenrengøringen havde fundet en ung kvinde, muligvis min datter, død på toilettet. Det siges at en af de mest traumatiske ting vi kan opleve er at miste et barn. Måske især i et land som DK, hvor vi de sidste generationer har været så beskyttet af systemet ift. andre lande; men skønt Evas død kom så forholdsvis uventet – epileptiske anfald af hendes kaliber slider en del på silken, men hun havde altid været ret fysisk stærk, og de var mildnet noget de senere år – så var min reaktion: "Nå, så fik hun da fred." Solar plexus kørte og jeg gik på autopilot og græd de nærmeste dage ind imellem; men det slog mig ikke ud. Mange års klarsyn og meditativ praksis viste sig nu virkelig at betale sig. Jeg levede at den åndelige og fysiske verden var forbundet, troede det ikke kun selvom jeg selv skulle "åbne" for mere direkte info. (Nogle kan slet ikke lukke af, det har jeg kun sjældent kunnet tænke mig... ufrivillig kanal må kræve svag individualitet.) Spirituel udvikling er ikke at lære nyt men afdække det der venter på at blive genopdaget – lørdag aften fik jeg kontakt med Eva.

Jeg har aldrig praktiseret afdødekontakt meget. Jeg synes de skal lades være på vej op, med mindre de hjælpes over som ved husrensninger. Jeg vil hellere hjælpe folk med at se sig selv; men der var ind imellem tilfælde hvor det hjalp til at komme videre, og visse afdøde kommer tilbage rene en tid på det lavere mentalplan for at hjælpe. Lørdag gik med at informere familien, men i løbet af eftermiddagen havde jeg en voksende følelse af at noget "bankede på." Jeg tænkte det nok var Eva, men jeg var udkørt. Til sidst kunne jeg dog ikke holde bankeriet ud mere, satte mig og "åbnede", skød som et skyggeforhæng til side jeg kunne ane en skikkelse stå bag og søge adgang – og Eva kom styrtende hen til mig og råbte: "mor, mor, undskyld, undskyld, undskyld, det var slet ikke meningen..." Jeg vidste godt at hun mente: "Nu har jeg igen snoet mig udenom..." – det røg ud af mig: "Jo, min skat, *det* var det." ("Ikke én spurv falder til Jorden uden det er Guds vilje.") Jeg havde en kollega født med en svær \square \square l, spået at dø som barn som alle de andre. Hun blev 65. Vi holdt om hinanden og græd lidt, og jeg spurgte hvad der var sket. "Jo, da jeg kom ned på wc blev jeg pludselig svimmel, så jeg slog dækbrættet ned og satte mig. Så var det pludselig som om mit hovede skulle sprænges, jeg lænede mig frem og støttede det i mine hænder – og så var jeg her." Aneurisme, hjerneblødning. Hvor nådigt.

Folk med grand mals bliver tit ikke så gamle. Presset på blodkarrene i hjernen (sjælen vil ind, op) og faldene har konsekvenser. Det tænkes der bare ikke på til daglig, skønt Evas smukke ydre var blevet lidt ramponeret, og så er der jo "spurven". Hun havde forladt sin krop gennem issecentret, højeste udgang. (Der er 3: Solar Plexus, \square \square Krone) Eva og jeg var i kontakt flere gange de nærmeste dage hvor jeg hver gang kunne registrere at hun var mere fri af stof, lys- og fredfyldt, og mandag eftermiddag var hun helt fri og drog op på astralplanet. Jeg fulgte hende til trappen og så hende gå op i lyset. Jeg regnede ikke med yderligere kontakt og det var OK, jeg havde oplevet at se min pige rask, i fred og så glad som jeg ikke havde set hende i mange år. Hun blev knap 34. Nogle få dage efter brød hun pludselig ind under en meditation. Hun foreslog mig at tage med og se. Jeg var euforisk i 24 timer efter, kunne nærmest ikke komme ned på jorden igen, noget jeg ellers kun har oplevet i drømme med Sai Baba, så hun var højt oppe astralt, nær mentalt, det *føles*, et godt subjektivt bevis. Vi var i kontakt mange gange, jeg fik alt muligt at vide, om nærmeste familie, de kommende år... hvordan sørge når en afdød *ses* sidde på næste etage og kan besøges nårsomhelst? Rigtig meget mister betydning, vi har jo været her mange gange, prøvet det hele.

Noget ganske andet var imidlertid de tanker og erkendelser hendes død igangsatte. Det var pinligt at registrere at hendes død var en umiddelbar lettelse. Jeg fik dårlig samvittighed... hvorfor følte jeg sådan? Nåja, der havde været meget slid med problemer i vort indbyrdes forhold, vi var modsætninger, jeg talte vand og hun ild/jord, intet havde nogensinde kørt i olie, men alligevel? Jeg ser familier i et videre perspektiv. Vi er en og samme store Ånd der har ydet en masse tanker, bevidsthedsenheder som fra hver deres sjæl sender et eller flere aspekter ned. Enhederne, deres sjæle er samlet i familier hvis udsendte aspekter følges ad gennem mange liv og har kontakt med forskellige andre familiers for nye udfordringer af og til, men altså – sjælene hjælper hinanden med udviklingen foroven som forneden. At skabe et barn vil sige at projicere noget stof ud der så fortsætter selv, vor fysiske fremtid der rummer info om hvor vi står på undfangelsestidspunktet, følelser, tanker, tendenser, både fastlagt i gener og mindre bundne, alt skræddersyet til det sjælspekt der skal ned og fortsætte. Kun i så fald kan et barn projiceres – iflg. sagens natur også medbringende nyt fra Ånden til udviklingen projektorerne har brug for. Barnet spejler dem og omvendt, bedre end noget andet i Jordens spejlsal.

Lad os sige der er problemer med at manifestere dybere potentiale fuldt og helt i en forholdsvis udviklet sjælefamilie, det er jo tidens tema. Forældrene er kontrollerede drømmernaturer på indbyrdes kompensatorisk måde, og barnet bliver en blanding af dette. Er der bedre måde at lære at bearbejde egne problematikker på end ved at hjælpe sit barn? Piger er overvejende følelsesudviklingsmuligheder, drenge handlekrafts-. I hele sin levetid viste Eva mig min egen kamp for selvværd, angst for ikke at slå til, stresset forhastelse i frygt, konfliktskyhed – og at det at gennembryde muren derude, den tidstypiske falderebsrest, var *håbløst*... hjalp at bearbejde det hele. Hun viste mig også min egen omfattende vilje, følsomhed og □ der bare skulle bruges direkte når tiden var inde – i.e. benspænd for *min* jordforbindelse omme. Hun hjalp mig kort og godt med at lære sand kærlighed og **tålmod** (!!!). I det nu processen var fuldført nok var projektionen ikke mere nødvendig, blev "trukket hjem." Det bevirker 2 ting. Det oprindeligt ydede stof "svirper" retur til yderne (følelsen af lettelse var altså korrekt, OK) og en begrænsning forsvinder: kampen *imod* at manifestere sit potentiale i Eva udlignedes med at kampen *for* at manifestere det blev opgivet i mig. Selve kampen var problemet – tidens form uddateret og den ny tid ikke inde.

□ ☞ højere niveau og tid, 5D bruger ikke kamp. Kamp indikerer manglende tro på potentialer og/eller utide. Uanset kamp for eller imod vil vi altså kæmpe imod. Det skulle opgives så potentialer kunne slippes fri, og sidste første-fase i denne proces havde kørt fra 2009 hvor jeg ændrede vores indbyrdes balance, dels pga. stress, dels fordi jeg blev "sat til det". Nu var den fuldført tilstrækkeligt, og både hun og jeg blev lettet for en karmisk byrde. Det var begyndt at dæmre hvorfor musikshowet ikke *ville*. Bruger vi metoder fra en tid vi selv karmisk er vokset fra (som tiden selv er ved at være vokset fra), får vi smæk. Umiddelbar tiltrækning, baseret på C, hvilen i sig selv, var vejen i den nye tid, ikke pres – overstyrende kontrol er persona. Og, showet var nok endnu for mystisk og anderledes for mange. Jeg havde som sædvanlig haft for travlt. Jeg havde lyst til at grave mig ned. Hvor længe... nogensinde? Vore opgaver er altid svære for os, og det er livet vi lærer af. Videre... med den obligatoriske trækvogn. Mine sønner viste mig hver på deres vis mine mere fremadrettede problematikker. Eva, nr. 1, var blevet til på et tidspunkt hvor jeg meget havde opgivet mig selv for at leve i en gammel tids mønster.

Søn 1 blev undfanget lige før jeg begyndte at vende om igen – Eva gødede Jorden, men via ham fik jeg indskydelsen til at blive alternativ behandler, for han blev nemt sløj, egentlig logisk når man er undfanget lige før et vadested – og søn 2 da jeg var vendt fuldstændig om, efter ham gik jeg i terapi.

12.09.0460

EVA

**Der faldt en stjerne i juni i år
som både - og syntes endnu i sin vår
og så var den kun ved at dale
En gammel stjerne kun født til at dø
Stivnet ild kræver liv for at tø**

**En angst så stor at den bundfryser alt
må opleves, afsluttes, vides fravalgt
før den ny stjerne kan tændes
Eva, jeg ved at din ny bli'r født
nu du har levet det gamle dødt**

**Jeg så dig falde i tyve års strid
du så mig stige i lysglans og vid
vi spejled' hinandens livskamp
Jeg kan ikke sørge at underet er sket
vil kun glædes ved vor realitet**

Disse to fremtidige handlekræfter blev født helt normalt og var tydeligt for udadgående, mens Eva næsten helt fra sin fødsel mest af alt havde vist et ønske om at flygte retur i alt hvad hun gjorde, sluttelig hjulpet godt på vej af mig, jeg havde rent ud legemliggjort én eneste dødsproces i hende. Et par gange i barndommen var hun nær død, og hvert anfald var jo en "lille død". Vi udlever alle vore skæbner lige fra undfangelsen og præger vore omgivelser dermed – Jesus blev fra spæd stræbt efter livet af magthavere. Vi er ikke så forskellige fra ham, han var blot meget mere tro mod sig selv og endte derfor i ét med Ånden, glimragende eksempel til efterfølgelse. Jeg vil tro jeg i '12 som 57-årig stod i den proces han stod i mellem 12 og 30. Det kan nås endnu... indimellem har jeg som Seal tænkt "Why Must We Dream in Metaphors", dag og nat, men det kendte, dvs. trygge sikrer vor overlevelse i den så uendeligt skrøbelige fysiske overflade, så Ånden taler det sprog, "naturens varseltale", kendt fra indianerne – og GT – og fra myter, *oldeævl* – ikke helt ævl.

Først når jord og himmel er mere ét via personlig udvikling, det lavfrekvente fysiske stof mere forfinet, er der "direkte tale", dog stadig mest i metaforprog, klare billeder dag som nat da vi nu kan tåle det. Udsat for dem før kan vi få alle mulige lækre psykoser, smerter, syger i utilstrækkeligt sind og/eller krop, derfor er forceret udvikling ("Kundskabens Træ") via forkert meditation eller stoffer risikabel, det nedbryder væv mellem vore energicentre der sikrer at kommunikationen i kroppen ikke bliver for højfrekvent før tid. En uge før Evas død tydede vi en mystisk drøm der først var klokkeklar efter; det var hendes snarlige død den meldte. Hun havde jo ønsket at dø lige siden hun var barn, men det dør de fleste jo sjældent af, også haft drømme der varslede død i flere år, men det betyder gerne bare at noget i vor sfære afsluttes... og nej, jeg overså ikke noget fordi jeg var for "vant til død" med Eva, for drømmene var nedfældede og gemt, og jeg tjekkede. Denne var anderledes, den sagde at nu gik hendes "hemmelige højeste ønske" – om at dø – i opfyldelse, for hun havde fuldført sin □ Æopgave: rette vej, (fremad), rette brudgom (handlevis) ventede hende, han stod nær mor (omsorg), og fravalgt alt der trak bagud-ned trods al forførelse. I drømmen var hendes højeste, hemmelige ønske *præsten*. Hun havde kendt, elsket ham før (været integreret med), hans ansigt var alle Jordens menneskeracers.

Han var døden/sjælen/evt. Sai Baba (Kristus) som også hun var i kontakt med. Eva havde bestået, vendt sig (mig) om. Nu skulle fremtidens (hendes/min) jordforbindelse giftes, være ét dermed (dø, dog ikke dø!), hvilket bidrag til ♁, og hjælp, varsel, for mig! Jeg havde bemærket hvordan mange klarsynede tilsyneladende ikke udvikledes deraf, blot typisk kompenserede med overvægt. Jeg undrer mig at nogen i dette game kan, tør unnlade at arbejde med sig selv. Basalt klarsyn er en evne vi deler med dyr og selv planter; men videreudviklet – hvordan kan angst for at kende sig selv overstige behovet? Det modnes der da fra? Nogle klarsynede *ses* ret sorte... karma afbetales – *tvungent* hvidt. Jeg har kendskab til en der var hunderød da hun lå for døden efter mange år som meget søgt. Kronisk, dødelig sygdom blev følgen fordi hun ikke ryddede op, sveda for trist, at dø rød for fortrængt ånd som klarsynet... men død er jo storrens. Ånden har ikke dømmesyge, kun vi. Vore opgaver er svære, vi får dem for at vågne op, selv sygdom udvikler, sorterer skidt fra... at stoppe kamp/kontrol og gå ud i en ukendt, fri fremtid er lige så truende som at gå i kamp. Eva var kun bange for, tålte ikke at få bundet sin fri sjæl til det gamle – som jeg selv frihedsapostel.

Jeg har set ned i liv for mange, vi har gennemgået alle mulige pinsler, og rædslerne kan stikke meget dybt fra f.x. direkte erfaringer med sort magi; men før vi har erkendt noget til bunds er bevidstheden ikke færdig med det. S magikere hvoraf matriarkatets var nogle uhyggelige k'r og senere m'r, derpå de senere patriarkatets tyranner helt frem til alle nutidens har været virkelig gode individere... psykospirituel udvikling handlede i starten om at gå *tilbage* til Ånden der var nærmest den vej, men det gav risiko for at ende i netop s magi, afhængighed af det forførende stof istf. fri af

det, stofmisbrug er en direkte udløber, stoffer brugtes givet netop oprindelig... og afhængighed, hvad er det andet end ultimativ Åndslængsel – selv gennem den direkte integrations umiddelbare vildvej kan vi finde frihed vil jeg tro, for alt er Ånd og mørket den store læremester – et skønne liv har vi fået nok og forlader den for den bevidste, måske endda før mange andre der gik den gængse, jeg tilråder bare den bevidste fordi *jeg* var klar til den... s magi findes stadig overalt i verden, i både gammel og tidssvarende form. Omkring Jesu tid begyndte vejen *fremad*, men den gamle vej er dybt begravet i sjælen. Evas og mine sidste liv havde klart cirklet om begrebet som modsætninger, hun for overgivet, jeg for kontrolleret. Endelig var følelserne nu underlagt intellektet så helt og fuldt som muligt til 4. indvielse (mere senere), ikke længere kun med kontrol som ved ofringen i Atlantis – ret symbolsk, både indre og ydre uddaterede dronning ofret – og nu var mit Atlantis oven vande, men dermed var alt jo ikke tilendebragt. Næ, nej – den nyetablerede bevidsthed var bare klar til at lære *rigtig* anvendelse, skabe den ny tid... så jeg *blev* rakt en håndfuld lys indefra start '12...

92/99.0021

STJERNEN

**I drømmenes indigoblå univers
barsk og beåndet og banaliteter
skinned' min stjerne så virkelig og klar
om dagen fordunklet af trivialiteter**

**Endnu kun i drømme så sand og så lys
vågned' jeg op ville dogmerne sløre
med forhæng jeg knytted' af traumernes bånd
angst- og kontrolgrå- og brune kulører**

**Med tiden fik længslen mod frihed et mål
at kaste dagdrømmens tasmørketømme
på Åndens fortærende, luende bål
fremstå usløret som stjernen i drømme**

**Og tiden er kommen for dagstjernens dåb
lys toned' frem gennem traumernes tørke
så det der engang var et vigende håb
med vished nu spreder det håbløse mørke**

10. ATLANTIS I GENFØDSEL

"Tilfældigvis" lige da begyndte de at renovere i min afdeling af bebyggelsen. Af og til tænkte jeg at gid vi dog havde været nomader. Ydermere gav Sai Baba besked i meditation om at nu skulle der spyttes i næverne og tages fat igen for alvor. Med hvad?! Jeg syntes ikke det var fair, Evas død havde netop afbrudt mig... om søndagen bemærkede jeg at min højre tommelfinger pludselig var blevet en springfinger med det yderste led. Tommelen er synonym med os selv. De andre fingre støtter den kun. Meridianen på den henviste til Åndens skaberport i kroppen, lungerne, som bl.a. reagerer på sorg, chok. Jeg havde også fået et stærkt behov for gåture. Jeg har aldrig haft stærke ben skønt jeg har dyrket en hel del idræt, også løb, kort sagt aldrig stærk jordforbindelse; men nu måtte jeg ud at gå hver dag i tilgift til ekstra gymnastik. Flugt? Skulle jeg have grædt mere? Jeg fik støt mere uro i benene – det faldt "tilfældigvis" sammen med at håndværkerne rodede i krybekælderen. Tommel-bøjeseenen blev ikke bedre trods opmærksomhed og massage. Leddet "sprang over", "vil ikke ta' fat/gi' slip." Eva havde båret "gi' slip" og jeg "ta' fat". Da jeg endelig slap i '09 gled hun over i "ny ta' fat" – lidt henad Gollum/Frodo-samarbejdet i Ringenes Herre...

Ved eftertanke havde jeg været øm i tommelsenerne i nogle år. Det gjorde ondt hver gang jeg skulle skrue låg af. Al fastholden ender som en byrde, hindrer jo forandring. Den frisatte, returnerede materie krævede ikke gåture, nej, der skulle *gås i gang, tages fat* på at jordforbinde *kun mit eget*... jeg kunne tydeligt mærke jeg havde det bedst i tommelen når jeg tog fat – balanceret. Når alt mit var på skinner var benene og tommelen nok i orden. Der var i alt fald befrielse og fornyet kraft over hele linjen. Forresten er det ikke kun ens børn og ledsagere der bærer temaer for eller spejler os helt perfekt. Det gælder også kæledyr. Heste, hunde, katte, marsvin, undulater – selv potteplanter – nogle har "grønnere fingre" end andre. Hele verden spejler sig selv, de nærmeste ultimativt. I genstart hørte jeg straks at stilstanden havde gjort noget – guitaren lød bedre, lyd som akkorder, og en masse ændringer kom til melodier og tekster. Jeg genstartede stemmen, fandt en mere naturlig modus, begyndte at spille nogle viser på klaver, noget jeg havde snuset til før stop i '09. Nu fortsatte jeg, *uden* noder. Trods baksen lige fra barn med at læse noder blev det aldrig mig. Måske var det aldrig mig at spille andres...

nu spillede jeg kun efter gehør, og det gik bedre. Jeg kunne evt. optage... senere fandt jeg at der naturligvis var computerprogrammer til at skrive noderne der spillede, fint – hvis nogen en dag ville have det... og jeg reviderede alle malerier hvor der var noget der havde irriteret mig. Jeg var lige startet på det næste. Det fik navnet "Livets Frue" efter et visedigt og var malet over et syn jeg flere gange havde haft i meditation, det var som bestilt til visen, illustrerede slående lige netop den fugl Fønix-situation Eva og jeg var i. Hun havde nys drømt om at flyve som en ørn (højeste transformation). Så havde hun fundet at astronomi interesserede og havde forelsket sig i et billede af "Ørnetågen" som ligger lige i et betydningsfuldt hul i vor galaxe ind til centralsolen som vi passerer hvert år omkring Jul. Hun besluttede sig til at male den og havde lige netop skitseret den på lærredet. Hoben danner flyvende ørns form, og jeg antydede den midt i det lys-æg Maria så omsorgsfuld bar ved sit □ □ "Livets Frue" – og besluttede at male Evas skitserede stjernetåge færdig. Et liv af "tilfældigheder". Hvis jeg tæller baglæns i bogen forekommer ordet ca. 11 gange i helt denne betydning, og der kommer en til lige omelet.

I de første kontakter med Eva viste hun mig et påbegyndt hovedprojekt og tog mig med til steder med smukke fællesstrukturer på det øvre astralplan, *Sommerlandet*. Der var vidunderlige paladser, landskaber, dyre- og fantasiparker, tivolier, biblioteker... i luende farver, dybe, klare, transparente,

betagende fordi de lige så meget var en dejlig oplevelse som en vision, fuldkommen at gå ind i, blive en del af, drage rundt i. Det mindede mest af alt om konstant extase. Hun havde egen bolig med møbler til "tilstande", og det der fylder så meget hernede, spisning, var en "fantasihandling", bestik og service kan ikke håndteres uden en krop, og hvad er spisning? Tilegnelse, indlæring... maleri foregik heller ikke med pensel. Eva *tanke-pustede* stof ind i et større projekt som når Gud skaber, ved udånding. Hun lavede også mindre projekter, både egne ideer og opgaver, modtog undervisning, "*spiste*" i et forum hvor hun spurgte med tanken og fik svar øjeblikkelig fra fællesmængden, som ved kanalisering. Sjælsaspekterne var i "områder" efter lighed og i kontakt med den større familie. Hun var ikke i samme som et familiemedlem der havde været revisor men kunne nemt kontakte ham, hans svar tog kun et glimt længere. Tid fandtes altså, dog mest som ét langt nu, med ud- og indadrettede perioder, *søvndød* er kun nødvendig for at hvile en krops lavbevidste energistof.

Hun tog mig med i et råd hvor hun fik direktiver om sit videre forløb – som folketingsalen, dog samtidig intimt. Nogle få så tavst, mildt til fra rækkerne mens vi var der, og en meget stor autoritet hvis energi gennemtrængte hele rådet stod på podiet, men som lidt tåget, et højere selv, en mester? Det jeg dog var mest fascineret af var hendes hovedprojekt. Det var som en klode/stjerne i fødsel, og det var lige det, det var, for vi er alle på vej til guder, stjerneverden. Jeg havde set projektet 3-4 gange før det gik virkeligt op for mig. (Synet skulle vise sig at blive en større erkendelse på sigt) Hver gang jeg var deroppe fik jeg nyt med. Ikke store ting hver gang, men noget at tænke over. Hun startede fra C i stjernen og byggede udad, fortalte mig at efter hver inkarnation begyndtes der forfra fordi nyt skulle ind og det var bedst at starte om (som med alt). En af de første gange jeg så den sagde jeg at den mindede mig om hende hernede. Kun basal forbindelse til overfladen fra en isoleret indre kerne. Det fik hende til at rådføre sig med studiekredsen ovf., og det brød isolationen i stjernen. For hver gang jeg derefter så den var der knyttet flere forbindelser, og det var meningen med vor kontakt. Hun skulle vise mig noget og jeg skulle hjælpe hende at huske verden, for hun skulle snart ned igen, var ikke færdig, skulle ikke meget højere op, være fuldt udhvilet, men fortsætte. Hvordan det? Hm.

Det var *da* jeg besluttede at male "Ørnetågen" og at mit næste projekt skulle hedde "Den skønneste Drøm", indeholde min silhouet og en anden udgave af Ørnetågen der mere var mig. Men endnu et af mine talenter manglede at blive taget op igen. Jeg havde som sagt skrevet nogle bøger jeg aldrig havde kunnet få udgivet, og så havde jeg opgivet tanken. Det gjorde egentlig ikke noget, for set i bakspejlet lignede de mange af de andre selvudviklingsbøger markedet svømmede over med. Ånden havde jo mange andre udveje, måske skulle jeg ikke udgive, men jeg elskede at skrive og skrev så til skuffen om lidt andre ting. Nu kom der imidlertid besked via en dygtig spirituel rådgiver jeg havde gået hos i mange år før Indiensrejsen om at jeg skulle skrive og udgive. Jaså. Skrive hvad? Det lå ikke lige øverst i bevidstheden. Men jeg revurderede manuskripterne i skuffen/computeren og reviderede dem. 2 kom straks på min hjemmeside. Det tredje var dette. Det var jeg kørt fast med i sin tid. Der manglede *noget*, foruden en fortsættelse eller slutning... som imidlertid lige var kommet, faktisk mere end det: digtene var skrevet og forsiden var det næste billede jeg havde besluttet at male..."tilfældigvis." At Eva var død nu havde bragt talentet mere i fokus, speedet processen op.

Stadiet hun var død i havde ikke nået at blive bremset af års tungt stof, var let at bygge ind i et nyt lysnet til kommende fysisk stof. Hun ville komme ned frisk fra fad, klar til det hele. Planen, dog kun delvist sikker, var at hun skulle ned som datter af sin kreative bror som hun havde været meget pot og pande med. Når hun kom ned igen dér ville hun have alle tiders mulighed for at blive den

multikunstner det var meningen at hun skulle være foruden at hun naturligvis, som hans projektion, ville hjælpe ham videre. Som min datter havde hun haft alle de samme talenter med, men ikke kunnet få dem jordforbundet selv trods Ω med ascendant i Υ og trods al opbakning. Det havde jo reelt heller ikke været opgaven, skønt alle muligheder var til stede hvis der skulle ske noget uventet, trods alt muligt dernede. Opgaven havde snarere været at holde sig selv fri og lette mig for modstand imod at få dem jordforbundet. Næste gang ville hun nok blive Υ eller måske Υ (marmaj). Hun ville få et barn, en dreng der ville være tal-hjerne! Jeg var ved at dø af grin. Var der noget der havde voldt hende problemer nede, så var det da tal (manifestere længere ud)! Hun kunne godt regne hvis hun tog sig sammen... et stort hvis, en af de ting hun havde stresset sig selv til anfald over. Drengen "havde været min morfar sidst" (meget Ånd). Det var også ham der havde været den første af de der modtog hende da hun gik op.

Eva havde sidst været hans mor, død af brystkræft da han var barn som han senere døde af leukæmi. Jeg havde elsket morfar. Talhjerne, men fin og dybsindig. Eva ville blive alene med ham en del år og først finde den rette partner oppe i alderen, men det ville ikke genere synderligt, for hun ville have nok at gøre med sit eget. Tja. Vi skal være alene for at blive os selv totalt, især med vor baggrund, alt for dygtige til at tilpasse os andres normer, svært ved at være tro mod egne. En talhjerne som søn til at hjælpe hende mere udad og en kunstnermor til at få ham til at få et nærmere forhold til C end sidst, hvor hans mor godt nok havde udøvet, men kun "til velgørenhed", ikke som erklæret kunstner – hvor genialt! Vi blev tilrådet at gemme Evas malerier og visse ting og omgive hende med dem når hun kom ned igen. Jeg gemte altså alle de af Evas malerier og billeder der var færdige og i top. Nogle kom op at hænge hos familien, resten på loftet med nogle ting. Måske ville hun kunne genkende dem. Under alle omstændigheder skulle *hun* bestemme hvad der skulle ske med dem da. Hvis. Intet var jo helt sikkert. Et andet familiemedlem havde sagt at han snart kom ned, men ventede på noget. På hvad? "Din yngste søn", sagde han, *dér* skulle *han* ned!

'24: Forfædretro giver god mening. Vi er energier som fysisk *oversat* til billeder lever i minderne både for- og bagud, tid er kun en sluttet lineal i det fysiske, og aspekter i hhv. sjælefamilie, sjæl og tit samme blodlinje kan udmærket støtte indefra, også når oversjæle vågner og opløser sjælene. Så frigives de rensede aspekter til støtte, evt. potentialer for andre i inkarnation. I '23 har mine sønner ikke stiftet familie, men når de kommer i gang efter deres opløsning af sjælen ved man jo aldrig... og ellers var ovenstående en højere spådom... både *morfar* (Evas søn) og det *andet familiemedlem* var fine, spirituelle talhjerner, den sidste et hint om manifestation af den fremtid der i forn tid måtte dø af kræft, for han havde mere selvtro... og ville komme til min 2. søn om nogle år, og *jeg/Eva* til 1. søn... Det skete. Livet er den fysiske drømmeforlængelse af det langt større psykospirituelle kredsløb som kan realiseres på mange niveauer og måder vi ikke forestiller os, det har jeg tit konstateret, *set* korrekt, men tolket fejl fordi jeg *så* mere overordnet. Omvendt *så* uægte kongebarn Jomfru Fanny fysisk korrekt, men forstod ikke at "vandtårnet står *inde* i byen" fordi den var vokset ud om det. Med udvikling bliver alt klarsyn mere fuldværdigt. '09-12 stak Gud rigtig sin skruetrækker ind i kærven i legetøjet. Hvordan gøre det, hvis det farer rundt? "Let go and let God!" Let sagt.

10.11.0417

LIVETS FRUE

Vår og vinter evig ny er jeg, livets frue
 Odins vise hustru Frigg, Helligåndens lue
 Metaforer blot for mig
 Altid findes jeg i dig

Jeg er tro, urokkelig, mod den indre stemme
 Intet slag mod sind, mod krop, får mig til at glemme
 Ved min troskab formes det
 som jeg inderligst så ske

Faser, kredsløb har min hu, fri må alle flyde
 og jeg drager til mig kraft, hindringer at bryde
 Ingen dæmning er for stærk
 når min flod er sat i værk

af og til dog kaldes jeg langsom, alt for sindig
 Min natur er støt proces, sjældent brat gesvindig
 Omsorgsfuld for alt i svang
 følger jeg blot tidens gang

Ved mit nærværs rigdom af varme sympatier
 frier jeg den sande fryd, virker harmonier
 ubetinget ærlighed
 givet til i kærlighed

Derfor lytter jeg til det livet vil fortælle
 søger, fanger tonen bag, hør' det essentielle
 svarer så snart barsk, snart blid
 styrker, heler, undgår splid

Sort og hvid har lige værd, er blot tvende sider
 Jeg kan ikke gi' én alt ud'n den anden lider
 Lille spejl på væggen dér
 spejler bedst vort mørke her

Som jeg kom her går jeg bort med min indre stemme
 vidende min guddommelighed, uden den at hæmme
 flyver lige hjem til Gud
 Kun om Ånden var jeg bud

11. RODNETTET PROJEKTERES

Jeg ber ikke længere Ånden om noget jordisk. Den er mig selv, inde i dybet ved jeg hvad jeg ønsker = behøver, og det har tit ikke den ydre form jeg tror, altså kan jeg spænde ben med kortsyn... kun ét har jeg bedt om, hjælp til befrielse. Eva var hjælpen. Uden vi anede det skabte vi befrielsen indbyrdes og så den nå klimaks – hvad så jordforbindelsen? Største hindringer var **selvtvivl** og manglende **lyst**. Vi sad lige i et gab mellem to tider, lyst/orke til alt var mindsket. Den gamle passion glødede kun, den gamle brovej brydes ned mens vi bygger og vi aner kun tåget enden af den ny ude i gabet mellem det fysiske og □ □ det over. Jeg *havde* bygget den fra □ □il *messerne* (meget ”Eva”-futuristisk i X tids regi) men hvordan øge vejnettet og få trafik, ild, kraft igennem ud til *resten* af det kollektive med så godt som **0 efterspørgsel** (basis)? Og dog skal den jo bygges før noget kan gå over den. På den gamle forlængst skabte brovejs plan skulle efterspørgsel blot besvares, sideveje skabes, tilsidst ofte, men vi havde planet. Her for enden synes det umuligt, fra C med kun disciplin næsten, men går vi uden at tænke bare i gang, i **tro**, kommer en gnist restpassion tit. Ellers må vi vente på/holde visionen til den ny tid kommer ind højere fra og så supplere hinanden til nok veje = trafik, for det er sådan den slags sker. Vi går fra 3-4D (intellekt), lgd./br./hø./jordisk dybde til do + *sjælsdybde*, 5D (visdom).

Visse banede veje helt fra ur + ny vil blive én basal vi vælger at arbejde ligeværdigt sammen ad til fælles udvikling som bevidste, selvstændige individer fremfor en flok får der fulgte en fælles organisationsform, givet af én vi halvågne fulgte. Det gik i en start, på det oprindelige Atlantis hvor de guddommelige, etiske hyrder færdedes iblandt os, men det måtte ende, for hjælp vi er uklar til (Kundskabens æbler) dur ikke, vi skulle selv finde vej (Livets) og hjælpe hinanden, og svage □ □ korrumpes let af stof, det skete for selv store hyrder, de ville have over måde. Det gav ballade (sort magi), men Heureka! Intellektuelt forbedrede genetisk havde vi nu værktøj til at integrere lavånder, og det har vi gjort siden, men nu er vi mange hvor alt *endeligt* skal underlægges højere styring ifm. det forudsete, resulterende kvantespring. Det giver igen uro. De integrerede ånder i lille persona (overlevelse) er knap klar til højere selvs diæt, uroen rammer som altid de svageste får, de vantrives, hhv. går i ulvene. Sort magis ansigt er gammelt – nu kaldt manipulation af andre og os selv: korrupte ledere, bandeuvæsen, smålighed, martyri – og er slet og ret om at stjæle livsenergi, og vort system betinger det endnu i en resttid uagtet de velmenende regler og love der skabes. Regler kan misbruges, jo flere, jo flere huller, og ender som spændetrøjer.

En bekendt af mig fandt sit livs mand og omvendt. Desværre var han gift og havde 2 små drenge med en rædsom heks. I flere år søgte de at komme fri af hende, og da det ikke kunne ske i mindelighed blev systemet indblandet. Det var *slet* ingen hjælp, kørte regelrytteri og købte alle x'ens løgne. Hun gjorde i samråd med sin mor ALT for at genere, fra at nægte at underskrive nogle papirer for at tvinge dem fra hus og hjem og til – ja, moderen prøvede at køre min bekendt over. X'en præparerede drengene med trusler, løgne, bestikkelse for at bruge dem som våben mod min bekendt, beordrede gentagne gange den ældste at slå min bekendt, og efter 4 år fik hun købt ham som velvoksen 12-årig med løftet om en pc. Han slog hende så hun fløj, skønt hun var en langt bedre mor for ham og lillebror. For lige at sætte prikken over i'et: hun var ret lille, med en alvorlig medfødt □ □l, altså svækket konstitution, men måtte ikke værge sig, for så ville manden miste sin forældreret! Fint at loven forbyder vold mod børn, men blev den lavet til at fortolkes sådan?! Tjah, bagom har alle får i Cirkus Surreal streng karma de skal fri af, det (mis?)bruger systemlovene og kræver – tro, håb og kærlighed. (Meget lignende sker igen i '24 hos en anden bekendt!)

Dyriskhed (bøddel, redder, offer) strides endnu i de mange magtspil (redderen er vejen, men hænger stadig i at redde *de andre* fremfor *sig selv* med højere intelligens, et must). Ånderne skaber drama, for de *spiser* emotionsenergi... lige til de er helt integrerede. Sort magi forårsagede alle Atlantis' katastrofer, sådan set den bedste løsning dengang. I nådig glemsel dybest nede i stoffet skulle intellektet udvikles from scratch, en langsigtet proces, så måtte højere bevidsthed lige vente. Ergo blev også alle forsøg på at bruge den, uanset hvor klogt eller uskyldigt kvalt overalt. Ikke alle hekse i Europa var *onde*, måtte bare ikke have *hæmmende* tilgang. Do i Amerika, Afrika og Nærøsten gennem conquistador- og kolonitid, vel endda Tibet. Intet har måttet undvige mørkefaldets tunge udviklingsåg. Men nu hvor vi er mere klar synes det helt utrolig dumt hvad tidens korrupte ledere gør for magt og profit, i regeringer, banker, medicin, ifm. GMO, olie, udbytende virksomhed overalt... kan de da ikke se de i sidste ende saver den gren over de sidder på lige over sumpen? Dumhed er blokering, det giver fine afryddere! Højere udvikling er såmænd ikke så mystisk. Nøglen er ordet "højere". OVERblik over sumpen er kløgt fremfor snuhed, evne til langsigtethed. I terapi frigøres de mentale potentialer, baserede på □ □til rodfæste. Resultatet *rykker*...

I '09 malede jeg "Sandvid", ordspil og delvis selvportræt. At vælge de sande, højere veje er i jordisk forstand vanvid, fravalg af trygge normer. Billedet viste □ □ proces med at sprænge slagger af, hvorved erkendelsens rose støt åbnedes så lyset kunne strømme igennem. Det og et andet solgte sig selv ret hurtigt til en terapeut der netop arbejdede med det. "Sandvid" skulle hænge i hendes klinikrum og arbejde med når hun arbejdede med healing af klienter, og begge hang lyst og dejligt men uden direkte sol. I '12 fik jeg en mail fra hende som meddelte hendes skuffelse over at billedets rosa farver (□ □ omsorg) var bleget blålige. Hun undrede sig også da det andet billede hun havde købt (intuitivt syn af mit højere selv) hang ret nær ved og slet ikke var bleget. Jeg er kuns et menneske. Jeg fik et chok. Nå, men hvis folk har ondt i armen, spørger vi først til det fysiske. Jeg gennemgik min teknik og farvernes lysægthed. Alt var i orden, som med det andet billede, jo. Årsagen måtte ligge dybere. Alt er Ånd+energi, også såkaldt døde ting. Som et gulv elsker at dække og bære, et bord at bære og præsentere osv., sådan elskede "Sandvid"/jeg at minde om og arbejde med i □ □ processen. Kunne selve energien i arbejdet have bleget billedet? Og hvorfor kom den besked til mig lige nu?

Billedet gav åbenbart mere omsorg end køber anede (og skønt vi begge teoretisk vidste det arbejdede med tog vi det vist ikke alvorligt nok!). Var der mon en dybere *personlig* grund til at hun havde forelsket sig i det, længtes hun efter at modtage omsorg selv (rosa) og drænede, som klienterne? Var vi begge på vej højere op nu? Lys blå er en højere healer, kraftgiver, *den blå lotus*... jeg foreslog hende to ting: jeg kunne restaurere det u/b og hun kunne så pensionere det, hænge det op et andet sted og nyde det for dets æstetiske værdi, men hun kunne også sende det kærlig tak for medvirken daglig eller i det mindste efter en arbejdsopgave og så se hvad der skete. Måske genvandt det så den skønne rosa farve... under alle omstændigheder ville det fortsat arbejde for og med hende, endda på højere niveau end før. Vi har tit ikke lyst til at skulle videre konstant, nu har vi det lige så godt, tjah, dygtighed betyder *videre*... men hurra! Gud viste sig jo tydeligt jordforbundet i min malekunst! Ånd, vid og stof samlet i en blankpoleret kanal energien kunne rense *så* dybt igennem... maleri, maler og terapi! Det var at leve en af mine egne forudsigelser om den ny tids redskaber... Sand Vid! Historien melder desværre ikke hvad der videre skete.

Jeg har stridt med lyst hele livet. Passionens flow, □ □ kunst og musik kvaltes med barndommen under samfundets tunge låg. Jeg kunne kun genfinde den i parforhold ab teenager, også sagen i den fase – vi bygger både op og *ned* med vækst. Det gamle flow fik først en renaissance i psykoterapi som 35-årig der bragte mig i kontakt med mit dybeste selv i □ □ gen, dermed *min* Ånd. Ved at

begynde at opføre os i tråd med den *vil* lyset komme igen før eller senere, en sand åbenbaring. Ny veje i og om os er ikke altid et slid, om nok så arbejdsomt. Interesse er mere essentiel end evnens basis, med vilje og øvelse, vejbyg-/rydning kom det store flow, såsnart jeg opdagede klarsynet elskede jeg det, brændte for det, det blev inspirationen bag ny billedkunst, vise- og forfatterkunst som lige var i opstart, foreløbigt vejbanet... men ca. 2000 skete der en forandring i verdens \square Energi, følt som et dyk igen i den personlige, og alt fysisk kræver et mål, efterspørgsel... ca. '05 kom min afmatning til stoppet '09 beskrevet kap. 8. Det blev klart sværere at udøve kunst skønt jeg stadig kunne. Den spirituelle indstrømning til det gamle *aftog*, den til det ny pressede alt mørket frem i lyset, det indså at det var alvor og blev desperat, overtog alt – dommedag! Vel endnu en grund til at jeg blev sendt hjem! Beskyttelse!

Det mest fysiske Åndsudtryk enorme kraft, sex, skaber ud- og **ind**ad, Åndskontakt. Er tiden til **ind**, vil parforhold+sex+div. nyskabelse udad typisk blive hhv. hysterisk og dæmpes på mystisk vis. Måske ville den lyst der skulle betinge parforhold aldrig komme til mig igen, i alt fald i sin gammelkendte form. Ville det gøre noget? Jeg havde det jo godt nok, dog lidt vemodig. Parforholdet var vel yderst i planen? Til jeg havde lært at tage 100% plads i mig/mit og... x' job kom i vejen altid skønt det ikke mere var *ham*. Hvorfor? Nå, giv tid. Lyst og dens ultimative jordiske udslag sex er meget *oppe*. Potensen reagerer over hele linjen qua ovf. og ifm. div. blokeringer som fremmer porno og potensmidler til udad, udad! God sex er svær hvis k som bør kunne flyde med energien ikke kan, for m kontrolleret, og m som bør kunne styre med sin vilje ikke kan, for god til at give slip/f. Men k-agtige m og mandige k er rigtig meget hernede nu, blot på faldereb og meget let syge, for ih, hvor tærskelprocessen stresser! K der ikke kan "spille m" kan nok knap overleve fostertiden, som Eva "0 udenpå". M der "færdigspiller m" er rene handlerbotter som Liian-nu, "0 C", det hele ligner en spirituel blødersygdom, gammel sjæl skal løbe ud.

Hysteri, desperation, ALT i mange varianter. Fint nok, vi skal bare konstant tage stilling, pyyyh. Der er stærk spirituel indstrømning via høje sjæle der inkarnerer i denne gunstige tid (for af- og udvikling), det har kollektivt løftet intelligens, kreativitet og *tempo*; men verden har endnu ikke helt fattet at vejen nu *også* går **ind**ad (igen). Stof forfører, blinder, som vi fik bedre hjælp via industrialisering udnyttedes den ekstra tid ikke til integrativ fordybelse, ellers umiddelbar selvfølge, næ, vi gaffede mere stof ind til ydre jordforbindelse, de altid udfordrede børnefamilier mest, urangst for overlevelse er uformindsket trods bedre vilkår, og logik: tidsdødsanelser åndende i nakken giver panik før \aleph -disintegrationens lukketid i \approx . Tid til omsorg, respekt, C forsømmes i ræset. X og jeg *så* det, var ikke *curlingforældre*, hvad visse nok fandt skidt. Alligevel huskes familietiden med blandede følelser. Jeg kunne have stor lyst eftermiddag, men så var der tøj, aftensmad, børn... og jeg var flad. Der var knap *råd* til sex, *også* tit udøvet for **disintegrativt**. Sex skal have et balanceret forhold til, og hvem har det i *det* kaos – god grund til sterilitet og graviditetsbesvær, for hvor går grænsen fysik/psyke? Div. seksuelle udtryk kan gå dybt ind i sjælen mhp. dybdegående integration før lukketid; men vi behøver ikke være homoseksuelle for at hvadsomhelst modsatkøn ikke tiltrækker.

Et højtudviklet menneske har rigtig meget modsatkøn bevidstgjort helt op i højere frekvens. I udøvelse af denne balance tiltrækkes evt. mange, men tændes kun på ligeværdige... tro endelig ikke det betyder mindre sanselighed, tværtimod. Er det dybmentale \square \square der ikke er resten blot uinteressant, simpelthen, ligegyldigt hvilke overfladiske udtryk. Overfladen larmer bare op så man skulle tro den var alt, men det er jo også dér larmen sidder... vrøvl med sex hos de der kun lever dér gør rigtig ondt. Dé er det i den grad vort inderste, det eneste der kan give et kick der *minder* om den **integrative** extatiske passion som underbevidstheden længes efter i en åndsforladt tid. Alle

mulige sex-redskaber for at tiltvinge sig det, gamle, ny, bobler frem af slammet, + alle mulige fremragende behandlingsformer. Tantrisk sex, f.x., behandler lige netop problemet med ikke at kunne flyde med, en gren på yogas dybrodede stamme. Den tykke gren fører til stammen, men mange stopper vist før de når bare den. De vil kun have sex-app'en, men den er også god, integrativ lærdom... fremfor at få stukket ud at onani gør blind! Apropos: for længe siden kæmpede jeg med mine stærkt nærsynede øjne. Jeg så ingen mening i at de ikke fokuserede klart og syntes briller skæmmede (sex), tjah. Jeg var nu glad da jeg fik dem 8-årig i flugt ind i mig selv fra den mørke verden jeg nu yderligere blev presset af i skolen. Især ”drømmerne”, de introverte, er skabere, og den var for meget oveni min i forvejen blokerende. En kammerat sagde jeg gik rundt i en *glasklokke*. Øjet er sjælens forpost, knap fysisk, som 5D i 3D passede jeg skidt ind.

Jeg prøvede markedets første bløde linser et års tid, så fik jeg øjenvrøvl. Briller igen. Øv. Senere prøvede jeg øjenøvelser, aku-trykpunkter, the lot. Hos andre rokkede det ved synet – ikke mig. Jeg fik bedre linser. Efter års psykisk bearbejdning prøvede jeg igen, måske virkede det nu... en nat drømte jeg at jeg skulle glemme det fis og bruge mit dybere syn, det ville på langt sigt helbrede (alt!) det overfladiske... kort sagt: det var en hjælp til ordentlig kontakt med C. Jeg gik tilbage til briller... de er faktisk en fordel når jeg maler, jeg ser knivskarpt tæt på hvis jeg tager dem af, og de kan hurtigt tages på igen. - Jeg ved godt jeg kan få laser-opereret øjnene, men et eftertænksomt kik ovf. viser langsigtede ulemper – overdreven detaljefokus frasorterer helhed og formål og indvikler istf. udvikler. Mad, tøj, ting, magt, penge – sex – skal vi kun have *nok* af, midler til det større mål. Vi nyder også verdslige glæder mere når de ikke er hverdag – loft over begær! Stærk introvers sender energi ind, gør (døds)kold, jeg måtte altid opsøge aktivitet for varme ud. Mit lave blodtryk var/er vel forbundet hermed (vågensøvn). Kulde har været et helvede... efter at have mediteret fast i 10 år undrede det mig at jeg aldrig havde en såkaldt ud-af-kroppen-oplevelse til det dæmrede at jeg jo var nærmest *født* knap inde i den!

Jeg havde altså mere ind-i-kroppen behov end brug for at forlade den yderligere. Jeg *ser* en på den anden side Jorden fint, grovtrænede med klarsyn på messerne til målet var fuldt nok... det tangerede vist lidt vold, men jeg *brændte*. Modsat fik Don Juan Carlos Castaneda til at tage lidt stoffer for at bryde hans tunge jordforbindelse op, *så* Carlos' styrke og var der jo til at støtte og tænkte at det udjævnedes i den anden ende. DJ var af ældre race og meget viis, men Carlos havde mere integreret end han og slap *derfor* uskadt fra så mange (for DJ) brølere. Dion Fortune lærte hvid magi efter udsat for sort og startede så sin egen skole. Hendes **Q**abalah, baseret på den jødiske, er i sandhed "V's Yoga", men al praktisk magi er generelt disintegrerende benspænd for spirituel udvikling både iflg. DJ og Blavatsky i 1875. Alle ritualer (fysisk ånd) skal være automatik, integreret som i Carlos, jeg kan knap klare folkekirkens som ellers er fokus-hjælp til bøn, meditation. Jeg har altid villet egne ord, følte ”forurening” i andres. Chakra-system + **Q**/Tarot trække-kort var nok – *jeg* skal ikke noget jeg ikke har hjemmel til, vokset fra Atlantis' utidige Kundskabs Træ, vil kun *nok* kontrol, tak, for-overgivet til højere funktion.

Jordforbindelse er meget relativ. Det ene nu kontrol, det næste giv slip. Jorden *er* ritual, mineral-, plante- og dyre-adfærd, dagligdag, arbejde, hobbies, alt er riter som jordfæster, skjold mod Åndens nådesløse ild, fint, lige hvad der skal bruges indtil vi ofrer det i psykospirituel udvikling for Åndsfæste. Bøn er meditation, jo renere □ □jo stærkere når den frem, og hvad der udsendes fås retur før *eller siden*, i de højere lag er kredsløbene større. Det højere behøver heller ikke *magisk hjælp* til den overordnede plan andet end vor etiske væren. Hvis, er det ikke højere. Hvorfor skulle V magi/mystik ellers være blevet udryddet så effektivt? Nu er dens grundprincipper altså genoplivet med Dions Q, men jo mere jeg lærer, jo mere ser jeg hvor lidt jeg ved og passer min

egen andegård. En *sand mester* kan løfte sammen med en flok disciple, men ellers – nej. Hellere overgive alt, ønsker, handlinger, jordforbinde Ånden via højere selv og ”få hele resten i tilgift”, hvad det så bliver. Persona giver selvfølgelig ikke så let slip, det er der langvarigt arbejde med... men det er jo det vi er her for, så hvorfor hyle over det, nu vi ved bedre? Q er glimrende til personlig udvikling istf. magi, fin hjælp – til *Livets Træ*.

Ifm. inde-i eller udenfor krop og broer og rødder er det interessant at læse mine malerier. Nogle viser en rejse fra rummet og ned i kronologisk sekvens, andre fra dyndet og op i lyset. Bliv dit sande selv og alt løses, også "brilleriet" (fremragende fremstillet i "Spiderman"). Mange har fået briller i de sidste generationer, det er næppe genetisk, kommer snarere af unaturligt meget fokus nuomdage på tekster osv., uvilje mod skoleriets pres + introvert sensitivitet, højere ånd. Øjet kan udsende, indtage, knytte forbindelser, stabilisere, selektere – kan □ ☒ forpost ikke tåle forbindelse med det udenom lige nu udelukkes det f.x. som 4 afsnit oppe for at beskytte sig – selv med blindhed. I øvrigt registrerer øjet faktisk ikke noget der er der. Det registrerer mørke, bemærker lavere frekvenser der kræver lys, ”huller”. I dag flygter rigtig mange ind i nød-verdener for at holde den hullede, opslidte, kortsigtede, *kedelige, for snævre, stressende* tilværelse ud, det ligner suda nærsyn. Tag en tur i by, tog, bus, skov og strand endda og se folk pusle med mobiler. De er knap til stede andet end i dens pseudo-verden, forsvinder ind i spil med *magiske* options og mister jordforbindelsen i den ydre... er det virkelig så galt? Når det ikke gøres ved rat eller cykelstyr!

Når gamle rødder skal visne er det da smart, det følger til dørs, ind, C, bearbejdes på sær vis derinde og den ny tid vil se helt ny talenter teknologien blot bakker op. Den var kun værktøj der skulle forfines til brug, til at "døde"... I hele dette kapitel har kort- og langsigtedhed løbet som en strøm under, og i *overgivet til noget højere* 3. afsnit ovf. kom vi et nøk længere ned med rodnettet. Det startede med **TRO**, som er kraft og vilje, og så kom begærets lyst og mål, skabelse. Troen på os selv, videre op end □ ☒ er den integrative strøm der skal erstatte den kullede materialistiske ”Gud” (offer/bøddel), men hvad skal så strukturere i stedet for den kullede lyst der nærmest er sunken helt ned og blevet modsat? **HÅB** er ren, lyst-magnetisk intention, *Åndsvid* der bliver passion og så begær der tiltrækker kontakter, og **KÆRLIGHED**, visdom, integreret □ ☒ gdom istf. disintegrativ materiel er det det hele skal samles i, begunstigende alle (sand redder). Treenigheden er ur-opskriften på den rette, langsigtede manifestationsvej, *Livets Træ*, ved at integreres med Kundskabens, så lad os blæse på ikke at se alle resultater endnu, bare gøre hvad vi vises i nuets højere styrelse, så slipper vi af med alle selvskabte plager... urny passion vil virke med lavere lyst når de gamle veje er nedbrudt nok og de ny tilstrækkeligt rodfæstede.

Måske også i mit døde parforhold? Det havde været særdeles respektfuldt skønt vi qua udviklingen ikke kunne opfylde eller understøtte hinanden i et nært parløb fra ca. 2000. Svanen og raven kan supplere hinanden, men aldrig gå i dybere, sjælelig forbindelse. Jeg havde bare altid *vidst* at der lå en svane under den ravn som skulle lukkes ud, og jeg kunne ikke begribe hvorfor han kæmpede imod med næb og kløer. Han havde været tiltrukket af, gift med, omgivet af spiritualitet der elskede ham, hvad var farligt? Det gamle udmattede ham jo, og dog forsvarede han sig? (Det er faktisk ideelt så mange har så lidt energi p.t., så kan de rigtig mærke hvad der giver og tager) Uanset hvor meget, hvor højt og hvor længe vi elsker nogen lukker det ikke det □ ☒ inderste op der ikke skal eller vil, og vi slår os hvis vi maser på. Det er også respektløst... havde jeg ikke været vidne til det førstehånds med Evas kæreste... min tvillingsjæl havde tiltrukket med lige den åndelige overflade min x manglede... dominobrikkerne løb... opstigen-blånende "Sandvid"... ”slip-tommelen”, musik-aborterne, halskriller ved sang... alt *utid* og *gå til højere niveau*... stoppede jeg det i fastholden? Jeg elskede min x i mit □ ☒ og han mig, men derved blev det åbenbart.

Hvad ville jeg med den triste afvisning? Hvad var chancen for et levende forhold igen? Hvis han ikke lukkede op 0. I '70-'80 var vi begge ret lukkede, i '98 var han mindre, men stadig. I '12 bedre, men lukkede for mig. Hvorfor? Det lignede karmisk gentagelse fra Atlantis hvor han rejste så jeg måtte slippe og senere ofredes. Hvad mere skulle jeg slippe? Nå, jeg slap – og fik snue. Hurra for uskadelige midler... tommelen blev meget bedre. Hvorfor havde det taget så lang tid at se? Oplært næsten uden far kan at elske afvisning blive et mønster; men modsat far var x en fin, intuitiv mand, det var det jeg elskede, han ville bare ikke åbne den sidste dør for mig. Gentagelse... måske var hans opgave igen at afslutte den gamle tids succesfulde, men udslidte identitet, gøre sig klar alene til det ny også i og med at han støttede kernefamilien – penge fra kraftværks-IT over i den ny tids mennesker! Jeg ville så gerne dele det ny med ham i dette liv... i min 3. alder var jeg ved at være partner med det højere, vel netop hjulpet på vej af så længe at have elsket en der *måske* aldrig ville noget mere skønt jeg anede...? Det kunne ligne Ånden. Den skal ende med at være *guden* i vort liv, og er vi klar benytter den sig af alle kneb hen over hovedet på persona. Tillid!

Kærligheden havde ændret meget karakter for mig fra psykoterapien som fra Atlantis og til nu. Der tænkte jeg at have valgt forkert, men nej: Liian havde åbnet alle sin animalsk tiltrækkende døre i overfladen for mig, kun ikke i sit dybere væsen, Halû omvendt. Arbejdsopgaver til en ny tid. Med xx havde jeg meget udøvet den årtusinders tillærte for mig væsensfremmede overflade, med Halû-nu havde jeg fået mit dybere væsen op igen godt støttet af hans stærke jordforbindelse i en grænsetid men kunne ikke fortsat danne par med en (endnu) lukket, gammel overflade, al øvrig fin adfærd til trods, det havde Liian-nu vist mig med sine nu åbnede Åndsdøre i overfladen – nøgternt set forelsker vi os i det vi behøver. Når såret efter den operation var helet skulle nyt ind ad mine døre via en partner engang, havde en inder spået – ”in long future”. Måske var det ham Eva så stå ved mig i sin drøm ugen før hun døde... hvem var han? NU betød animalsk tiltrækning meget lidt mere ift. dybere lag, havde knap gjort i dette liv, ikke engang som teenager, forhold var altid startet med venskab. Et forhold mellem to frie mennesker ville være ren synergi, en fredsgave ifm. Jordexamen indenfor inkarnationstid, måske? På alle planer helt op til supersjælen er energierne overvejende f eller m og samarbejder i skabelsen. Altså gælder det også mennesker, selv de der har fuldendt deres inkarnationer og står over endda engle-hierarkierne, □ Æsener af luft og ild.

Som Fortune skrev i Q: ”Engle står ift. os som en 3-års hund ift. et 3-års barn,” fuldendte i *deres* evolution hvor vi blot ikke er det endnu. For at fuldende må vi ikke alene retablere kontakten til kronen i Livets Træ, (via Kundskabens nu vi er klar), med rødder til at bære den, i vor tid skal vi også skabe helt ny strukturer til et samfund hvor Ånden igen er integreret, som i Atlantis i ur... så bild mig ikke ind at sex ikke vil figurere på alle planer her. Sex var alle dage indgangsporten for det ny hernede på Jorden foruden, selvfølgelig, roden til al balladen... Far, Barn, Mor... Osiris, Horus, Isis... Zeus, Herkules, Hera... Far, Søn, *Helligånd*... Tro, Kærlighed, Håb... Krone, Pande/□ □ Hals/Rod... i sine negative arbejdsaspekter Bøddel, Redder, Offer... i sin mest materialistiske begrebsudgave Magt, *Penge*, Sex... men ”størst af alt er kærligheden”, for den er det der bevæger alt, bare følg *pengene*, det er sandelig ikke altid de går derhen hvor vi forventer det – eller til de der tilsyneladende fortjener dem, navnlig ikke i den tid der har været, alt afhænger... **KÆRLIGHED, VISDOM** fortjener et kapitel for sig selv.

07.09.0392

DET FORJÆTTEDE LAND

**Nøgen står jeg på grænsen til det forjættede land
spejder med gysende længsel ind i en urtid - og en ny
Min øgleham har jeg skudt af mig - den ligger i gårsdagens sand
De trygge skæl blev en brynje, stram med en dødvægt som bly**

**Jeg græd da jeg opgav mit lavlands fladtrådte støvede strå
for at finde det hellige højland jeg sansede jeg skulle se
Angstfuld ved at være nøgen uden min blymaske på
hjemstøgt af smertende minder fra da jeg laved' den te'**

**Men glædesbølgen har rejst sig og stryger igennem min krop
og intet kan kølne min fryd over suset i frihedens sal
Angstens tiger vil gi' sig, spøgelseerne bli'r sendt op
Aldrig vil jeg tilbage i brynjen i øglens dal**

12. DEN SKØNNESTE DRØM

Ud af Maha Vishnus porer skabes og udfases med hvert åndedrag universer, Brahmaer med galaxer som kæmpevæsener med organers celler af molekyler af atom-solsystemer, og jeg ser for mig at fra hver af os som fra Maha Vishnu skabes/udfases universer af *vore* porer. Jeg har ikke kunnet finde nogen anden mening med det hele end glæde ved at lege og udvikle sig, processen er målet i sig selv. Resultater er rare, men udviklingen fortsætter forbi dem mod nye processer, virkninger af samspillet aktivitet, modning, resultater, hvile... ud i div. dimensioner. Evigheden. Vi er bare underlagt en forholdsvis kort periode hernede, så alt er naturligvis lige fra barn fokuseret på mål. Godt nok, men ikke under konstant pres. ”Gode karakterer er vigtige”. Ja, jo, og klap i. Jeg holdt hurtigt op at nyde infostrømmen i skolen trods evner og naturlig glubende interesse (i *mit* tempo), jeg var ikke håndværker/extrovert, jeg var kreativ/introvert med mormor-mindreværdsknuder og savn af en *dybere* mening, vel især i byens 0 natur, og så haler det bare ned i kun persona. *Jeg* forsvandt, mit □ □ Mormor var dybt troende, men indoktrineret, skolens religionsundervisning blev snart do, ophobning, persona. Regler, pligt, køb, salg. Det er sgu et under at samfundet er kommet så langt med *så få vågne*, én hyrde, tusinder af får...

Krishna, Moses, Buddha, Jes- nej, Yeshua... Homer, H.C. Andersen, Steiner, Fortune, Sai Baba, og dog *så* mange får i f.x. '69? Stoffet gør godt nok modstand. Engang lektor vikarierede for vor religionslærer og dronede uinspireret løs, sagde en meget oprørske kammerat: "Kan De bevise det?" Han tabte mælet, totalt afklædt. En 15-års tøs forlangte fritænkning af ham – og tillod sig at erklære sig ateist! Persona var blevet for snæver, for hende, for mig, hun var blot mindre lammet – og mere bitter. Jeg husker tydeligt hvor sure lærerne blev når jeg sløjfede indoktrineringen i det lumre klasserum ved at flyde lidt ud ad vinduet i Guds solskin. Frikvarterer på 5 minutter efter 55, hvad battede de? Jamen så havde vi jo resten af dagen – næ, den var beslaglagt med lektier lige fra 1. klasse på dén – gode – skole. Det synes ikke at have ændret sig meget efter sigende, men der eksperimenteres dog, for de nye, højspirituelle børn bryder systemet op og tvinger det ad nye veje. Jeg var et, blot til udbetaling senere. Jeg fik første depression som 4-årig og de kom igen som en lort på et hjul, støt værre til jeg gik i terapi 35-årig, *så* kom der lys i abegrotten. Jeg var den fødte mystiker. Selv den endnu ret begrænsede tro via min 1. mand var bedre end samfundets sultekost. Jeg strikkede videre på den med spirituelle alternative, og en mere integreret, en *viden*, fandt vej.

I den proces var det til tider som hele havet der begravede Atlantis skulle igennem og ud ad mine øjne for at slippe det op igen, dog, hvad er 15-20 år med daglig gråd i sammenligning? En ven fattede ikke mit ”Ånderi”. ”Du kan ikke spise det, tage det på, stå i læ af det eller bidrage til verden med det, så hvad får du rent konkret ud af det?”, havde han nok sagt i tilstrækkelig ondt lune. Mit svar: ”Jo, det er præcis hvad jeg kan. Åndelig udvikling er en udvidelse som både gør mere nøjsom og værner på sær vis samt lige netop tilbyder alle noget bedre, jeg får ALT ud af det.” Let sagt. Meget vi tror vi allermest ønsker må ofres, vi må klynge os til C/□ Ånd, aldrig lade os korrumpere af de slag vi får. Faderen, kraft/vilje, er altings start, Moderen, håb, form ved intelligent følelse eneste valide overlevelse, barnet, kærlighed/visdom/(penge brugt OK!), eneste valide resultat, ved brug af disse 3 hæver vi os over materien, den klæber ikke mere til os skønt vi må leve i den og bruge den daglig. Bøddel/offer kortsluttes – smerte og angst nægtes bøddlen, udtryk for manglende tro og håb der røver alt stof, dog giver *dødens* kærlighed – til en ommer. Fredelige krigere gengiver andre tro på sig selv og noget bedre end det snævre dyremenneskeliv. I hele sit lange liv sagde Sai Baba kun ”love, love, love.” Hvornår siver det ind?

Mit livs basalt største kvalitet – kraft/vilje, intelligent skabelse, kærlighed/visdom, var altid barnet, det sidste – men det mangler noget så længe forældrene er formørkede, processen foregår... alle mænd søger deres indre k, Anima, alle kvinder deres indre m, Animus, ∕ og +. Kunstnere, spirituelle og oprørere er ∕. Verden er alt for + lige nu... verdenshistorien er slingren fra side til side mellem disse, alt en metafor for noget højere, sandere, derfor elsker vi generelt tvetydigheder, metaforer, drømme, så kunst er spydspids, melder om Ånd på alle planer, men ret formørket. Som m, +, som sidder tungt på topposter overalt stadig... Sai Baba sagde engang at Gud er eneste m, verden er k. Njah, alle fostre starter ∕, men Gud er uni. Hvordan ellers være én? De jødiske Gudsnavne Elohim (El+ohim, plur.) og Jehova/Yahweh (Yah+Havah (Eva!), Y+V) betyder m og k, glemte længe synes det. Lillith, 1., – og Eva, Adams 2. kone fra Mose bog, afspejler matriarkaternes fald. Lillith ville ikke underordne sig, sex, div., og blev "dæmoniseret". Overordnet korrekt. *Fraterniseren* med underånder skulle ud, *integreres i/udvikles til intellekt*. Vi blev mere konkrete og Lilliths plan usynligt, forladt. Hankønnet *er* næste trin og spejler kraft/vilje bedst (Far og søn 1, fuldent spejlet om □ Æha. Mor) – når den er fuldført, dvs. *i balance* med k.

2 underkastede sig, "*med den farlige tendens (k's seksuelle tiltrækning der skabte miséren)*", hold i kort snor" som vi lærtes m/u GT; men dybdeforklaringer er udeladt, som de apokryfer iflg. hvilke noget gik galt ifm. menneskets forædling. Den største "ærkeengel"/"gud"/(pilot?) + følgesvende forførtes, greb ind med egne designs, af medfølelse, misundelse, for at udnytte eller det hele. HOOONK! Intet er tilfældigt! Det uendelige overblik ser hvad kan være en udviklingsmæssig fordel langsigtet i det vi i smerten ser som englens brøler og udnytter til væxt. Kønnen formering var det stærke og samtidig svageste punkt, primær indfaldsvej. Her kunne udviklingen forceres (øget intellekt), men balance, bæredygtighed har vi sloget med siden, tunge dyriske temaer kunne ikke ignoreres, øget intellekt (nysgerrighed) styrkede selvfølgelig det oprindelige stofbegær og gjorde derved udviklingen langt usikrere. "De satans k'r" skabte en masse øv-karma at korrexe og sinkede... næppe. Det gav jo et perfekt forum for konsekvens og kaosstyring, og fra hele universet kom elever til Jorden, □ Æ hårde skole, og vor tid er mest afgørende af alle i historien. Det er knald eller fald før lukketid, Jorden forlader sin ubevidste tid og bliver bevidst, hel-lig, balanceret. Trin 1 er nær 2 overalt, vejen for 3 osv. banet. Hvaffor trin, og hvordan ved vi det?

Jo, indvielsesvejen blev introduceret for ca. ½ mio. år siden (esoterisk viden). Jorden er iflg. Sai Baba et al eneste sted endnu i universet hvor *den* specielle examen kan tages. Trin 1: vi opdager det ikke er nok at dække de basale behov, der mangler noget, vi begynder at søge *det, efterabe* (tro på) og vælge det gamle fra. Miséren skete garanteret omkring her. Mellem 1. og 2. trin kan der gå mange liv, som f.x. fra Atlantis' storhedstid og til nu (jordiske opfindelser), vi bliver støt mere til at ofre emotionelle bånd, sluge kameler, 2 er vanskeligst. Via målrettet meditation afdækkes evne til at materialisere højere mentale former, ideer, klarsyn (kunst), og omkring 2. indvielse er der tit en aleneperiode for at blive stærk i sig selv (skilt, fallit...). Vi ønsker at tjene menneskeheden, bliver lysarbejdere, verdenstjenere. Rigtig mange tager lige nu 2. indvielse. 3. tages ofte i samme liv – mere af samme endnu mere målrettet, sind/sjæl og åndelig forbindelse evt. med mestre bliver noget der leves, bevidst kanal i sov som våg (spirituel rådgiver). Trin 4 (Yeshua) er sidste lærlingeliv, tit barsk, mange ofre, voksen ud af sind/sjæl, *bliven* højere selv, mester. Vi kan godt være her efter, så er det som lærer en tid, nok lidt længere nu end før. 5. tages ikke på Jorden. Ovf. trin er teosofiske, følger veda/gnosticisme/Q (ægyptisk/jødisk)/de katolske sakramenter, og andre kulturers følger dem fint, for menneskeheden er ét, alle lever trinene før eller siden. De *er* vor udvikling, *i* os.

Jeg har undgået bøger meget i mange år. Selv fagbøger var for mig oprindelig en meget benyttet flugtvej fra besværlige omgivelser. I dem fandt jeg en kontrolleret verden, men blev så i stedet en stiv bognakke af at flygte fra mig selv. Næsten al litteratur er værdifuld, men tanker andre har tænkt kan aldrig erstatte vore egne. Læser og citerer (!) vi kun deres mister vi os selv. Det er kontrol, og det giver mig stadig ondt i nakken som grænsetilfælde. Men hver ting, sin tid. Jeg læste meget, men fandt det derpå bedre at opleve, erkende og *så* evt. læse om det eller vende det med andre. Måske er det så for meget forlangt at andre skulle gide læse min bog – som nakken ikke brokker sig over at skrive – men sådan er der så meget, og der synes brug for tidsbeskrivelser af indledningen til 4. trin. Vi er ikke ens, drømmer f.x. vidt forskelligt fra person til person. Hele denne bog er om den drøm vi faktisk lever i, og kapitlet har ordet i titelen... nogle drømmer meget, andre knap. Når *jeg* drømte *lidt* var det enten fordi jeg var udkørt af materielle opgaver og/eller fordi der ikke var noget at påpege, jeg gjorde det jeg skulle, hvorfor så direktiver? Min oprindelig meget extroverte traumefri x har sjældent drømt særligt, ikke arbejdet målrettet indad men handler altid korrekt. Jeg, introvert, havde traumer at rette og har tit drømt så det fæg.

Vore veje er derfor også kun *lignende*, uagtet næsten samme trin, og forandrer sig hele tiden. Jeg blev vegetar ifm. min livsvending, men er gået tilbage til mere blandet kost fordi kød er Moder JORD (materiel omsorg) og giver kraft til projekter. Stivnakken her fik ordre herpå i flere drømme fordi jeg af princip ikke syntes om det; men princip eller ej, dyrene løftes af frivilligt at ofre sig for at hjælpe os. Det vil jeg da ikke tage fra dem! De er vore mindre søskende, og skønt de kan være en pest er det netop det vi lærer mest af, derfor er deres dimensioner her. De fleste er enige i at søskende bør behandles pænt, og jeg sørger for at de jeg integrerer er blevet det, hvorfor indtage skræk, lidelse, pesticider, medicinrester? Dyrisk protein har været besjælet med dyrets emotionelle "drev", der er ikke meget kick i en kikært. *Jeg* har mange larvefødder på de højere planer, men mangler at få jordforbundet dem afgørende i den ny tid, og uden forædling kan *dyrene* ikke komme deropad, så vi hjælpes ad. Ærke moderen har været undertrykt/-kendt, overbebyrdet i lange tider, nu skal vi "tage hævn". Og uden kød i overgangen mister jeg vel let jordforbindelsen. Bogen her er larvefødder. Hvis du lige nu læser den, behøver jeg måske ikke kød mere!

Vi kan have jordforbindelse i alt muligt, opbyggende, nedbrydende. Men afskåret fra en hel bunke uddaterede dyriske som jeg og med nye forbindelser i en tid der kollektivt endnu ikke er landet er der ikke meget der holder mig her. Mystikerens typiske fælde har været at overspringe den tunge jordiske opgave Livets Træ (Syndefaldet). For tidligt giver det uimodståelige bagslag fra krop og lavsind, alle opgaver skal afsluttes nok før vi er fri af at skulle inkarnere, og rigtig mange er på grænsen. Det kan være svært at vurdere om det er nok, men det nytter i alt fald intet at slå sig i livlinens tøj. Jeg er ved at dø af grin sommetider over visse dagligdags tegn på at alt mit søger jordforbindelse. Når jeg piller kartofler står jeg med hænderne omhyggeligt over spanen, men der smutter altid noget udenom og ned på gulvet. Uanset *hvilken* fysisk indsats søger noget altid jord. Nys hængte jeg gardiner op. Jeg var meget omhyggelig med taburetten... højt at flyve, dybt at falde... da jeg trådte ned kom jeg til at skubbe til en lille pose gardinhægter, og ALLE fløj ud... harhar, tidsfordriv! Jeg skal også passe på med værktøj. AV, for...! Kvinder fik ikke træning i det i mine kredse som ung trods interesse, og min var som med alt andet til Jorden kun *lige* stor nok...

Alt liv er proces. Den underliggende del er en drøm om at nå et større mål, i den flyder karmaen, bestående af talenter og gemyt, trænet i uddannelse og sociale fora. Karma skal gennem/*lev*, værdifuld, vej til målet, skal og kan ikke forbigås uanset hvor besværlig (den pokkers "guds/(pilots" tiltag 5 afsnit oppel!). Hvad nytter det at lære navne på åndelige mestre udenad, hvis vi ikke samtidig sørger for at mestre emotionerne? Det bliver en varmluftsballon! Eller at citere Kant,

Rousseau m.fl. som en anden papegøje på universitetet, hvis ikke vi selv kan tænke... min søn blev slemt skuffet, han troede *filosofen* var undervisningen. Det skal vel også føre dertil, han kunne bare allerede, var forbi *det* stade... den underliggende drøm er målet – meget overskygget af fejlfantasier og angst i uvidenhed nu om livets egentlige formål pga. for megen fokus på jordiske resultater, fornødheder, magt. Det batter lissom ikke at vi i emotionelt-helligt lune ofrer røgelse, blomster, fugle, heste, grise, køer, får – os selv – hvis vi hele vejen hen til alteret har trampet på enhver. Drømmen skulle have været beskyttet og vedligeholdt af religionerne, men hvordan skulle de undgå at blive stivnede strukturer, resultater, som universiteterne, som vi selv, formidle den levende, underliggende drøm? Den og tiden *måtte* løbe fra dem. Og apropos tid:

Skal vi nu ikke pille mestrene ned fra de skytroner de ikke selv gider og se dem som de mennesker der fik *jordforbundet* Ånden, Yeshua, f.x. Han *så* de monopoliserende, urene magtspil og ville have Ånden videre ind i tilværelsen. Han havde været omkring, hans "ny befaling" var *udvikl dig i direkte, kærlig, hel overgivelse til Ånden* efter at det så længe havde haft de mellemlid. Han vidste alt om reinkarnation, men også at det var tid at kortslutte dens inertie, gøre klar nu til at flyve lige hjem, deraf "fejlen" kun ét liv, og vejen var Idakalala, hurtigst, yderst, sværest. Korsofferet var meget dybt; men hans *lære* var den sande drøm. Både hans m og f kvaliteter var fuldendte, kunne derfor bære Kristus-energien, han var kvindernes forkæmper med k disciple *på lige fod med m*, mest tydelige Maria, hans partner, og Martha. Peter holdt ikke af det, men der *var* nu altså k biskopper i de første århundreder i kirken til det blev kvalt. Helligånden er *balanceret* m/f psykoterapi mod enhedsålet via erkendelse, korrekt Kundalinirejsning. NT er ret direkte info, GT er et kodeskrift, tvetydigt – livs/kundskabstræet er Qs, med stadierne ifa. "æbler". Flammen på disciplenes pander i Pinsen som løn for medarbejdet var Åndens ild, Fader (blå, *Mercy*) + **Moder (rød, Severity)**, den Violette Flamme. Bemærk Yeshuas *røde* kappe på de klogere malerier.

Han retablerede en sidste forbindelse som nu skulle gribe om sig i de næste 2000 år og vende skuden som når roret i en supertanker lægges om. Siden han ny-jordforbandt især Moderen, materien, har forbindelsen arbejdet i os. Gud blev støt mere gemt "bag forhænget" i os ab Atlantis pga. vort intellekts udvikling med dets stadig mere komplekse fysiske nødstrukturer som havde det med at blive *istf.*, men først vej, så ild/lyst. Gud blev oprindelig fejret i specielle naturscenerier med vier og på transportable altre, så i indviede paladstempler skabt af jordledelsen, men nu skal det være helt *inde i os* for at gennemsyre alt om os. Udviklingen har frigjort bevidsthed fra overlevelse. Fra analog tech, naturens energi i seletøj, er vi gået over til digital, 0-1, der perfekt ligner sind der søger balance ild/jord (kvantetech, 0/1, er på vej). Det er tid for Ånden at "blæse liv ind gennem næseborene" på menneskene i den. Vi ender på *det store anlæg*, som Sai Baba spurgte mig om jeg ville jan '10, Ånden løfter frekvensen via vejene der er skabt i de individuelle sind, de Moderveje Yeshua med sin stærke energi åbnede ny tilgang til, og derfor er det vigtigt at vi er ubundne af alt gammelt. Det ville hindre den ny struktur hvor Ånd atter deltager i vore liv, jfr. "Sandvid." Min musik, mit forfatterskab... hvad end jeg lavede fremover ville være den.

Hvad så Buddha, Østens lys? Buddha (= Kristus, titel) var intelligensens, fornuftens "Gyldne Middelvej", Qs *Mildness*, ikke at forveksle med at lade sig udnytte i sex-turisme som set i dag, typisk lavhuman omskrivning. Gautama eksperimenterede med livet, men endte ikke som fortæller for forfald. Han blev imidlertid forgiven af en k hvilket får mig til at tænke at Moderen bankede på *indefra*. Yeshua var tydeligt påvirket af Buddhismen, f.x. at se alle andre som sig selv, men han tog den lidt længere ud, i ultimativt at stå ved sig selv – med □ □ handle idealet. Gjorde alle det, hvad skulle vi så med andre regler? Eller politik? Kristendommen er blevet kaldt tandløs. Jeg synes nu både Yeshua og kristenkirken havde tænder... men jeg forstår godt nogle mente den var, for hvad

skulle Yeshua med kamp, den kedelige fyr? "Vend den anden kind til" er ret afvæbnende, kan jeg skrive under på. Det forvirrer de fleste så meget at de bliver helt fornuftige. De andre spottes nemt. Han var på den ny vej, har ingen bemærket at han signalerede patriarkatets ende på det kors? Tandløs var han ikke, gjorde og sagde mange vildt pinlige ting... her ku' man stene en k, drama, slubr, og så sagde han at den der selv var ren ku' kaste den første... ØV osse! Men ville der være et NT uden et GT? Nej, vel? GT er om *alle* folks barndom og NT er fuldendelsen: "I dag er skriften gået i opfyldelse ved mig", sagde Yeshua i synagogen og var nær blevet stenet...

Forholdene der herskede – fred og samexistens fordi romerne sad på magten og lukrede – er ikke ulig i dag. GT's "øje for øje" må stadig disciplineres. NT skal være automatik, og det er det ikke lige. Islam har overtaget kirkens mindre pæne stafet (undtagen i USA!). Koranen ligner en bog i GT og bekender sig også til samme baggrund. Den får nok et NK en dag... Yeshuas vej var en videre udvikling af Gautamas i en ubetinget, fuldendt kærlig vilje til at foregå med sit eksempel fordi det er det rette. Få har nået ham til *knæene*. Andre har ofret sig for sager, han var global. Sai Baba fremhævede ham konstant (og *sendte* ham), men holdt i øvrigt alle store religioner i ære. Jeg læste engang at en flok lærde verden over havde sammenholdt hvad der skete lige efter Yeshua i alle større samfund. Alle registrerede et løft. Store ånder fjerner megen kollektiv karma som sydebukke... men hans link i den brudte kæde Ånd-Jord gjorde at forhænget ind til Jerusalem-templets allerhelligste revnede i skælvet da han døde. "Fuldbragt." Jo, han reelt "frikøbte os", da hans blod løb ned og forbandt sig med Jorden (Ånden er jordforbundet i blodet), vi fik "frelse/lægedom ved hans sår" som påstået – læst, ræsonneret og erkendt. Først da er alt bundfældet via en højere sexuel integration en transformation: □ □transmutation.

Den ægte drøm er ved at blive bevidst igen i os alle, gror ud af det hul inde i hovedet vi alle har og som ingen kan forstå videnskabeligt hvordan tankerne opstår i – når □ □er frilagt nok til at impulserne kan nå det fra Ånden. De modige frontkæmpere på messer osv. burde forgyldes, har erstattet, sammenlappet, udvidet den gnosis kirken kvalte og som Fortune genfremlagde i sin Q men har hidtil, som Yeshua, mestendels mødt hån. Alle er godt nok ikke lige rene, selv ikke de bedre af dem, vi er alle undervejs. Men de burde få mere anerkendelse hvis verden var retfærdig i jordisk forstand. Det er den ikke, for det bestående ved inderst inde de er dets dødklokke, og forresten, som jeg sagde til min søn, så gavner forkælelse uendelig lidt. Lysarbejdere bliver derfor netop prøvet for at udvikle pålidelighed. Det er i deres egen interesse langsigtet at *betale for de andre* og derfor OK. Lederne af samfund har et stort problem. De tilhører, tjener overfladedrømmen og kan kun lede så længe de er nogenlunde id med den, ikke for idealistiske, så lysarbejdere er vigtige. Det kan koste meget tid, blod, sved og tårer at ændre gamle strukturer, men det er uafvendeligt når en ny drøm *vil* manifesteres. Den breder sig indeni, gror ud og vipper den gamle hat af i bund som top. Og den *er* kærligheden/visdommen. Vi er "embodiments of love"....

11.700 år er lang tid for et menneske; men når vi får adgang til et større overblik er det dog overskueligt. Ned i mørkets trods alt nådige uvidenhed til knusning mellem Guds møllesten og ud som friskmalet mel til nyt brød... i sep '12 sagde Eva: "Det er sjovt, da jeg var nede manglede jeg noget og ønskede bare at komme herop, og først var det skønt. Det er det stadig, men nu er jeg begyndt at mærke at jeg også heroppe mangler noget. Det ville være helvede at sidde til evig tid her og bare mærke det. Jeg ønsker faktisk allerede at komme ned igen at gøre noget ved det!" Medio november mærkede jeg hende mere irriteret end nogensinde, så jeg tilbød hende et klarsyn. Måske kunne *min* fysiske modstand hjælpe. Problemet var den angst hun havde været så hæmmet af henede. På "den rensende ilds plan" uden en sløvende fysisk krop kunne den kun drille. Da jeg gravede ind i den var den nu mere angst for at miste sig selv, en sort-magisk karmarest, og endnu

dybere angst og længsel efter den sjælsstyrke hun vidste hun havde. Vi er bange for den hernede, vi dør jo af den, ved andres uvilje eller ved at den brænder sig ud af stoffet, men vi vil den også, og ved ikke at berige Jorden med den mister vi netop os selv, bliver syge, mister fodfæstet, dør. Er det ikke hvad vi ser overalt? Åhjo, der var brug for Yeshuas idealistiske hengivenhed!

Jeg foreslog at fokusere på længselen (C), ikke angsten, drev istf. mørkets fodlænke. Hun havde alle muligheder i det astrale – kunne ride, beherske drager (power + angst for den), skabe danse, sange, træne til at afkaste det astrale for det mentale... det gav et kvantespring, nu kunne hun let slippe når det skulle aflægges. Hun "forstod" måske ikke endnu, det skulle hun takle på Jorden før hun kunne tage forståelsen med op; men hun kunne mærke det var godt. Nede i dagsbevidsthed igen blev jeg kort lidt fatalistisk, det her var godt nok surrealistisk; men jeg var ikke i tvivl om sandheden, det føltes vidunderligt, varmt, omsorgsfuldt, vokseværkede i alt fald ikke at mærke at jeg *havde* forandret mig... Eva blev friere for hver gang jeg så hende, større, visere, roligere, mere transparent. Gået i stå som hernede med alt skabte hun nu nyt igen, legede ikke kun med det kollektive der, eksperimenterede, byggeriet på stjernen tog atter fart. "Skelettet" var formet fra midten og ud i overfladen, kun hø. halvdel, ydre, manglede at forberedes på mentalplanet til hun skulle ned igen, evt. i flere inkarnationer frem? I jan tog hun afsked med det kollektive astrale der havde været hendes fantasiflugter hernede... en ur-devatids minder skulle aflægges endeligt.

Nu længtes hun ind bag astralsymbolikken, og i overgangen feb-mar '13 ville hun drage helt ind på det mentale plan. Alle planer ligger indeni hinanden, hvad skal vi kalde det, om ikke ind? Ville jeg stadig kunne følge med, så? Formodentlig. Her var hun i nær forbindelse med 5. plan, sjælsplanet, og skulle ikke længere før ud igen. Hvorfor ikke? Steiner skriver at generelt drager døde helt op til det øverste for alt integreret, først da går vejen ned på ny med en ny plan. Sjælen *er* selvfølgelig øverste til vi opløser den... Eva skulle fødes igen omkring 3. maj '18, denne gang forlæns, klar til *fremad*. Spændende. Guds veje er og bliver uransagelige, da især i lige tilstundende \approx , styret af – Uranus. Jeg arbejder på så at være midt i mit lys, jonglerende ubesværet med alle evner og talenter til gavn og glæde for Gud og hvermand, for hvad er en ægte dronning andet end den største tjener, kanal? Så ville jeg i sandhed have fået manifesteret de anelser jeg gjorde mig på stenblokken i Atlantis. Jeg er gået fra kontroldens til den gyldne midelvejs og til overgivelsens vej, den ultimativeste af dem alle og den ny tids, har omsider fundet mine "ambitioner." Jeg kunne godt bruge opbakning fra lidt +, men jeg går ad Mælkevejen. Hvad kan måle sig med den?

1. marts '13 kl. 16 så jeg Eva forlade det astrale plan helt for det mentale, nu som et klart glas at se til, den ve. halvdel af stjernen som strålende sølv, den hø. endnu mere gennemsigtig end hun. Omgivet af lysende væsener faldt det sidste af hende og hendes gamle form sås ikke mere. Der var kun en helt fantastisk følelse af jubel tilbage, en "jeg er hjemme!". Nu skal hun "optankes" – hø. halvdel – før hun kan komme ned igen. Jeg kom i tanker om familiemedlemmet jeg faktisk så på vej ned igen. Hans form var tydelig, han var jo ved at "påklæde sig", og i velkendt form. Vi danner givet en lignende gang til gang, især efter nok kvantespring. De påvirker nok også vore *faser*. Mon ikke Eva bliver genkendelig? 5. marts søgte jeg kontakt igen. Det lod sig gøre, men gav ikke særligt, så det løb er vist kørt. Tommelen er helbredt... men det er del af den historie jeg forbereder til næste bog, om den vidunderlige drøms... fortsættelse... før klimax. På falderebet vil jeg henvise til sidste afsnit i kap. 10 om synskhed samt sidste 4 afsnit ovf.. Drømmens fortsættelse spået i Evas drøm ugen op til hendes død var nemlig allerede i gang og fulgte linjen i både det og dem.

Kærlig hilsen.....*Lissen*

11.12.0444

DEN SKØNNESTE DRØM

Var der nogensinde skønnere drøm
end drømmerens bragt ind i verdens dagdrøm
og drømt videre på

Drøm om lykke, retfærd, fred og fodslag
med de andre drømmere, navnlig een
som drømmer drømte sig

Tiden er en nidkær knappenål
beregnet til at briste bobler på
for at klare synet

Ingen partner passer drømmens sko
vi bli'r nemt en drømmer uden drøm
som lader synet sløres

Spør' os selv var drømmen kun et blålys
eller havde den i □ født
og indser den var Gud

Gud lod drømmeren prøve verdensdrømmen
for at finde intet matcher Gud
og vælge □ drømmen

Pludselig er drømmen ét med drømmer
endelig mulig at manifestere
nu hvor alt er Gud

Var der nogensinde skønnere drøm
end den vi alle fødes med fra lyset
for at finde hjem

OM BOGEN:

Hvad er formålet med livet? Det er der mange, lige gyldige svar på, alt efter hvilke etager vi færdes på, og ingen af dem er ligegyldige, heller ikke de som visse erklærer ikke findes fordi de – naturligvis – kun kan se de der er gyldige for dem.

Vi står i en tid helt uden sidestykke, ikke blot på Jorden men i universerne. Det er da et stift stykke at påstå... næ, for jeg kan se det på min etage... men alle ser noget af det. Den videnskabeligt-teknologiske revolution vi allerede har taget hul på ses tydeligt i forgrunden. Den anden foregår i baggrunden på de etager ikke alle kan se, men er begyndt at skabe uro i forgrunden.

Tidligere tider frembragte af og til enkeltpersoner der dimitterede fra Jordens skole, men nu dimitterer en hel BATCH i *ultimativ realisation*. Hvad bevirker det, og hvordan er det at gå denne vej for en kvinde – som mig?

”Den skønneste Drøm” er indledningen til den vej.

OM FORFATTEREN:

Lissen Seligmann er 1955'er – fantastisk årgang, hvilken krop, hvilken aroma – og er blevet moset igennem systemet, 2 ægteskaber og 3 børn samt diverse alternative uddannelser til psykospirituel rådgiver og multikunstner... for altså nu at tage til genmæle i nærværende bog. Det var ikke kedeligt at skrive den, så det fortsætter.